வாழ்வும் வழிபாடும்

மறைமலை அடிகள்

மணிவாசகர் பதிப்பகம்

வாழ்வும் வழிபாடும்

மறைமலை அடிகள்

மணிவாசகர் பதிப்பகம்
9/7 சிங்கர் தெரு, பாரிமுனை,
சென்னை-600108.

மறு பதிப்பு : மார்ச், 2000
திருவள்ளுவர் ஆண்டு : 2031
விலை : ரூ. 20-00
மணிவாசகர் வெளியீட்டு எண் : 608

பதிப்பாசிரியர்

முனைவர் ச. மெய்யப்பன்

டாக்டர் ச. மெய்யப்பன், அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தின் முன்னாள் தமிழ்ப் பேராசிரியர்.

தமிழகப் புலவர்குழுவின் துணைத் தலைவர்.

பல்கலைக்கழகங்களின் பதிப்புக்குழு உறுப்பினர்.

பல பல்கலைக்கழகங்களில் இவர் அறக்கட்டளைகள் நிறுவியுள்ளார்.

'வள்ளுவம்' இதழின் சிறப்பாசிரியர்.

பத்து நூல்களின் ஆசிரியர்.

இவர் எழுதிய தாகூர் நூல் தமிழக அரசின் முதல் பரிசு பெற்றது.

குன்றக்குடி அடிகளார் தமிழவேள் என்னும் விருது வழங்கிச் சிறப்பித்துள்ளார்.

பதிப்புச்செம்மல் என அறிஞர்கள் இவரைப் பாராட்டுவர்.

கிடைக்குமிடம் :

மணிவாசகர் நூலகம்

12-B, மேல சன்னதி, சிதம்பரம் - 608 001.
8/7, சிங்கர் தெரு, பாரிமுனை, சென்னை - 600 108.
111, வடக்கு ஆவணி மூல வீதி, மதுரை - 625 001.
15, ராஜ வீதி, கோயமுத்தூர் - 641 001.
28, நந்தி கோயில் தெரு, திருச்சி - 620 002.

தொலைபேசி :

சிதம்பரம் : 30069 சென்னை : 5361039
மதுரை : 622853 கோயமுத்தூர் : 397155
திருச்சி : 706450

ஒளி அச்சு : லட்சுமி லேசர், சென்னை – 600 108.
அச்சிட்டோர் : ஸ்டெட்பாஸ்ட் பிரஸ், சென்னை – 600 013.

தனித்தமிழ்த் தந்தை
மறைமலை அடிகள்
1876 - 1950

மறைமலை அடிகளாரின் வாழ்க்கைக் குறிப்புகள்

15 - 7 - 1876 : மறைமலையடிகளார் தோற்றம்.

தந்தை : சொக்கநாதர்

தாய் : சின்னம்மை

1893 : சவுந்தரவல்லியை மணம் முடித்தல்.

1895 நவம்பர் : பேரா. சுந்தரம்பிள்ளை அறிமுகம்

1897 : சோமசுந்தர நாயகர் விருப்புக்கிணங்கித் "துகளறு போதம்" நூற் செய்யுள்கட்கு உரை எழுதுதல்.

9-3-1898 : சென்னை கிறித்துவக் கல்லூரியில் தமிழாசிரியர் ஆதல்.

19-4-1900 : அடிகள் இல்லத்திற்கு ஆறுமுக நாவலர் வருகை.

1903 : 'அறிவுக்கடல்' முதல் மலர் வெளியிடுதல், முல்லைப்பாட்டு ஆராய்ச்சியுரை உருவாதல்.

18-05-1905 : திருப்பாதிரிப்புலியூரில் ஞானியாரைக் காணல்.

7-7-1905 : சைவ சித்தாந்த மகா சமாசம் நிறுவுதல்

29-5-1905 : வ.உ.சி. சந்திப்பு

திசம்பர் 1906 : சிதம்பரம் சமாசம் முதலாண்டு விழா.

10-4-1911 : கிறித்துவக் கல்லூரியில் பேராசிரியர் வேலையை விடுதல்.

1-5-1911 : பல்லாவரம் மாளிகையில் குடியேறல்.

27-8-1911 : துறவியாதல்

7-1-1913 : "தமிழர் நாகரிகம்" உரை நிகழ்த்துதல்.

10-1-1914 : கொழும்பு நகரில் முதல் பொழிவு

1916 : தனித்தமிழ் உணர்வு மலர்தல், பல்லாவர மாளிகையில் பதிப்பகம் நிறுவுதல்.

23-5-1917 : கொழும்பில் வரவேற்பு

14-1-1922 : யாழ்ப்பாணத்தில் "பழந்தமிழர் நாகரிகம்" பற்றிய பொழிவு.

31-12-1925 : சைவ சித்தாந்த மகா சமாசத்தின் 20-ஆம் ஆண்டு விழா.

1925 : பலி விலக்கு இயக்கம் "சிறு தேவதைகட்கு உயிர்ப் பலியிடலாமா?"

1930 : மறைமலையடிகள் கல்விக்கழகம் நிறுவியது. ஆலந்தூர் - இளவழகனார்.

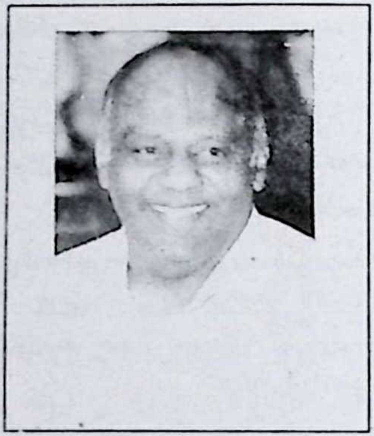
4-10-1937 : சென்னை கோகலே மண்டபம் "இந்தி எதிர்ப்பு மாநாடு" தலைமை.

19-10-1940 : சென்னை பச்சையப்பன் மண்டபம் அனைத்து இந்தியத்தமிழர் மத மாநாடு 'தமிழர் மதம்'.

15-9-1950 : வெள்ளி, பிற்பகல் 3.30 அடிகளார் மறைவு

24-8-1958 : மறைமலையடிகளார் நூலகம் அமைதல்

1976 : அடிகளார் நூற்றாண்டு விழா நிகழ்ச்சிகள்.

மலையின் மாட்சி

பதிப்புச் செம்மல் தமிழவேள் ச. மெய்யப்பன்

இந்தியா மலைகள் நிறைந்த நாடு. அலைகள் பாயும் கடல்கள் சூழ்ந்த நாடு. மலையும் கடலுமே இந்தியப் பெருநாட்டின் காப்பரண்கள். கடல்கள் பரப்பிற்கும் ஆழத்திற்கும் உவமையாகின்றன. மலைகள், மலைகளின் மாண்புகள் சொல்லிமுடியாது. அளக்கமுடியா அளவு; துளக்கமில்லா உறுதி; அசைதல் இல்லாத்திண்மை; கண்டுணர முடியாத காட்சிகள்; மனத்தால் மதிக்கமுடியாத பெருமைகள் கொண்டவை மலைகள்.

தமிழ்நாட்டிற்கு ஒரு மாமலை – அதுதான் மறைமலை. கொள்கையில் மலையனைய உறுதியும், கல்வியில் கடலனைய பரப்பும், புலமையில் வான்தொடும் உயரமும், அறிவாற்றலில் நிலத்தினும் விரிந்த நீர்மையும் இவை அனைத்தின் கூட்டுச்சேர்க்கையான ஆளுமையும் அமைந்த மலையே மறைமலை.

அவரே ஒரு பேரியக்கம். அவர் கண்ட இயக்கங்கள் பல. தாய்மையும் தலைமையும் உடையது தனித்தமிழ் இயக்கம். சைவ சமாஜம் கண்டதும், சைவ மறுமலர்ச்சிக்குரிய இயக்கங்களைக் கண்டதும் வரலாற்றில் பொன்னெழுத்துக் களால் பொறிக்கத் தக்கவை.

புலமையால் தலைமையும் சாதனைகளால் பெருமையும் பெற்றவர் அடிகளார். இந்த அண்ணாமலையின் ஒளி ஒரு நூற்றாண்டுக்காலம் தமிழியக்கத்தை வழிநடத்திச் செல்கிறது. இந்த மலையில் இருந்து தோன்றிய அருவிகள் பல. அவை நாடெல்லாம் பாய்ந்து நல்ல தமிழை வளர்த்தன.

இந்தப் பெருஞ்சுடரில் இயற்றிய சுடர்கள் எண்ணற்றவை. அவை நல்கும் ஒளி தரும் வெளிச்சம் தமிழர் அக இருட்டையும் புற இருட்டையும் ஒருங்கே போக்கின. அவர் அமைத்த ஒளிப்பாதை நீண்டது; நெடியது; நீள் பயன் அளிப்பது.

மறைமலை அடிகள் பன்முக நலங்கள் பெற்றிருந்தாலும் தலைமைக் கூறுகள் நான்கினை மட்டும் எடுத்துச் சுருக்கமாக விளக்குவது பதிப்பாசிரியராகிய என் கடமையாகிறது.

1. சிந்தனையாளர்
2.. ஆராய்ச்சியாளர்
3. பேரறிஞர்
4. பொழிஞர்

சிந்தனையாளர்

தமிழகத்தின் சிந்தனைப் போக்கை மாற்றியவர்களில் முதல் வரிசையர். தமிழ் மொழி, தமிழர் வாழ்வு, தமிழர் வழிபாடு, தமிழர் நாகரிகம் முதலியவை பற்றி நிரம்பச் சிந்தித்த அறிஞர். தெளிவாக அறிந்திடுதலும் தெளிவாக மொழிந்திடுதலும் இவர் சிந்தனை ஆற்றலின் வெளிப்பாடு. யோக நெறியில் வல்லவர்; தவச்செல்வர்; தமிழ் மாமுனிவர். ஆதலால் ஒன்றிய உள்ளத்தராய் இவர் கண்டறிந்த உண்மைகள் தமிழ்ச் சிந்தனையை வளப்படுத்தியதோடு தமிழர் வாழ்விலும் மறுமலர்ச்சி கண்டது.

ஆராய்ச்சியாளர்

அடிகளாரின் கல்விப்பரப்பு இவர் ஆராய்ச்சிக்குப் பெரும் துணை செய்தது. இவர்களின் நுண்மாண்நுழைபுலம் தமிழ்ஆய்வுக்குப் புதுத்தடம் வகுத்தது. மரபுவழிப்புலமையும் தமிழ் வடமொழி ஆங்கிலம் ஆகிய மும்மொழிப் புலமையும் தேடலில் இடையறா முயற்சியும் உண்மை காண்பதில் அடிகள் ஆற்றிய வேள்விகளின் பயனுமே 'மாணிக்கவாசகர் வரலாறும் காலமும்' என்னும் பெருநூல். பெருநூல் படைத்தல் எல்லார்க்கும் இயலும் எளிய செயலன்று. அதுவும் மாபெரும் ஆய்வு நூல் உருவாக்குதல் பாமலையாம் மறைமலைக்கே சாலும். அவர் தம் ஆராய்ச்சிப் பொறிகள் ஒளி நல்குவன. அவருடைய ஆராய்ச்சி முடிவுகள் வீரியம் மிக்க விதைகள்.

பேரறிஞர்

அண்ணாவை 'அறிஞர்' என்னும் வழக்கு 40களில் முகிழ்ந்தது. ராஜகோபாலச்சாரியாரை மூதறிஞர் என அழைத்தனர். இந்நாளில் வ.சுப. மாணிக்கனாரை மூதறிஞர் எனப்போற்றி மகிழ்கின்றனர். அரவிந்தர்போல மறைமலை அடிகள் அறிஞருக்கறிஞர். அவர் கல்விக்கு வரம்பில்லை – புலமைக்கு எல்லைஇல்லை. 'அறிவுக்கடல்' என்னும் இதழ் நடத்தியவர் இந்தப் பேரறிஞர். பேரறிவும் பேராற்றலும் பெற்ற அடிகளார் பெற்ற பெருஞ்சாதனைகள் பல.

இந்தி எதிர்ப்புப் போரிலும், தனித்தமிழ் இயக்கம், தமிழ்மீட்சி, சைவசமய மறுமலர்ச்சி ஆகிய பல தளங்களிலும் வெற்றி கண்ட மாவீரர் மறைமலை அடிகள். பேரறிஞர் கண்ட சிந்தனைக் களங்களும் கருத்துப் போர்க்களங்களும் தமிழ்த் திறனாய்வு வரலாற்றில், இலக்கிய வரலாற்றில் கால வெள்ளம் கரைத்திட முடியாத சுவடுகள். இத்தகைய பேரறிஞர் நூல்களைப் பெருமையுடன் வெளியிடுகிறோம்.

ஆசிரியராய் வாழ்வைத் தொடங்கிய அடிகளார் தமிழகத்து ஞானாசிரியராய் விளங்கினார்கள். அடிகளிடம் கிறித்துவக் கல்லூரியில் நேரடியாகப் பயின்றவர்கள்

1. ச. சோமசுந்தர பாரதியார்
2. டி.கே. சிதம்பரநாத முதலியார்
3. எஸ். வையாபுரிப் பிள்ளை
4. வ.சு. செங்கல்வராய பிள்ளை

முதலியோர் குறிப்பிடத் தக்கவர்கள்.

அடிகளிடம் அடியுறைந்து கற்றவர்களுள் சிலர்,

1. இளவழகனார்
2. முருகவேள்
3. பாசுமணி

அடிகளாரின் கொள்கைகளைக் கற்று, தனித்தமிழ் இயக்கம் வீறுபெற உழைத்த வீறுகள்.

1. பாவாணர்
2. பெருஞ்சித்திரனார்
3. இளங்குமரன்
4. திருமுருகன்
5. மாமல்லன்

இன்னும் பலர்.

பொழிஞர்

இந்த நூற்றாண்டின் தமிழ் மேடை பெற்ற சொற்பொழி வாளர்களில் மறைமலை அடிகளாருக்குத், தனிச்சிறப்புண்டு. இவர் பொழிவு கருத்துச் செறிவு மிக்க பொழிவு. பொருள் பொதிந்த புதுமைப் பொழிவுச் சிந்தனையாளராய் – ஆராய்ச்சியாளராய் – பேரறிஞராய் – நூலாசிரியராய் இவர் திகழ்ந்ததால் இவர் பொழிவுகள் தமிழ்மணக்கும் கற்பக மலர்கள். அறிவுநலம் சான்ற செவிநுகர் கனிகள். இவர் வழியில் தனித்தமிழில், தூய தமிழில், நல்ல தமிழில் பொழிஞர் அணி ஒன்று பூத்துக் குலுங்குகிறது. அடிகள் பேச்சு வெறும் பேச்சன்று; அடிகள் உரை வெற்றுரையன்று. பொழுது

போக்குப் பொழிவன்று. பொழுதைப் பொன்னாக்கும் புலமைப் பொழிவு. அந்தக் கருத்துப் பொழிவால் நிரம்பிய தடாகங்கள் எண்ணற்றவை.

இளங்கோவடிகள், பட்டினத்தடிகள், இராமலிங்க அடிகள், ஞானியாரடிகள், மறைமலை அடிகள், குன்றக்குடி அடிகள், ஊரன் அடிகள், அமுதன் அடிகள் என வாழையடி வாழையென அடிகள் வரிசை வளர்கிறது; தொடர்கிறது. தமிழ்மீட்சி, தமிழ்க் காப்பு, தமிழ் வளர்ச்சி, தமிழ் பரப்புதல் முதலிய பல்துறைகளில் அடிகள் ஆற்றிய அளப்பெரும்பணிகளை சிந்தனையாளர் இளங்குமரன் அவர்களும் அறிஞர் அரவிந்தன் அவர்களும் தங்கள் ஆய்வுரைகளில் திட்பநுட்பம் செறிந்த சூத்திரம் போல் விளக்கி உள்ளனர். அடிகள் நூல்களை நாட்டுடைமை ஆக்கிய நல்லரசுக்கு எங்கள் நன்றி. தமிழர் தலைவராம் கலைஞருக்கும் தமிழ்நெறி அமைச்சர் தமிழ்க்குடி மகனார்க்கும் தமிழ்கூறு நல்லுலகம் எழுமையும் நன்றிக்கடன்பட்டுள்ளது.

மறைமலை அடிகள்

"சமயமெனக் கடவுளெனப் பேர்கள் சொல்லி
 தழைத்துவரும் போலிகளைக் கடியும் கூர்வாள்.
தமிழரிடைப் படர்ந்துவரும் சாதித் தீமைச்
 சழக்குகளை வேரோடு சுட்டெரிக்கும் செந்தீ!
இமயமலை தந்தபொது மொழியீ தென்றே
 இந்திவரின் தடுத்தொழிக்குங் கேட யங்காண்!
நமதினத்தை விழிப்புறுத்தும் வெற்றிச் சங்கம்,
 நாளெல்லாம் அவனெழுதித் தந்த நூல்கள்!"

- **கவிஞர் முடியரசனார்**

மறைமலையடிகளார் மாண்பு

அறிஞர் இரா. இளங்குமரன்

தனித் தமிழ்க் கொள்கையின் தந்தையார் மறைமலையடிகளார்! அக்கொள்கையூற்றம் அவர்க்கு இளமைப் பருவத்திலேயே அரும்பி மலர்ந்தது. அவ்வுணர்வு தோன்றியதற்குப் பின்னர்ச் சிறிதேனும் அசைவின்றிக் கடைப்பிடியாகக் கொண்டு காலமெல்லாம் கடமை யாற்றியவர் அவர்.

சங்கத் தமிழ் நூல்களுள் பலவற்றையும் அவற்றின் உரைகளையும், தொல்காப்பியம் திருக்குறள் ஆகிய நூல்களையும் அவற்றின் உரைகளையும் சைவசித்தாந்த நூல்களையும் அவற்றின் உரைகளையும் களஞ்சியத்தும் கருவூலத்தும் வைத்துக் காப்பார் போல மனத்தகத்துத் தம் பதினைந்தாம் அகவை தொட்டு இருபத்தொன்றாம் அகவைக்குள்ளேயே (1891–1897) பதித்துக் கொண்டார். அதனால், அவரை இருபதாம் அகவையில் (1896) கண்டு நுண்ணிதின் நோக்கிய பேராசிரியர் பெ. சுந்தரனார்,

> ''மேலை நாட்டு முறைப்படி தமிழ் நூல்களை வரலாற்றுச் சான்றுகளுடன் எழுதவும் ஆராயவும் வல்லுநர் ஆவார் என்பது என்னுடைய சிறந்த எண்ணம்''

என்று சான்று வழங்கினார்.

பாட்டும் உரையும் ஈட்டும் தேனெனக் கூட்டில் சேர்த்துக் கொண்ட கொங்குதேர் வாழ்வும், இயற்கை உந்துதலும், கூர்த்த மூளையுமே அவர்க்குத் 'தனித் தமிழ் இயக்கத் தந்தை' என்னும் பேற்றை நல்கினவாம்.

அடிகளாரின் வீறுசால் நோக்கும் தடைவிடைத் திறனால் தம் கொள்கை நிறுவிக் கொள்ளும் கொற்றமும் கண்டு கண்டு துய்த்த துய்ப்பே, தமிழ்த் தென்றல் திரு.வி.க. அவர்களின் வழியாக,

"அற்றை நக்கீரனாரும் பிற்றைச் சிவஞான முனிவரும் ஒருருக் கொண்டு வேதாசலனாராகப் போந்து இற்றைத் தமிழ் வளர்க்கிறார்"

என்றும்,

"வேதாசலனார் தமிழ், 'செந்தமிழ் – சங்கத்தமிழ்' என்னை அவ்வாறு சொல்லவும் எழுதவும் செய்தது. இந்நாளில் சங்க நூல்களின் சுவையைத் தமிழ் நாட்டுக்கு ஊட்டிய பெருமை வேதாசலனார்க்கு உண்டு என்று அறுதியிட்டுக் கூறுவேன்"

என்றும்,

"தென்னாடு பன்னெடுங்காலம் தன்னை மறந்து உறங்கியது. அவ்வுறக்கம் போக்கிய பெருமை மறைமலையடிகட்கு உண்டு. அவர் தமிழ்ப் புலமையும் வடமொழிப் புலமையும் ஆராய்ச்சியும் பேச்சும் எழுத்தும் தொண்டும் தென்னாட்டை விழிக்கச் செய்தன. தென்னாடு அடிகளால் விழிப்புற்றது என்று மண்ணும் முழங்கும்; மரமும் முழங்கும்."

என்றும்,

'அடிகள் பேச்சு பல பேச்சாளரைப் படைத்தது; எழுத்து பல எழுத்தாளரை ஈன்றது; நூல் பல நூலாசிரியன்மாரை அளித்தது; 'அடிகளே தென்னாடு; தென்னாடே அடிகள்' என்று கூறல் மிகையாகாது"

என்றும் போற்றுகிறார் (வாழ்க்கைக் குறிப்புகள்)

திரு.வி.க. அடிகளாரைப் பற்றி எழுதியுள்ள இக்கருத்துக்களை ஆழ்ந்து எண்ணிப் பார்ப்பின், அடிகளார்க்குத் தமிழுலகம் பட்டுள்ள கடப்பாடு மலைமேல் விளக்கென விளங்கும். அடிகளார் பிறப்பும் தொண்டும் ஆய்வும் வீறும் எத்தகு பெருமைக் குரியன என்பதைத் தமிழுள்ளங்கள் தளிர்ப்புறப் பாராட்டத் தவறா அல்லவோ!

தமிழுக்கு அடிகளார் செய்த செவ்விய பணி, அல்லது அடிகளாரால் தமிழ்மொழி பெற்ற நயப்பாடு எளிதா? அவற்றை யெல்லாம் விரிய விரிய ஆராய்ந்த மொழி ஞாயிறு பாவாணர், 'மறைமலையடிகள் பல்துறையாற்றற் பதிகம்' பாடினார். அப்பதிகத்தில் ஒரு பாட்டு; ஒரோ ஒரு பாட்டு:

"மூவா யிரமாண்டு மோது வடமொழியால்
சாவாந் தகைநின்ற தண்டமிழை - மேவாக்
குமரித் தனிநிலைக்குக் கொண்டு வந்த அப்பர்
' அமரர் மலைம லை யார்"

என்பது.

'அப்பர்' என்றது தனித் தமிழ்த் தந்தை என்பதைக் குறிப்பது. 'அமரர்' என்பதற்குப் 'போர் மறவர்' என்பது பாவாணர் குறிப்பு.

அடிகளார் தொண்டின் பயன்பாட்டை நன்கனம் ஆய்ந்தார் மூதறிஞர் செம்மல் வ.சுப. மாணிக்கனார். அதனால்,

'மறைமலையடிகளின் தனித்தமிழ் இயக்கம் தமிழ்த் தாயின் நெஞ்சு புரையோடாதும் தமிழர் அறைபோகாதும் காத்தது; தமிழின் வயிற்றில் இருந்து முன்பு பல திராவிட மொழிகள் கிளைத்து அதன் பரப்பைச் சுருக்கியது போல மீண்டும் தமிழகத்துள் ஒரு புதிய திராவிட மொழி பிறந்து தமிழை இன்னும் குன்றிக் குலையாதவாறு தடுத்தது. இன்று பாடநூல்கள் பெரும்பாலும் தமிழ் வடிவாக வருகின்றன. ஒரு சார் இளைஞர் கூட்டம், எழுத்தாளர் கூட்டம் குடிநீரைத் தூய நீராகக் காத்தல் போலத் தமிழைத் தூயதாகக் காத்து வருகின்றன. கலப்பு மிகுதி யிருந்தாலும் பல செய்தித் தாள்கள் தமிழ்த் தூய்மையையும் முடிந்த அளவு பேணி வருகின்றன. வாழ்த்துக்கள் வரவேற்புகள் அழைப்பிதழ்கள் எல்லாம் நல்ல தமிழ்ப் பைங்கூழ் வளரும் பைந்நிலங்களாக மிளிர்கின்றன. இந்நன் மாற்றங்களை யெல்லாம் மறைமலை யடிகளைப் பெற்றமையால் தமிழ்த் தாய் பெற்றாள். அத்தவமகன் அடிச் சுவட்டை அன்புச் சுவடாகப் போற்றிப் பாலின் தூய்மை போலத் தமிழின் தூய்மையைக் கடைப்பிடித்து வாழும் இளைய மறைமலையடிகள் இன்று பல்கி வருப. ஆதலின் தமிழ் தனித் தடத்திற் செல்லும் புகைவண்டி போலப் பழைய புதிய தன் சொற்களைக் கொண்டே

விரைந்து இயங்கி முன்னேறும் என்று உறுதி கொள்வோம்'' என்றார். (தனித்தமிழ்த் தொண்டும் எழுத்தாளர் கடமையும், கட்டுரை)

''பழைய புதிய தன் சொற்களைக் கொண்டே விரைந்து இயங்கி (த் தமிழ்) முன்னேறும்'' என்பது உறுதி யாயிற்றா என வினாவின், அடிகளாராலேயே மெய்ப்பிக்கப் பட்டமையை,

''தேனும் பாலும் போன்ற தூய தீந்தமிழ்ச் சொற்களால் உரைநடையும் செய்யுளுமாகிய இருவடிவிலும் பல்துறை தழுவி ஐம்பதிற்கு மேற்பட்ட அருநூலியற்றி முதலிரு கழக நிலைக்குத் தமிழைப் புதுக்கி அதற்குப் புத்துயிர் அளித்தவர் மாநிலத்தில் மக்கள் உள்ளவரை மறையாப் புகழ்பெற்ற மறைமலையடிகளே''

என்கிறார் பாவாணர் (வடமொழி வரலாறு. முன்னுரை)

தகவார்ந்த தமிழ் எழுதுவதற்குத் தம்மை மேற்கோளாகக் கொள்ளல் சாலும் என்பதை, ''யான் தமிழில் எழுதும் ஒவ்வொரு சொல்லையும் சொற்றொடரையும் நீங்கள் செவ்வையாக உன்னித்து வந்தால் தமிழிற் பிழையின்றிப் பேசவும் எழுதவும் ஆற்றல் பெறுவீர்கள்'' என்று கடிதத்தில் பொறித்தமை விளக்கிக் காட்டும்.
(மறைமலையடிகளார் கடிதங்கள்–1).

அடிகளார் நூல்களைக் கற்றால் தமிழின் முழுதுறு பரப்பைக் கற்ற பயன் செய்யும் என்பது அவர் தம்மைத் தாமே மதிப்பிட்ட மதிப்பீடாம். அதனை அவர் தம் திருமகனார் மறை. திருநாவுக்கரசு அவர்கள் ''யான் ஐம்பது ஆண்டுகட்கு மேலாக ஏராளமான நூல்களை ஆராய்ந்து கண்ட முடிவுகளை நூல்களாக எழுதியிருக்கின்றேன், பாற்கடலைக் கடைந்து அமுதம் எடுத்தது போல. உண்மை காணும் உணர்ச்சியினால் நடுநின்று ஆராய்ந்திருக் கின்றேன். ஒருவர் தம் வாழ்நாள் முழுவதும் கற்றாலும் அறிய முடியாத உண்மைகளை எல்லாம் எளிதாக எழுதி வைத்திருக்கின்றேன். எல்லாரும் தமிழ் இலக்கியங்கள் யாவற்றையும் கற்குந் தொல்லையை

மேற்கொள்ள வேண்டியதில்லை. அது முடியவும் முடியாது. தேவையும் இல்லை. எல்லா நூல்களிலும் உள்ள சிறந்த உண்மைகளையெல்லாம் பிழிசாறாக யான் வடித்துள்ளேன். என் நூல்களைப் படித்தால் போதும். அதனால் தமிழ் முழுதுங்கற்ற பயனை அடையலாம் என்பர்'' என்கிறார். (மறைமலையடிகள் வரலாறு – 827)

எடுத்துக்கொண்ட கொள்கையில் உறுதிப்பாடு என்பது நினைவும் சொல்லும் செயலும் ஒருப்பட்டு நிற்கும் ஒரு தன்மையாம். அத் தன்மைக்குத் தம்மைத் தாமே சான்றாக்கிக் கொண்டு நிலைப்படுத்திய சான்றோர் மறைமலையடிகளார் என்பது இதுவரை கண்டவற்றால் விளங்கும்.

தனித் தமிழ் ஊற்றம் ஏற்படு முன்னரே தமிழ்ச் சொல் பிறசொல் என்னும் ஆய்வு மேற்கொண்டிருந்தார் அடிகளார்.

1902 இல் 'ஞானசாகரம்' என்னும் மாதிகையை அடிகளார் தொடங்கினார். 'தமிழ் வடமொழியினின்றும் பிறந்ததா?' என்றும் 'தமிழ் மிகப் பழையதொரு மொழி' என்றும் கட்டுரைகள் அந்நாளிலேயே எழுதினார்.

1903இல் கலைநூற் புலமைப் பாடநூல்களுள் ஒன்றாக முல்லைப்பாட்டு இருந்தது. அதற்கு அரியதோர் ஆய்வுரை கண்டார் அடிகள்.

> ''இப்பாட்டினுள் இடைச் சொற்களையும் வேற்றுமை உருபுகளையும் நீக்கி எண்ணப்பட்ட சொற்கள் சிறிதேறக் குறைய ஐந்நூறு சொற்களாகும். இவற்றுள் முன் வந்த சொல்லே பின்னும் வருமாயின் பின்வந்தது எண்ணப்படவில்லை. இவ்வைந்நூறு சொற்களுள் நேமி, கோவலர், படிவம், கண்டம், படம், கணம், சிந்தித்து, விசயம், அஞ்சனம் என்னும் ஒன்பதும் வடசொற்கள். யவனர் மிலேச்சர் இரண்டும் திசைச் சொற்கள். ஆக இதனுட் காணப்பட்ட பிறமொழிச் சொற்கள் பதினொன்றேயாம். எனவே இப்பாட்டினுள் நூற்றுக்கு இரண்டு விழுக்காடு பிற சொற்கள் புகுந்தன என்றறிக; ஏனையவெல்லாம் தனிச் செந் தமிழ்ச் சொற்களாகும்'' என்று ஆய்ந்து எழுதுகிறார். (பக். 56)

1906இல் பட்டினப்பாலை கலைநூற்புலமைக்குப் பாடமாக இருந்தது. அதற்கும் ஆய்வுரை கண்டார் அடிகளார்.

''இப்பாட்டின்கண் சிறிதேறக் குறைய ஆயிரத்து முந்நூற்று அறுபத்தொன்பது சொற்கள் இருக்கின்றன. இவற்றுட் பதினொரு சொற்கள் வடசொற்களாம். அவை மகம், அங்கி, ஆவுதி, பூதம், மது, பலி, பதாகை, அமரர், கங்கை, புண்ணியம், சமம் என்பனவாம். ஞமலி என்னும் ஒரு சொல் பூழி நாட்டுக்குரிய திசைச் சொல்லாகும். ஆகவே இப்பாட்டில் நூற்றுக்கு ஒன்று விழுக்காடு பிற நாட்டுச் சொற்கள் கலந்தன என்பது அறியற்பாற்று. இதனால் இவ்வாசிரியர் காலத்தில் தமிழ் மிகவும் தூயதாய் வழங்கப்பட்டு வந்ததென்பது புலப்படும் என்க" என்கிறார். (பக் 77)

தமிழ்ச் சொற்களையும் பிறமொழிச் சொற்களையும் எண்ணிக் காட்டிய அடிகளார் எழுதிக் காட்டிய அளவில் நின்றாரா? இல்லை! மறுபதிப்புகளில் தம் எழுத்தில் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாகக் கிடந்த பிறமொழிச் சொற்களைக் களைந்தார். அவ்வாறு களைந்ததையும் நூல் முகப்பில் குறிப்பிட்டார். பிறபிற நூல்களிலும் அம்முறையே செம்முறையெனக் கைக்கொண்டார்.

1902ஆம் ஆண்டில் அடிகளார் தோற்றுவித்த மாதிகை 'ஞானசாகரம்' என்பது. 1911இல் தோற்றுவித்தது 'சமரச சன்மார்க்க சங்கம்'. தனித் தமிழ் வாழ்வாகிய அடிகளார் 'சுவாமி வேதாசல'மாக இருந்த தம் பெயரை, 'மறைமலையடிகள்' ஆக்கினார். 'ஞான சாகர'த்தை 'அறிவுக் கடலா'க்கினார். 'சமரச சன்மார்க்க சங்க'த்தைப் 'பொது நிலைக் கழக'மாக்கினார். தம் கொள்கைக்குத் தாமே சான்றானார். சான்றோரைச் சார்ந்த சான்றோர் எவ்வாறாவர்? அவரும் சான்றாவர் தாமே! 'பால சுந்தர'மாகப் பயில வந்தவர். 'இளவழகனார்' ஆனார்! அழகரடி'களும் ஆனார்! அடிகளார் மகளார் 'திரிபுர சுந்தரி'யார் 'முந்நகரழகி' யானார்; மருகர் 'குஞ்சிதபாதம்' 'தூக்கிய திருவடி'யானார்! பின்னர்ப் பிறமொழிப் பெயருடையார் தனித் தமிழ்ப்

பெயர்களைத் தேடித் தேடிப் பெருமிதமாக மாற்றிப் பேணும் நிலைமை தமிழ் மண்ணுக்கும், கடல் கடந்தும் நிலங்கடந்தும் வாழும் தமிழ் கூறு நல்லுக மண்ணுக்கும் இயல்நெறி யாயிற்று!

அடிகளார் கொள்கையில் வீறிய மொழிஞாயிறு பாவாணரும் பாவலரேறு பெருஞ்சித்திரனாரும் 'உலகத் தமிழ்க் கழகம்' கண்டு சிற்றூர் பேரூரெல்லாம் பேரால மரமெனக் கால்கொள்ள வைத்து வளர்த்தனர். இவ்வியக்கச் செயலால் 'மாறேம்' என்பாரும் மாறி வருதல் கண்கூடாகக் கண்டறிய வாய்க்கின்றது. மாறி நின்றோரும் மாறி நிற்கும் நிலைமையும் இல்லாமல் இல்லை!

ஒட்டு மொத்தப் பார்வையாகப் பார்த்தால் ஒருநிலைப் பாடான மொழியாக்கச் செயற்பாடு, வாழும் மக்கள் முயற்சியளவில் நின்றுவிடாது! ஆளும் அரசுக்கே பெரும்பங்கு உண்டு. ஆளும் அரசு, வாழும் அறிஞர் பெருமக்களை அவர்கள் வாழுங் காலத்திலேயே பயன்படுத்தி மொழியாக்கச் செயல்களை நிறைவேற்றுதல் வேண்டும்.

எந்தமண் எமக்கு ஆளுரிமை தந்ததோ அம்மண்ணின் மொழிக்கு வாழுரிமைச் செயல்களை யெல்லாம் செய்தே ஆவேம் என்னும் திண்ணிய நோக்கும், ஆக்கச் செயல்களும் தொடர்ந்து கிளர்ந்து நடைப்பட்டிருக்குமானால் அடிகளார் இயக்கம் தோன்றி எண்பான் ஆண்டுகள் கடந்து விட்ட நிலையிலும் ஆட்சி மொழிச் சிக்கலோ, பயிற்று மொழிச் சிக்கலோ, வழிபாடு வழக்கு இசை அறிவியல் என்பவற்றின் நிலை மொழிச் சிக்கலோ இருக்க வாய்ப்பில்லையாம். அவ்வாய்ப்புகள் உண்டாதலே அடிகளார் மாண்பையும் கடைப்பிடிகளையும் உலகறியச் செய்யும் உயர்வினதாம்! இங்குக் குறிக்கப்பட்ட மாண்பு மொழி பற்றியதே! அடிகளாரின் பல்துறையறிவும், சமயச் சீர்திருத்த நோக்கும், பிறவும் தனித்தனி மாண்பினவாம்.

வா.உ.

உள்ளுறை

வாழ்வும் வழிபாடும்

1. திங்களைத் தொழுதல்

"திங்களைப் போற்றுதுந் திங்களைப் போற்றுதுங்
கொங்கலர்தார்ச் சென்னி குளிர்வெண் குடைபோன்றிவ்
வங்கண் உலகளித்த லான்" – *சிலப்பதிகாரம்*

திங்களை வடநூலார் 'சந்திரன்' என்னும் பெயரால் வழங்குவர்; தமிழ்மக்கள் அதனை நிலவு, அம்புலி, பிறை, திங்கள், தண்கதிர், கலையோன், இரவோன், அலவன், அல்லோன், மதி, களங்கன், குரங்கி, முயற்கூடு முதலான பல பெயர்களால் வழங்காநிற்பர். குளிர்ந்த ஒளியினை நிலவு எனத் தமிழ்நூலார் கூறக் காண்டலாற், குளிர்ந்த ஒளியினைத்தருந் திங்களும் நிலவு எனப் பெயர் பெறுவதாயிற்று. அம்புலி என்னுஞ்சொற் சிறுமகாரால் இடப்பட்டதாகும். பிறை என்பது மறைநிலா நாளின்பிற் பிறந்த சிறு திங்களுக்குப் பெயராக வழங்குகின்றது; புதிது பிறத்தலிற் பிறையெனப்பட்டது. உயிர்கள் உடம்புகளில் நிலைபெற்று வளர்தற்குரிய அமிழ்து நிலவொளியிலிருந்து வருதலாலும், அவ்வமிழ்து தமிழிற் 'கள்' எனப் பெயர் பெறுதலாலும், இனிமையெனப் பொருள்தரும் தீம் என்னுஞ் சொற்குறுகித் திம் என நின்று கள் என்னுஞ் சொல்லொடு கூடித் திங்கள் என அதற்குப் பெயராயிற்று. தண் கதிர் என்பது அது குளிர்ந்த ஒளியினைத் தருதலால் வந்த பெயராகும். கலையோன் என்பதிற் கலையென்பது நிலவொளியின் ஒருபகுதியைக் குறிக்கும்; நாளுக்கொரு கலையாக வளர்தலுந் தேய்தலுமாகிய தோற்றந் திங்களிற் காணப்படுதலால் அதற்குக் கலையோன் எனும் பெயர் போந்தது. இராப்பொழுதில் விளங்குதல்பற்றி அஃது இரவோன், அலவன், அல்லோன் எனும் பெயர்களைப்

பெற்றது; அலவன், அல்லோன் என்பவற்றின் முதல் நின்ற அல் என்னுஞ்சொல் இராக்காலத்துக்குப் பெயராகும். இனி, அது பதினைந்துநாள் வளர்ந்தும் பதினைந்து நாள் தேய்ந்தும் முப்பதுநாள் கொண்ட ஒரு காலத்தை வரையறுத்தலால் மதியெனப் பெயர் பெறலாயிற்று; மதித்தல் என்பது வரையறுத்தல். இங்ஙனந் திங்களால் வரையறுக்கப்படுதல் பற்றி முப்பதுநாள்கொண்ட ஒருகாலவளவுந் திங்களெனச் சொல்லப்படும். திங்களை வடநூலார் 'மாசம்' என்பர். இன்னும் அஃது இடையிடையே கறையுடையதுபோற் காணப்படுதலாற் களங்கன் என வழங்கப்படுகின்றது. குரங்கு எனுஞ் சொல்வளைவு எனப் பொருடருதலால், வளைந்து தோன்றும் பிறை குரங்கி எனப் பெயர்பெற்றது. இனித் திங்களிற் காணப்படுங் கறை சிறுமகார் கண்களுக்கு முயல் வடிவாகத் தோன்றுதலிலிருந்து அவர் அதனை முயல் உறையுங்கூடாக வழங்க, அதனால் முயற்கூடு என்னும் பெயரும் அதற்கு உளதாயிற்று என்க.

இங்ஙனம் பலவகைப் பெயர்களானும் வழங்கப்பட்டுத் திகழும் நிலாமண்டிலமானது, வெம்மை மிகுந்த இத் தமிழ்நாட்டிலுள்ளார்க்கு இராக்காலத்தே குளிர்ந்த மெல்லிய ஒளியினைத் தருதலால், அவர்கள், பகற்காலத்தே வெப்பத்தையும் அயர்வையும் நீக்கித் தமக்கு அங்ஙனந் தண்ணொளிதருந் திங்களையே மிக்மகிழ்ந்து கொண்டாடா நிற்கின்றனர். மேலும், நிலவொளி இல்லா இராக்காலத்தே இருள் திணிந்திருக்க. அவ்விருளிற் பாம்பு, தேள், நட்டுவாய்க்காலி, பூரான், செய்யான் முதலான நச்சுயிர்களும்; புலி, கரடி, அரிமா, ஓநாய், நரி முதலான மறவிலங்குகளும்; கள்வர், திருடர், கொலைஞர் முதலான கொடிய மக்களும் இயங்கி, மாந்தருக்கும், மாந்தருக்குப் பல வகையிற் பயன்படும் ஆடு, மாடு, குதிரை முதலான அறவிலங்குகட்கும் பெருந்தீங்கையும் பெருந்துன்பத்தையும் பொருட்கேடு உயிர்க்கேடுகளையும் விளைவித்தலால், இருள் நிறைந்த இராப்பொழுதைக் காண்டலும் அமைதியான வாழ்க்கை செலுத்தும் மக்கள் அனைவரும் நெஞ்சந் துணுக்குறுகின்றனர்.

அங்ஙனம் நெஞ்சந் துணுக்குறாமல் துணிவாய் நள்ளிருளில் விளக்குமின்றி வழிநடந்து செல்லும் நாட்டுப்புறத்தாரில் எத்தனைபேர் அரவுதீண்டியும் புலிகோட்பட்டும் ஐயோ! வீணே சாகின்றனர்! இன்னும் எத்தனைபேர் தேள், நண்டுத்தெறுக்கால் கொட்டியும், பூரான், செய்யான் கடித்தும் ஆற்றொணாப் பெருந்துன்பம் உழக்கின்றனர்! இவ்வளவு கேட்டுக்குந் துன்பத்திற்கும் ஏதுவான இருள்செறிந்த இராப்பொழுதினைக் கண்டவுடனே மெல்லிய நெஞ்சமுடையார் எல்லாரும் அஞ்சிக் கலங்குதல்ல ஏற்பதேயாகும். உயிரினருமையும் உடம்பினருமையும் இன்பவாழ்க்கையினருமையும் அறியா விலங்குகளை யொத்த மாக்கள், கரிய இருள்சூழ்ந்த இரவைக் கண்டு கலங்காராயினும். அவ்வருமைகளையும், அவைகளை அருள்கூர்ந்து வழங்கிய ஆண்டவன் நோக்கத்தையுஞ் சிறிதாயினும் உணர்ந்து பார்க்கத்தக்காரெவரும் இருளிரவைக் கண்டு மருளாதிரார். சிறிதுணர்வுடையாரே அவ்வாறாயிற், பெரிதுணர்வுடைய பாவலர், நாவலர், நல்லிசைப் புலவர், சான்றோர், ஆன்றோர் முதலாயினாரெல்லாரும் பொங்கிருள் செறிந்த கங்குற்காலத்தில் எங்ஙனம் உளம் அழுங்குவாராதல் வேண்டும்! நுண்ணுணர்வும் மென்மைத் தன்மையும் வாய்ந்த அவரல்லரோ இராப் பொழுதில் எழிலொளி கிளர்ந்து முழுமதி விளங்குதல் கண்டு வரம்பிலா மகிழ்ச்சி நிரம்பி நிற்றற்குரியார்! நிலவொளியின் அழகை மிகுதியாய் உணர்ந்து இன்புறாத நாட்டாட்களுங் காட்டாட்களுங்கூட, நாட்டிலுங் காட்டிலுந் தாம் வழிதெரிந்து செல்லுதற்குந், தீய உயிர்களால் ஊறுசெய்யப்படாமல் அவைகளை விலகிச் செல்லுதற்கும் நிலாவெளிச்சம் உதவிசெய்தல்பற்றி அதனை மிகவும் விரும்பா நிற்கின்றனர்.

மற்ற, அதன் வனப்பையும் பயனையும் அறிந்து இன்புறுகின்ற உணர்வுடையாரோ "நிலவு எப்போது வரும்! நிலவு எப்போது வரும்!" என்று அதன் வருகையை எதிர்பார்த்த வண்ணமாய் இருக்கின்றார்கள். முழுவிருள் கழிந்த மூன்றாம்நாள் மாலையில் மேல்பாற் செக்கர்

வானத்தின்கண்ணே வளைந்த வெள்ளிக் கம்பிபோற் காணப்படும் பிறைக்கொழுந்தினை அவர்கள் எத்துணை ஆவலுடன் உற்று நோக்கிக் கொண்டு தொழுகின்றனர். இருளில் ஏங்கிக் கிடந்த அறிஞரின் கண்களுக்கல்லவோ அச்சிறு பிறையின் வெளிச்சமும் பெரிதாய்க் காணப் படுகின்றது. புறத்தேயுள்ள இருளைத் துரக்கும் பிறையின்றோற்றம் அகத்தேயுள்ள மலவிருளைத் துரக்கும் இறைவன்றன் அருளொளித் தோற்றத்திற்கு அடையாளமாய் வயங்குகின்றதன்றோ? மாலைப்போதில் மேல்பாற் சிவந்தொளிரும் ஞாயிற்றினை இறைவன் திருமுகமாகவும், அஞ்ஞாயிற்றின் உச்சியிற் கிளர்ந்து வானிற் பரந்து பாய்ந்து விளங்குஞ் செக்கர் ஒளியினை இறைவன் றிருமுடிமேலுள்ள சடைப்பரப்பாகவும், அச்செக்கர் வானிற்றோன்றும் பிறையினை அச்சடைப் பரப்பிற் றங்கும் பிறையாகவுங் கருதி அதனை வழிபட்டு வருந் தமிழ்நாட்டு மேன்மக்களின் உயர்ந்த கருத்துங் கடவுட் கொள்கையும் பெரிதும் வியக்கத்தக்க விழுப்பம் வாய்ந்தனவாய்க் காணப்படுகின்றன வல்லவோ? அழகும் அறிவுங் கெழுமத் தோன்றிய இத் தமிழ்ப்பெருங் கொள்கை வேறெந்த நாட்டவரிலுங் காணப்படுகின்றிலது. தமிழ்நாட்டு மாதர்கள், மணம் ஆகாத தம் பெண்மக்கட்கு விரைவில் மணங்கூடும்பொருட்டு அவர்கள் மூன்றாம் பிறையைத் தொழும்படி செய்யும் வழக்கம் முன்னிருந்தமை, திருவாதவூரடிகள் அருளிச்செய்த,

"மைவார் கருங்கண்ணி செங்கரங் கூப்பு மறந்துமற்றப்
பொய்வா ன்வரிற் புகாதுதன் பொற்கழற் கேயடியேன்,
உய்வான் புகவொளிர் தில்லைநின் றோன்சடை மேல தொத்துச்
செவ்வா னடைந்த பசுங்கதிர் வெள்ளைச் சிறுபிறைக்கே"

என்னுந் திருச்சிற்றம்பலக் கோவையார் திருப்பாட்டினால் நன்கு விளங்குகின்றது.

இவ்வாறு இருளிரவுகழிந்த மூன்றாம்நாட் டோன்றுஞ் சிறுபிறையின் வடிவே, பின்வரும் நிலாநாள் இரவுகளை முன்னறிவித்து, இயற்கை யொளித் தோற்றத்தில் இறைவனது

விளக்கம் முனைந்துநிற்றலை நினைவில் எழச் செய்து எல்லாரையும் இன்புறுத்துமானால், அடுத்துவரும், நாட்களில் அப்பிறை வரவரவளர்ந்து குளிர்ந்த பேரொளி வீசி இராப்பொழுதை இராப்பொழுதாக்குங்கால், அது நம்மனோர்க்கு இன்னும் எத்துணை மிகுந்த மகிழ்ச்சியினைப் பயப்பதாகல் வேண்டும்! மூன்றாம் பிறைக்குப் பின் நாலைந்துநாட் சென்றபின் நீலவானிற் றிகழும் பாதிமதியினைக் கண்டு மகிழ்ந்து, அதன் அழகிய காட்சியினைப் புனைந்து பாடிய நல்லிசைப் புலவரிற் சிலர், அதனை வானக் கடலிற் செல்லும் ஓர் ஓடமாகச் சொல்லியிருக்கின்றனர்; பின்னுஞ் சிலர் இருள் என்னும் அரக்கனைத் துணித்தற்கு இந்நிலமங்கை உயர ஏந்திய ஒரு கொடுவாளாகவும் அதனைக் கூறினர். பின்னர்ப் போந்த முழுநிலாக் காலத்தே அதன் முழுவட்டப் பேரொளியை நோக்கிக் களிகூர்ந்த பாவாணர் சிலர் அதனை வானெனும் வாவியில் மலர்ந்த ஒரு தூவெண்டாமரை மலரேயெனச் சொற்றனர்; பாற் கடல் கடைந்தஞான் றெழுந்த வெண்பொற் பாற்குடமே அம்முழுமதி யெனவும், அக்குடத்தினின்று தெறித்துச் சிதறிய பாற்றுளிகளே அதனைச் சூழமிளிரும் விண்மீன்களெனவும் விளம்பினர்; மற்றுஞ்சிலர் அதனை வான் எனும் நீலப் பட்டாடையின்கீழ் நாலத் தூக்கிய பளிங்கு விளக்கேயெனப் பகர்ந்தனர். இவ்வாறாகப் பாவலரும் நாவலரும் புலவரும் அறிஞரும் நிலவின் அழகிய காட்சியை நோக்கி வியந்து மகிழ்ந்து அதனைப் புனைந்துரைத்த அணிந்துரைகள் அளவிலாதனவாய் விரிந்து கிடக்கின்றன.

இங்ஙனமெல்லாம் பண்டைச் செந்தமிழ்ப் புலவர் திங்களின் அழகிய காட்சியினை வியந்து பாடியதுமன்றி, அதன் தோற்ற ஒடுக்கங்களால் நிலையில்லா வாழ்க்கையினையுடைய மக்கள் அறிந்துகொள்ள வேண்டிய நிலையான உண்மைகளையும் எடுத்துக்காட்டி அறிவுதெருட்டி யிருக்கின்றனர். திங்களானது கலைநிரம்பிய பதினைந்து நாட்களுக்குப்பிற் சிறிதுசிறிதாகத் தனது விளக்கங் குன்றிக்

கடைசியாகத் தானென்றொருமுதல் இல்லாததுபோல் மறைந்து போகின்றது. அதுபோலவே, மக்களில் எத்துணைச் சிறந்த நிலையில் இருந்த அரசருஞ் செல்வரும் பிறருந் தமது செல்வவாழ்க்கையும் உடம்பின் உரமும் வரவரக்குன்றி இறுதியாகத் தாமென்றொருமுதல் இல்லாதவாறாகவே இறந்தொழிந்து போகின்றனர். இனி, நள்ளிருள் கழிந்த மூன்றாம்நாள் திடுமெனச் சிறுகீற்று வடிவாய்த் தோன்றும் பிறை உருவும் ஒளியும் வரவரப் பெருகிப் பதினைந்தாம்நாட் பெருவிளக்கத்ததாகி அந்நாளில் வானும் நிலனுந் தனது எழிலொளிப்பெருக்கில் முழுகி விளக்கத்தான் நிகரின்றி நிலவுதல் போலத், தமது முன்னைநிலை இன்னதென்றே தாமும் அறியாமற் பிறரும் அறியாமற் சடுதியில் மக்களுக்கு மகவாய்ப்போந்து பிறந்து உடலிலும் உணர்விலுஞ் செல்வத்திலும் வாழ்விலும் மிக மிகச் சிறந்து சிலர் பலர் சிலகாலந் தலைமை செலுத்துகின்றனரல்லவோ? இவ்வாறு திங்களின் தேய்தல் வளர்தல்களிலிருந்து அறியற்பாலனவாகிய மக்கள் வாழ்க்கையின் இயல்புகளை உறையூர் முதுகண்ணன் சாத்தனார் என்னும் பழைய நல்லிசைப் புலவர்,

"எந்தை சேட்சென்னி நலங்கிள்ளி!
தேய்தல் உண்மையும் பெருகல் உண்மையும்
மாய்தல் உண்மையும் பிறத்தல் உண்மையும்
அறியா தோரையும் அறியக் காட்டித்
திங்கட் புத்தேள் திரிதரும் உலகத்து
வல்லா ராயினும் வல்லுந ராயினும்
வருந்தி வந்தோர் மருங்கு நோக்கி
அருள வல்லை யாகுமதி அருள்இலர்
கொடாமை வல்லர் ஆகுக!
கெடாத துப்பின் நின்பகை யெதிர்ந்தோரே"

(புறநானூறு, 27) என்னுஞ் செய்யுளிற் 'சோழன் நலங்கிள்ளி,' என்னும் வேந்தனுக்கு எடுத்தறிவுறுத்தி அதனைப் பாடி யிருக்கின்றனர். நிலையாச் செல்வவாழ்க்கையை நிலையென மருண்டு தம்மை மறந்து இறுமாந்தொழுகுஞ் செல்வரெதிரே உண்மை பேசுதற்கஞ்சி அவரது முகத்தெதிரே

இனிக்கப் பேசி, அவர் வீசியெறியுங் காசைப் பெற்று மகிழும் பிற்றைஞான்றைப் பொய்ப்புலவர் போலாது, முதுகண்ணன் சாத்தனார் எத்துணைத் திட்பமான நெஞ்சமுடன், மாவேந்தனான சோழன் நலங்கிள்ளிக்கு, நிலையில்லா மக்கள் வாழ்க்கையின் தன்மையினையும், அதுகொண்டு நிலையுள்ள அறஞ்செய்யும் வண்மையினையுந் திங்களின் இயக்கத்தில் வைத்து நன்கு அறிவுறுத்தி மேலைத் தனிச்செந்தமிழ்ப் பாவினை அருளிச் செய்திருக்கின்றார் பார்மின்!

மேற்காட்டியவாறு திங்கண்மண்டிலமானது இராக் காலத்தே புறத்துப்பரவிய இருளை இரித்துக் கண்ணறிவை விளங்கச்செய்து நமக்கு அழகிய காட்சியையும் அதனாற் பெருகிய மகிழ்ச்சியையும் அளித்தல் போலவே, தேய்ந்து வளருந் தனது இயக்கத்தால் அது மக்கள் வாழ்க்கையின் நிலையாமை யினை யறிவித்து அகத்தே பரவிய ஆணவ விருளை நீக்கி, என்றும் நிலையுதலுடைய இறைவன்றன் பேரின்பப் பெருவாழ்வைப் பெறுதலில் நமக்குக் கருத்து விளங்கி ஈடுபட்டு மேலெழுமாறுஞ் செய்கின்றதன்றோ? ஆதலால், முழுவெண்டிங்களை இறைவனது அருளொளி முனைத்து விளங்கும் இடமாகக்கொண்டு, அதனைப் புறத்தே வான் வெளியிலும், நமதகத்தே புருவத் திடைவெளியிலும் புறக்கண் அகக்கண்களால் விளங்கக் கண்டு தொழுதல் இன்றியமையாத தொரு கடவுள் வழிபாடாமென்க. இது பற்றியே நம் பண்டையாசிரியரான பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார்,

"பிறைநுதல் வண்ண மாகின்று, அப்பிறை
பதினெண் கணனும் ஏத்தவும் படுமே;
எல்லா உயிர்க்கும் ஏம மாகிய
நீரறவு அறியாக் கரகத்துத்
தாழ்சடைப் பொலிந்த அருந்தவத் தோற்கே"

என்று புறநானூறு முகப்பிற் பிறைமதியை இறைவன் திருமுடிமேல் வைத்துத் தொழுதல்செய்வாராயினர். அப் பண்டையாசிரியர் வழிவந்த நாமும் அந்நன்னெறி கடைப் பிடித்துத் திங்களைப் போற்றுவாமாக!

2. பகலவன் வணக்கம்

பகலவன் என்னுந் தமிழ்ச் சொல் சூரியனைக் குறிப்பதாகும். 'சூரியன்' என்னுஞ் சொல் வடநாட்டில் இருந்த ஆரியர் வழங்கிய வடசொல் ஆகும். இத்தென்னாட்டில் உள்ள தமிழர்கள் பழையகாலத்திலிருந்து பகலவனை 'ஞாயிறு', 'கதிரவன்', 'சுடரவன்', 'பரிதி', 'என்றூழ்', 'கனலி', 'எல்லோன்', 'வெயிலோன்', 'வெய்யோன்' முதலான பல செந்தமிழ்ப் பெயர்களால் வழங்கி வந்திருக்கின்றனர்.

இராக்காலத்தில் தூக்கத்தில் இருந்த நாம், பகலவன் கிழக்கே தோன்றும் விடியற்காலையிற் கண்விழித்து எழுந்து, அவனைப் பார்க்கும்போது எவ்வளவு மகிழ்ச்சி அடைந்தவர்களாய் நிற்கின்றோம். கிழக்கே கடல்மட்டத்திற்கு மேல் ஞாயிறு வட்டமாய்ப் பளபள வென்று வருகையில் அஃது ஒருபொன் உருண்டையைப்போல் தோன்றுகின்ற தன்றோ? அப்போது அதனைச்சூழ அதிலிருந்து பாயும் ஒளி பல்லாயிரக் கணக்கான பொற்கம்பிகள் போல் நீண்டு செல்லுதலைப் பாருங்கள்! இராப்பொழுதில் எங்கும் பரவி யிருந்த இருளைத் துரத்திக்கொண்டு கதிரவன் வானத்தின்மேல் எழும்பும் இந்தக் காட்சியை நாம் காண்கையில், அதுசிவந்த திருமேனியுடை யனாகிய முருகப்பிரான், கறுத்த உருவத்தினையுடைய அரக்கர் கூட்டத்தின்மேற் பல்லாயிரக்கணக்கான தன் அம்புகளை ஏவி அவர்களைத் துரத்திக் கொண்டு வருவதுபோல் தோன்றுகின்ற தன்றோ? மிகுந்த ஒளியுடன் விளங்கும் அச் சுடரவனுக்குக் கீழே பச்சென்ற நிறத்துடன் காணப்படுங் கடலானது அம் முருகப்பிரான் ஏறியிருக்கும் பச்சைமயில் போலவும், அக்கடலில் எழுந்து எழுந்து கீழே விழுந்து உலாவும் அலைகளானவை அந்த மயில் தன் இறக்கைகளை விரித்து அடித்துப் பறந்து வருவது போலவுந் தோன்றுதலை நோக்குங்கள்!

இங்ஙனமாக, அப் பரிதிவானவனது தோற்றம், ஒளி வடிவான கடவுளின் தோற்றத்தையே ஒத்திருக்கின்றது. அது வல்லாமலும், அக் கடவுள் எல்லா உயிர்களையும் அறியாமையென்னும் இருளினின்றும் விடுவித்து, அவற்றின் அறிவை விளங்கச் செய்தல்போல, இவ்வென்றூழும் உறக்கத்திலிருந்த எல்லா உயிர்களின் அறிவையும் எழுப்பி, அவைகளைப் பலவகை முயற்சிகளில் ஏவுகின்றது பாருங்கள்! கனலி தோன்றுகிற விடியற்காலத்திற் கோழி கூவுகின்றது, காக்கை கரைகின்றது, மாந்தோப்புகளின் உச்சியிலே குயிலின் இனிய குரல்ஒலி கேட்கின்றது, இன்னும் எத்தனையோ பறவைக்கூட்டங்களின் எத்தனையோ வகையான ஓசைகளுந் தோன்றுகின்றன. இரவெல்லாங் கொட்டிலிற் கிடந்த ஆக்கள் (பசுக்கள்) தொகுதி தொகுதியாக வெளிநிலங்களிற் புல்மேயப் போகின்றன. உழவர்கள் எருதுகளை ஏரிற்பூட்டி வயல்களை உழத் துவங்குகின்றனர். இரவுமுழுதுந் தூக்கமயக்கத்துடன் சரக்குவண்டிகள் ஒட்டி வந்த வண்டிக்காரர்கள் அச் சரக்குப்பொதிகளைப் பண்டசாலை முற்றங்களில் இறக்குகின்றனர். பல்வகைப் பொருள்களை விற்குங் கடைக்காரர்கள் எல்லாந் தத்தங் கடைகளை வரிசை வரிசையாகத் திறந்துவைத்து, அவைகளை வாங்க வருவார்க்கு விற்பனை செய்கின்றனர். பல்வகைக் கைத்தொழிலாளர்களுந் தத்தந் தொழிற்சாலைகட்குச் சென்று தாந்தாஞ் செய்யுந் தொழில்களைச் செய்யத் துவங்குகின்றனர். அரசியற்றொழில் பார்ப்பவர் தத்தம் அரசியல் நிலையங்களுக்குச் செல்லுதலையும், பள்ளிக் கூடங்களிற் கல்வி பயிலுஞ் சிறுவர்களுங் கல்லூரிகளிற் பல்கலை பயிலும் இளைஞர்களுந் தத்தந் கழகங்களுக்கு ஏகுதலையும் பாருங்கள்! கடவுள் எழுந்தருளியிருக்குந் திருக்கோயில்களில் எல்லாங் கதவுதிறந்து குருக்கள்மார் காலைவழிபாடு செய்வது எவ்வளவு சிறந்த மகிழ்ச்சியினைத் தருகின்றது! இங்ஙனமெல்லாம் நடைபெறும் உயிர்களின் இத்தனை முயற்சிகளுக்குங் காரணமாவது எல்லோனது தோற்றமேயென்பது நன்றாய் விளங்குகின்ற தன்றோ?

இதுமட்டுமோ! நமது உயிர்வாழ்க்கைக்குக் கட்டாயமாக வேண்டப்படும் நெல், கோதுமை, பயறு, பச்சைக் காய்கறி முதலியவைகளை நாம் விளைத்துக் கொள்ளுதற்கும் வெயிலோனது வெயிலொளியே காரணமாயிருக்கின்றது. வெயில் வெளிச்சம் படாவிட்டால் எந்தப் புற்பூண்டும் எந்த மரஞ் செடி கொடியுஞ் செவ்வையாக வளர்ந்து பயன்தரமாட்டா. இன்னும், மழைகால பனிக்காலங்களில் நமது உடம்பு குளிரால் விறைத்துப் போகாமலும், நாம் புழங்குந் தண்ணீர் பனிக்கட்டியாக இறுகிப் போகாமலும் இருப்பதற்கும் வெய்யோனது வெப்பம் முதன்மையாக வேண்டியிருக்கின்றதன்றோ? நாம் இருக்கும் இடங்களெல்லாம் பனி மூடிப் போகுமானால், நாம் எந்தப் பண்டத்தையாவது பயன்படுத்திக் கொள்ள முடியுமா? நமதுடம்பு விறைத்துப் போகுமானால் நாம் உயிரோடிருத்தல் இயலுமா? இயலாதே! ஆதலால், நாம் நமது உயிர்வாழ்க்கையைச் செவ்வனே நடைபெறுவித்தற்கும், நமது வாழ்க்கைக்குக் கட்டாயமாக வேண்டப்படும் எல்லாப் பண்டங்களும் நமக்குப் பயன்படும் நிலையிலிருந்து உதவுதற்கும் வெய்யோனுடைய ஒளியும் வெப்பமும் முதன்மையாக இருத்தலை நாம் கருத்திற் பதித்துக் கொள்வாமாக!

இவ்வாறு, எல்லா உயிர்களுக்கும் அறிவையும் முயற்சியையும் எழுப்புதலிலும், அவ் வுயிர்களை உடம்புகளில் தோன்றச் செய்து அவற்றைப் பாதுகாத்தலிலும், அவ்வுயிர்களின் நுகர்ச்சிக்கு வேண்டிய எல்லா உணவுப் பொருள்களையும் விளைத்துத் தருதலிலும் பகலவனுடைய தன்மையுஞ் செயலுங் கடவுளின் தன்மையையும் அருட்செயலையும் ஒத்திருத்தலால், அப் பகலவனையே கடவுளாக அல்லது கடவுளின் ஒளிவடிவாகக் கருதிக், காலையில் அவன் கிழக்கில் எழும்போதும், மாலையில் அவன் மேற்கில் மறையும் போதும் அவனை உள்ளம் உருகிக் கைகூப்பித் தொழுவாமாக!

3. திருவள்ளுவர் வாழ்க்கை

திருவள்ளுவ நாயனார் தம் மருமை மனைவியார் பாப்பம்மையாரோடு அன்புடன் அளவளாவி இல்லற வாழ்க்கையினை இனிது நடாத்தப் புக்கபின், அதனை இடர்ப்படாது நடத்துதற்கு இன்றியமையாது வேண்டிய பொருள் ஈட்டுதற்கருவியாவது யாதென ஆராயலானார். உலகியல் வாழ்க்கைக்கு முதலதான உணவுப் பொருளைத் தரும் உழவு தொழிலே எல்லாத் தொழில்களினுஞ் சிறந்ததென முடிவுகண் டுரைத்தாராயினும், உழவினைச் செய்யுங்கால் ஓரறிவுயிர்களான பல்வகைப் புற்பூண்டுகளுங் களைந் தெறியப்படுதலானும், ஈரறிவுயிர்களான நத்தை கிளிஞ்சில் முதலியன நசுக்குண்டு இறத்தலானும், மூவறிவுயிர்களான எறும்பும் அட்டையும் மிதியுண்டு அழிதலானும், நான்கறிவுயிரான நண்டும் ஐயறிவுயிர்களான மலங்கும் பாம்பும் ஏரின்கொழுவாற் கிழிவுண்டு மாய்தலானுங், கொல்லா அறத்தினையே முதலறமாய்க் கைக்கொண்ட தமக்கு அவ்வுழவு தொழில் ஆகாமையினை ஆய்ந்துணர்ந்தார்.

இனி, ஓர் அரசன் கீழாயினும் ஒரு பெருஞ்செல்வரை அடுத்தாயினும் ஒரு தொழில் புரிந்து பொருள் ஈட்டலாமெனின், அவர் ஏவிய வழியன்றித், தமக்கென ஓர் அறிவுந் தமக்கென ஒருசெயலும் இல்லா ஒரு மரப்பாவை போல் இயங்கி, எந்நேரமும் அச்சத்திலுங் கவலையிலும் ஓய்வின்றி வாழ்நாட் கழிக்கவேண்டி வருமாகலின், அதுவுந் தமக்கு ஆகாதென உணர்ந்தார். இவரது மனநிலை இன்னதாதல்,

> "உழுதுண்டு வாழ்வாரே வாழ்வார்மற் றெல்லாந்
> தொழுதுண்டு பின்செல் பவர்"

என்றும்,

"என்றும் ஒருவுதல் வேண்டும் புகழொடு
நன்றி பயவா வினை"

என்றும் அவர் அருளிச் செய்த திருக்குறட் பாக்களால் இனிதறியப்படும்.

இனிப், பல்பண்டங்களை விலைகொண்டு விற்கும் வாணிக வாழ்க்கையை நடாத்திப் பொருள் பெறலாமெனின், எந்நேரமும் உயர்ந்த பொருட்பயன் ஆராய்தலிலுந், தமக்கு முன்னிருந்த சான்றோர் அருளிய நூல்களைப் பயிறலிலும், அவற்றைப் பயின்றதன் பயனாக எல்லா அறிவும் எல்லா முதன்மையும் ஒருங்குடைய இறைவன் றிருவடிகளை ஓவாது தொழூம் அருந்தவப் பயிற்சி செய்தலிலுங் கருத்து ஈடுபட்டு நிற்குந் தமக்குப், பலநாடு சென்று பல பண்டங்கள் தேடிக்கொணர்ந்து விற்கும் வாணிக வாழ்க்கையும் ஆகாதென நன்குணர்ந்தார். மேலும், வாணிகம் நடாத்துதலிற், பிறருடைய பொருளைத் தம் பொருள்போற் கருதும் நடுவுநிலை வாய்த்தலும் அரிதெனக் கண்டார். இவரது மனப்பான்மை இப் பெற்றியதாதல்,

"நுண்மாண் நுழைபுலம் இல்லான் எழினலம்
மண்மாண் புனைபாவை யற்று"

எனவுந்,

"தொட்டனைத் தூறும் மணற்கேணி மாந்தர்க்குக்
கற்றனைத் தூறும் அறிவு"

எனவுங்,

"கற்றதனால் ஆய பயனென்கொல் வாலறிவன்
நற்றாள் தோழாஅ ரெனின்"

எனவுந்,

"தவஞ்செய்வார் தங்கருமஞ் செய்வார்மற் றல்லார்
அவஞ்செய்வார் ஆசையுட் பட்டு"

எனவும்,

"வாணிகஞ் செய்வார்க்கு வாணிகம் பேணிப்
பிறவுந் தமபோற் செயின்"

எனவும் அவர் அருளிச் செய்தவாற்றால் நன்கறியப்படும்.

ஆகவே, நாயனார் தமதில்லற வாழ்க்கையைச் சுருங்கிய செலவில் ஆரவாரமின்றி நடத்தினாற், பொருள் வருவாயை மிகுதியாக நாடவேண்டுவதில்லை யெனவும், பொருள் வருவாயை மிகுதியாக நாடாதபோது வாணிகஞ் செய்தலும் பெருஞ் செல்வரின்கீழ் ஊழியஞ் செய்தலும் வேண்டா வெனவும் முடிவு செய்தார்; இஃது,

"ஆகா றளவிட்டி தாயினுங் கேடில்லை
போகா றகலாக் கடை"

என அவரருளிச்செய்த திருக்குறட் செய்யுளால் இனிது விளங்கா நிற்கின்றது.

இவ்வாறாக ஊழியமும் வாணிகமுந் தமக்கு ஆகா எனக் கண்டபின், தமது எளிய வாழ்க்கைக்கு இசைவதாவது, ஆடை நெய்துவிற்று, அதில்வருஞ் சிறியதோர் ஊதியங்கொண்டு தாமுந் தம்மனைவியாரும் இல்லறம் நடாத்துதலேயாம் என முடிவு செய்தார். இங்ஙனம் முடிவு செய்தபின், நாடோறும் 'ஏலேலசிங்கர்' என்னும் வணிகர் பாற் சென்று, அவரிடமிருந்து ஐந்து பணத்திற்கு நூல் வாங்கி அதனை ஆடையாக நெய்து, தமது அன்றாட வாழ்க்கைச் செலவுக்கு வேண்டிய அளவு அதனை ஊதியத்துக்கு விற்று, ஊதியத்தை மனைச்செலவுக்கும், மிச்சம், ஐந்து பணத்தை அடுத்தநாள் நூல்வாங்குதற்கு முதலுமாக வைத்துத், தம் அருமை மனைவியாருடன் காதலன்பிற்றிளைத்தபடியே, தமது அருந்தவ வொழுக்கத்தைப் பொருந்துமுறையில் ஆற்றிவந்தார். நாயனார் செய்தது நெய்தற் றொழிலேயென்பது,

"பூவி லயனும் புரந்தரனும் பூவுலகைத்
தாவி யளந்தோனுந் தாமிருக்க - நாவில்
இழைநக்கி நூனெருடும் ஏழையறி வேனோ
குழைநக்கும் பிஞ்ஞகன்றன் கூத்து"

என்னும் இவரது தனிச்செய்யுளினால் அறியப்படும். இச்செய்யுள் தமிழ்நாவலர் சரிதையிற் காணப்படுகின்றது.

இங்ஙனம் இல்லறம் என்னுந் தீம்புனல்யாறு ஒரு புறமுந், துறவறம் என்னுந் தண்புனல் யாறு மற்றொருபுறமும் வந்துநிறையும் ஒரு மலர்வாவிபோல, நாயனார் இருவகை யொழுக்கமும் ஒருவகையிற்கொண்டு தமக்கும் பிறர்க்கும் பெரிதும் பயன்படுதலுடையராய் வாழ்ந்து வரலானார். அதனோடு அஞ்ஞான்று தமிழிலும் வடமொழியிலும் வழங்கிய அரிய பெரிய நூற்பொருள்களை யெல்லாம் ஆழ்ந்து நுண்ணிதின் ஆராய்ந்தறிந்து கல்விக் கடற்கோர் எல்லையாயும் விளங்கினார் நாயனார். இங்ஙனந் தமிழ்ப் பேராசிரியராய் இவர் விளங்குதலைக் கண்ட கலைவல்லாரெல்லாம், இவர்தந் திருவடிகளை அடைந்து இவர் அறிவுறுக்கும் அரும்பொருள் அறிவுரைகளைச் செவியாரப் பருகித், தம்முளத்தை அவ்வறிவுப் பேரமிழ்திற் றோய்விக்கும் விழைவு பெரிதுடையராய்க் குழுமினார். அதனால், தவப் பெருந் தலைவரான நாயனார், மக்களுயிர்க்கு இம்மை மறுமையில் உறுதி பயப்பவான ஒவ்வொரு பொருளினையும், பாலைத் துழாவித் துழாவிக் காய்ச்சி அதன் பரப்பனைத் தினையுஞ் சுருங்கத் திரட்டி மாற்றுயர்ந்த ஒரு சிறு பொன் வள்ளத்தில் நிறையவைத்தாலென்ன, மிகச் சில விழுமிய சொற்களால் மிகச்சிறிதாய் நறுவிதாய் அமைத்த குறட்பாவிற் செறித்து, அங்ஙனஞ் செறித்த அவ் வரும்பெரும் பொருளை யெல்லாந், தம்மை யணுகிய மாணாக்கர்க்கு உளங்கொளத் தேக்கும் பேருதவியினைச் செய்து வரலானார்.

பிறரெல்லாம் எண்ணுவதொன்றுஞ் சொல்லுவது மற்றொன்றுஞ் செய்வது பிறிதொன்றுமாகத் தாமே தம்மிற் பெரிதும் முரணி நிற்பர். அங்ஙனந் தாமே முரணி நிற்றலால், அவரெல்லாந் தமது வாழ்க்கையினைச் செவ்வனே நடத்தமாட்டாமற் றாம் பெரிதுந் துன்புறுதலுடன், தம்மைச் சார்ந்தா ரத்தனைபேரும் மிக்க துன்பத்தினை எய்துமாறுஞ் செய்வர். மற்று, நாயனாரோ தாம் நன்கு ஆராய்ந்து

நினைந்ததனையே பிறர்க்குஞ் சொல்லினர்; தாமுஞ் செய்தனர். நாயனார் அறங்களுள் மிகச் சிறந்ததெனத் தெளிந்தது ஒருயிரையுங் கொலை செய்யாத கொல்லா அறமே யாம்; தாங் கண்ட அவ்வுண்மையினையே,

"ஒன்றாக நல்லது கொல்லாமை மற்றதன்
பின்சாரப் பொய்யாமை நன்று"

என்று தாம் அருளிச்செய்த திருக்குறளிலும் பலரறியச் சொல்லினர். அங்ஙனஞ் சொல்லியதற் கேற்பவே, உயிரழிவுக் கிடமான மற்றைத் தொழில்களெல்லாஞ் செய்தலைவிட்டு, உயிரழிவுக்கு இடமில்லா நெய்தற்றொழிலையே செய்து போந்தனர்.

இனிக், கொல்லாமைக்கு அடுத்தபடியிலே நாயனார் சிறந்த அறமெனக் கொண்டது பொய் கூறாமையே யாம். வாணிகஞ் செய்தலில் எங்ஙனமேனும் பொய் வந்து நுழையுமாதலால், அது செய்தற்குத் தமதுளம் ஒருப்படாராய்த் தாம் அன்றாடம் நெய்த ஆடையினை விலைசெய்து பெற்ற சிறுபொருள் கொண்டே தமது வாழ்க்கையினை வளனுற நடாத்திவந்தார். இவர் இவ்வாறு சிறிய வருவாய்ப் பொருள்கொண்டு மனையறம் நடாத்துதற்கு, இவர் தம் மனைவியார் மிகவும் மனம் ஒத்து நடந்தவராகல் வேண்டும்; இல்லையானால், நாயனார் தாங்கண்ட அறநெறியிற் செல்லுதல் இயலாது.

பார்மின்! இஞ்ஞான்றை மாதரார் பொற்சரிகை மிடைந்த பட்டாடை உடுப்பதிலுங், கதிரொளி மிளிரும் மணிக்கலன் பூண்பதிலும், அறுசுவைமிக்க நொறுவைகள் உண்பதிலும், நறுமலர் புழுகு நாளும் அணிதலிலும், நாடகக் காட்சியும் நகைச்சுவைப் பாட்டும் நாடொறுங் கண்டு கேட்டுக் களிப்பதிலும் அடங்கா வேட்கையுடையராய்த், தங்கணவரின் வருவாய்க் குறையினைச் சிறிதுங் கருதிப்பாராது, அவரைப் பெரும்பொருள் கொணரும்படி ஓவாது வருத்தி வருகின்றனர்! அதனால், ஆடவரிற்பலர், தீதும் பழியும் பாராது, தமது

தகுதிக்கும் நிலைக்கும் ஏற்ப வருவாய்ப் பொருளளவில் அமைதிபெறாது, வரம்பு கடந்து சென்று, பிறரை ஏழை எளியரென்றும் நினையாது பல வகையால் நெருக்கி, அவரிடமிருந்து பிழிந்தெடுப்பது போல் எடுத்துப் பெற்ற தொகைகொண்டு தம் மனைவியர் வேண்டுமாறெல்லாம் நடந்து அவரை உவப்பிக்கின்றனர்! இவ்வாறு தொடர்பாகத் தீநெறியிற் பொருள் தொகுக்கும் இவர்கள், தமக்கு மேலுள்ள தலைவர்களால் தமது குற்றங் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுச் சிறையிடப்படுதலும் உண்டு; அதற்குத் தப்பினால் தம்மாற் பெரிதுந் துன்புறுத்தப்படுங் குடிமக்களிற் றீயராற் கொலை செய்யப்படுதலும் உண்டு; அதற்குந் தப்பினால் அச்சத்தாலுங் கவலையாலும் ஓயா முயற்சியாலும் உள்ளம்வெந்து, என்புருக்கி நோய் முதலியன கொண்டு, ஆற்றொணாத் துன்புழந்து காலம் முதிரா முன்னரே மாய்தலும் உண்டு. எவ்வாறேனும் பிறன் கைப்பொருளை வெஃகி அறனல்ல செய்பவர் கெட்டொழிதல் திண்ணம்; அவரேயன்றி அவரது குடிமுழுதும் மாயுமென்பதனையும் நாயனாரே,

"நடுவின்றி நன்பொருள் வெஃகிற் குடிபொன்றிக்
குற்றமும் ஆங்கே தரும்"

என்று அருளிச் செய்திருக்கின்றார். இங்ஙனமாக, ஆடவர்தந் தீவினைக்கு அவர்தம் மனைவியரின் அடங்காப் பேரவாவே காரணமாயிருத்தலால், அவர்தம் நல்வினைக்கும் அவர்தம் அவாவின்மையே காரணமாயிருக்கின்றது. இவ்வுண்மை யினை நாயனாரே,

"மனைத்தக்க மாண்புடைய ளாகித்தற் கொண்டான்
வளத்தக்காள் வாழ்க்கைத் துணை"

என்றும்,

"மனைமாட்சி இல்லாள்கண் இல்லாயின் வாழ்க்கை
எனைமாட்சித் தாயினும் இல்"

என்றும்,

"இல்லதென் இல்லவள் மாண்பானால் உள்ளதென்
இல்லவள் மாணாக் கடை"

என்றும் நன்கு விளக்கியிருத்தல் காண்க. இங்கே கூறியது கொண்டு மகளிரெல்லாருந், திருவள்ளுவரின் மனைவியாரைப் போல், மிக்க எளிய நிலையிலேயே காலங் கழிக்க வேண்டுமென்பது எமது கருத்தாகக் கொள்ளற்க. மகளிராவார் தங்கணவரின் வருவாய்க்குத் தக்கபடியாகவுந், தங் குடும்பத்தின் செல்வநிலைக்குத் தக்கபடியாகவும், உயர்ந்த முறையிலோ, அன்றி நடுவானமுறையிலோ, அன்றி எளிய நிலையிலோ மனப்புழுக்கமின்றித் தங்கொழுநரோடு ஒத்து வாழ்க்கை செலுத்தல் வேண்டுமென்பதே எமது கருத்தாவதாம். தீதின்றி வந்த பெரும்பொருள் உளதாயின், அதனைக் கற்றார்க்கும் வறியார்க்கும் ஏழைமக்கட்குங் கொடுத் துதவிசெய்வதுடன், தாமும் உயர்ந்த முறையில் ஐம்புலநுகர்தலிற் குற்றம் ஏதும் இல்லை. பெருஞ்செல்வர் செயல் இங்ஙனம் நடைபெறற்பாலதென்பதனை நாயனாரே,

"வைத்தான்வாய் சான்ற பெரும்பொருள் அஃதுண்ணான்
செத்தான் செயக்கிடந்த தில்"

எனவுந்,

"கொடுப்பதூஉந் துய்ப்பதூஉம் இல்லார்க் கடுக்கிய
கோடிஉண் டாயினும் இல்"

எனவும்,

"ஏதம் பெருஞ்செல்வந் தான்றுவ்வான் தக்கார்க்கொன்
றீதல் இயல்பிலா தான்"

எனவும் ஓதுமாற்றால் நன்கு தெளிந்துகொள்க.

அஃதொக்கும், மிகுந்த செல்வம் உடையாருந் தமது பெரும் பொருளை அற்றார்க்கும் அலந்தார்க்கும் பயன்படுத்துதலே முறையாமல்லது, உயர்ந்த ஐம்புல இன்பங்களைத் தாம் நுகர்தலிலும் அதனை அழித்தல் நன்றாமாறு யாங்ஙனமெனிற், கூறுதும். அற்றார் அழிபசி தீர்த்தலும், அவருடுக்கக் கூறை

கொடுத்தலும், அவர் மேலு மேலுந் தம் வயிறு கழுவுதற்கு ஆவனசெய்து வைத்தலும் எல்லாம் அவரது உடம்பினை ஓம்புதற்குப் பயன்படும் அவ்வளவே யல்லாமல், அவரது அறிவினை வளர்த்து அதனை ஒளிபெறச் செய்தற்குப் பயன்படுதல் கண்டிலமே. அதனால், அவரது உடம்பினை மட்டும் பேணுதற்குத் தக்கதாகப் பொருளைப் பயன்படுத்தும் ஒரு துறையிலேயே செல்வர் தமது முயற்சியினை ஊன்றிச் செய்தல் நிலையான பெரும் பயனைத் தரவல்லதன்று. அவரது அறிவு வளர்ந்து ஒளிர்தற்கான பல கலைத்துறைகளிலும் அவர்களைப் பயிற்றுதலிலுந் தம் பொருளையும் முயற்சியையும் பயன்படுத்துதலே அவர் தமக்கு இன்றியமையாத அறமுங் கடமையுமாகும். அவ்வாறு ஏழை யெளியவர்களைப் பல்வகைக் கல்விகளிலும் பயிற்றி, அவரை அறிவிலும் முயற்சியிலும் மேம்படச் செய்துவிட்டால், அவர் பின்னர்ப் பிறருதவி வேண்டாது தமது வாழ்க்கையினைத் தாமே இடர்ப்படாது நடாத்தித் தமக்கும் பிறர்க்கும் பயன்படுவர். ஆகவே, செல்வத்தின் அளவுக்கு ஏற்றபடி அதில் ஒரு பகுதியை அற்றார் அலந்தார் அழிபசி தீர்த்தற்கும், அவர் பலதுறைக் கல்வியில் தேர்ச்சி பெறுதற்கும் பயன்படுத்தி வைத்து, மிச்சத்தைத் தாம் ஐம்புலவின்பம் நுகர்தற்குங், கருவி நூல் வீட்டுநூல் ஓவாது கற்றுப் புலமை நிரப்புதற்குந், திருக்கோயில்கடோறுஞ் சென்று இறைவனை வழிபட்டுப் பிறவியைத் தூய்தாக்குதற்கும் பயன்படுத்திக் கொள்ளல் வேண்டும். ஐம்புல இன்பங்களை நுகராக்கால் எவர்க்கும் மனக்கிளர்ச்சி குன்றிவிடும்; மனக்கிளர்ச்சி குன்றவே அறிவு மழுங்கும், முயற்சி அவியும்; அறிவும் முயற்சியுங் குறையவே கருவிநூல் வீட்டுநூல் கற்றலில் அவா வுண்டாகாது; அவை யிரண்டுங் கல்லாக்கால் இவ்வுலக வாழ்க்கை இனிது நடவாமையோடு இறைவனை யுணர்ந்து அவனை வழிபடுதற் கண்ணுங் கருத்துச் செல்லாது. ஆதலாற், புலன்களை ஒழுங்கான முறையில் நுகர்தல் மக்களின் இம்மை மறுமை வாழ்க்கைக்குப் பெரிதுந்துணை செய்வதேயாகும். என்றாலும், ஐம்புல நுகர்ச்சியிலேயே முழுதும் உணர்வு இழுப்புண்டு,

அதனின் விழுமியவான கல்விப் பயிற்சியினையும் அதன் பயனான கடவுள் வழிபாட்டினையுங் கைவிடுதல் இழுக்காமென்பதே திருவள்ளுவ நாயனார் கருத்தாகும். இது,

"சிற்றின்பம் வெஃகி அறன்அல்ல செய்யாரே
மற்றின்பம் வேண்டு பவர்"

என்று அவர் ஓதுமாற்றான் அறியப்படும். ஆகவே, ஐம்புல இன்பங்களை ஒழுங்கான முறையில் நுகர்ந்து, அந்நுகர்ச்சி யின் வாயிலாக வரும் அறிவையும் முயற்சியையுங் கல்வி யிலுங் கடவுள் வழிபாட்டிலும் பிறர்க்குதவி செய்தலிலுஞ் செலுத்தல் வேண்டுமென்பதே எமது கருத்தாகக் கொள்க.

மேற்சொல்லியவாறு நாயனாரின் மனைவியார் தமது மிகச் சிறிய வருவாய்க்குத் தக்கபடி தங் கணவரோடு உளம் ஒருமித்துத் தமது வாழ்க்கையை எல்லாவகையிலும் இனியதாகவே நடத்தி வந்தனரென்பது,

"அடிசிற் கினியாளை அன்புடை யாளைப்
படுசொற் பழிநாணு வாளை - அடிவருடிப்
பின்றுஞ்சி முன்னுணரும் பேதையை யான்பிரிந்தால்
என்றுஞ்சும் என்கண் எனக்கு"[1]

என்று நாயனார் அவர் இறந்துபட்ட ஞான்று நெஞ்சம் நெக்கு நெக்குருகிப் பாடிய செய்யுளால் நன்கறியப்படும்.

உடம்பினை நோய் அணுகாமற் பாதுகாத்து, அதனால் அறிவும் முயற்சியும் மிக்கு இன்பந் துய்த்தற்குப் பேருதவி செய்வது செவ்விய முறையில் அமைத்த உணவேயாகும். நறுவிதாகச் சமைத்த உண்டியே உடம்பிற்கும் உயிருக்குஞ் செழுமையினைத் தந்து, நோய் விலக்கும் மருந்தும் ஆகி, இன்பம் இன்னதென்பதனை மக்களுக்கு முதன்முதற்

1. இச்செய்யுள், தொல்காப்பியக் கற்பியல் 12. ஆஞ் சூத்திரத்தின இளம்பூரணர் உரையில் எடுத்துக்காட்டப் பட்டுள்ளது. சில பாட வேறுபாடுகளுடன் இது நச்சினார்க்கினியர் உரையிலுந் "தனிப்பாடற் றிரட்டிலுங்" காணப்படுகின்றது.

புலப்படுத்துவதாகும். ஈன்றணிய சிறுமகவு தாய்தருந் தீஞ்சுவைப்பாலைப் பருகுங்கால் தன் பசித்துன்பத்தை மறந்து எத்துணை மகிழ்ச்சி யுடையதாய்க் காணப்படுகின்றது! கீழோராயினும் மேலோராயினும் இன்சுவை வாய்ந்த உணாப்பொருள்களை அருந்துங்கால் அவர் எவ்வளவு உள்ளந் தளிர்க்கின்றனர்! சாறற்ற சக்கை போன்ற பண்டங்களையுங், காரமுங் கைப்புங் கசப்பும் மிகுந்த உணவுகளையும் ஒரோவொருகால் தின்ன நேர்ந்தக் கால் அவரெல்லாம் எத்தகைய மனக்கொதிப்பு உடையராகிச் சினமும் வருத்தமும் எய்துகின்றனர்! சுவையறியா மக்களுக்கும் வைக்கோலைத் தின்னும் மாடுகளுக்கும் ஏதேனும் வேற்றுமையுண்டோ? சிறிதுமில்லை. சுவையுடைய நறும்பண்டங்களைக் கூர்ந்து பார்த்து அமைதியாய் உட்கொள்பவர் எவராயினும் அவர்க்கு நுண்ணறிவு மிகும், அவர்க்கு நோய் வராது, அவர் நன்முயற்சி வாய்ந்தவரா யிருப்பர். உணவுக்கும் அறிவுக்கும் நெருங்கிய தொடர்பு உளது. அறிவுமிக்காரெல்லாம் இன்சுவை கனிந்த உணவினையே சிறிதாய் அமைதியாய் அயின்று உள்ளம் மகிழ்பூத்திருப்பர். இதனாலன்றோ நாயனார் தமக்கு நறுஞ்சுவை யுணவு அமைத்த தம் மனைவியாரின் அன்பையும் அறிவையும் அருந்திறனையும் முதன்முதல் வியந்தெடுத்துக் கூறினார். தங் கணவர்பாற் காதலன்புடைய மனைவியர் ஒரு சிலரே, தங் கணவரின் உடலோம்பவும் அவர் உள்ளம் உவக்கும் வகையானெல்லாம் இனிது ஒழுகவும் நன்காராய்ந்து உணவு அமைப்பதும், இல்வாழ்க்கை நடாத்துவதுஞ் செய்வர். அத்தகைய பேரன்பு வாயாத மகளிரோ அங்ஙனஞ் செய்ய மாட்டுவார் அல்லர். இதனை நாயனாரே,

> "இல்லதென் இல்லவள் மாண்பானால் உள்ளதென்
> இல்லவள் மாணாக் கடை"

என நன்கெடுத்து வற்புறுத்தினார். ஆகவே, மகளிர் உணவு சமைத்துத்தரும் முறையிலிருந்து அவர்தங் கணவர்பால் எவ்வளவு அன்பு வைத்துளாரென்பது தெள்ளிதின் அறியப் படும்.

மேலுந், தங் கணவர்பாற் காதலன்பு பூண்டு ஒழுகும் ஒரு மங்கை, தன் உறவினர் மாட்டும் அண்டை அயலார் மாட்டும் முறையான அன்பு வைத்து அவரெல்லாம் உவக்குமாறு அடக்க வொடுக்கத்துடன் நடப்பள். ஏனெனில், அவள் இந்நடையிற் சிறிது பிசகினும், எல்லாரும் அவளைக் கொண்டான்மேற் பழி கூறாநிற்பர். அங்ஙனந் தன்னால் தன் கணவன் பழிச்சொற்கு ஆளாக மனம் பொறாளாய் அவள் தன்னைப் பலவகையிலுங் காத்துக் கருத்தாய் அமைதியாய் அறிவாய் நடந்துகொள்வளென்னுங் குறிப்பு, நாயனார் தம் மனைவியார்நடையினை வியந்து ''படுசொற் பழி நாணுவாளை'' என்று நுவன்றவாற்றால் தெளியப் படுகின்றது.

இனி, நூலாராய்ச்சியிலும், நூலியற்றுதலிலும், மாணாக்கர்க்கு நூற்பொருள் அறிவுறுத்துதலிலுந், தவவொழுக்கத்திலும், ஆடைநெய்து விற்றலிலும், விற்றுக் கொணர்ந்த சிறு பொருளால் இல்வாழ்க்கையைச் சிறக்க நடாத்துதலிலும் நாள் முழுதும் இரவின் முற்பாதிவரையிலுந் தொடர்பாக முயன்று அயர்வுற்ற நாயனார்க்கு அவ்வயர்வுதீர்த்து அவரை நன்றாகத் துயிற்றுதற்பொருட்டு அவர்தந் திருவடிகளை அவர்தம் மனைவியார் மெல்லெனத் தடவிக்கொடுத்து, அவர் இனிது துயின்றபின் தாந்துயின்று, அவர் துயில்நீங்கி விழிப்பதன்முன் தாம் விழித்தெழுந்த முறைகளையெல்லாம் நாயனார் சுருங்கிய சொல்லில் விளங்கக் கூறியிருப்பது காண்க. இச்செய்யுளில் தம் மனைவியார் பகலிலும் இரவிலும் இல்லற வொழுக்கத்தைப் பேரன்பின் வழியராய்நின்று தாமும் பிறரும் வியந்து பாராட்டுமாறு நடாத்திய அருந்திறன் எத்துணை நுண்ணிதாக எத்துணைச் சுருக்கமாக எடுத்து நுவலப்பட்டிருக்கின்றது!

இவ்வாறு நாயனாரும் அவர்தம் மனைவியாரும் பழமுஞ் சுவையும்போல், மலரும் மணமும்போல், உயிரும் உடலும் போற் காதலன்பால் ஒருங்கொத்து இல்வாழ்க்கை நடாத்துகின்றுழி, அவ்வாழ்க்கையின் நிகழ்ச்சிகள் சில

அவர்தம் அன்பின் மிகுதியினைக் காட்டும் அடையாளங் களாகத் தமிழறிஞர்களால் தொன்றுதொட்டுக் கூறப்பட்டு வருகின்றன. அவைதம்மை இங்கெடுத்து வரைவாம்.

நாயனார் மனைவியாருடன் கூடி இல்வாழ்க்கை நடாத்தும் அருமைப் பாட்டினைத் தமிழ்நாட்டவ ரெல்லாம் வியந்தெடுத்துப் பேசுதலை அறிந்த தமிழ்வல்லார் ஒருவர், நாயனாரை அணுகி அவரை வணங்கி, "ஐயனே, இல்லற வாழ்க்கையோ துறவறவாழ்க்கையோ எது சிறந்தது? அதனை அடியேற்குப் புலங்கொள அறிவுறுத்தருளல் வேண்டும்" என்று வேண்டினார். அவ்வேண்டுகோளைச் செவியேற்ற நாயனார், அவர்க்கு அவ்வுண்மையினைச் சொல்லாற் சொல்லி விளக்குதலினுஞ், செயலாற்காட்டி விளங்கவைத்தலே உண்மையை உள்ளபடி காட்டுமெனக் கருதி, அவரைச் சிலநாட்கள் தம்முடன் இருக்குமாறு கற்பித்தார். அவ்வாறே வந்த அறிஞர் நாயனா ரில்லத்தில் விருந்தினராய் இருந்து வருகையில், ஒருநாட்காலையில் நாயனார் தமக்குப் பழஞ்சோறு இடுகவெனத் தம் மனைவியார்க்குக் கட்டளை இட்டனர். அங்ஙனமே அம்மையார் அவர்க்குப் பழையது பரிமாறிவைத்து, அவரதனை உட்கொண்டபின் வாய் கழுவுவதற்காகத் தண்ணீர் முகந்து கொண்டு வரும்பொருட்டுக், கிணற்றண்டை சென்று, அதனுள்ளிருக்குந் தண்ணீரைத் தாம்புக்கயிறு கொண்டு ஒரு குடத்தால் முகந்து மேலிழுக்கும் நிலையிலிருந்தார். அப்போது சடுதியில் நாயனார், "பெண்ணே, சோறு சுடுகிறது! விசிறி கொண்டுவா!" எனக் கூவியழைத்தார். அச்சொற் கேட்ட அம்மையார், கிணற்றின் அடியிலிருந்து அரைவாசி மேலிழுத்த குடத்தை முழுதும் மேல்இழாமல் அந்நிலையே விட்டுத், துடித்தோடி வந்து ஒரு விசிறி கொண்டு வீசினார்; வீச அப்பழஞ் சோற்றின்மேல் ஆவி குமுகுமுவென் றெழுந்தது. அதன்பின் அம்மையார் மீண்டுங் கிணற்றண்டை போய்ப் பார்க்கத், தண்ணீர்க் குடமுங் கயிறுங் கிணற்றுள்விழாமல் விட்ட நிலையிலேயே நிற்பதனைக் கண்டு வியந்து, தங் கணவரைத் தொழுது,

குடத்தை மேலிழுத்து, அதன்நீரை நாயனார் கைக்கு நீட்டினார். இவ்விரண்டு நிகழ்ச்சிகளையும் நேர்இருந்து கண்ட அவ்விருந்தினர்க்கு, அம்மையார் தாம் பரிமாறியது குளிர்ந்த பழஞ்சோறே ஆதலை உணர்ந்திருந்துந், தங் கணவனார் சோறு சுடுகின்றது எனக் கூவியதனைக் கேட்டதும், அவ்வுணர்ச்சியினை மறந்து, நாயனாரது சொல்லின் வழியராய், அரைவாசியில் இழுத்த குடத்தையுங் கயிற்றையுங் கூட உடன்மறந்து ஓடிவந்து விசிறிகொண்டு வீசியதும், நாயனாரது சொற் பழுதாகாமல் அப் பழஞ்சோற்றிலிருந்து ஆவி குமுகுமுவென்று மேலெழுந்ததுந், திரும்பிக் கிணற் றண்டை அம்மையார் செல்லும்வரையில் அவர் அரைவாசி யில் விட்டபடியே தண்ணீர்க்குடமுங் கயிறும் இடைவெளியில் நின்றதும் எல்லாம் பெரியதோர் இறும்பூதினை விளைவித்து, அம்மையாரின் காதலன்பின் பெருமையினையும் அதன் வழித்தான அவர்தந் தெய்வக் கற்பின் மாட்சியினையும் அவர்க்கு நன்கு புலப்படுத்தின.

பின்னர் ஒருகாற், பகற்பொழுதில் தமது நெசவு தறியின்கண்ணே ஆடை நெய்துகொண் டிருக்கையிற் றமது கையிலிருந்த நூனாழி கீழே வழுவிவிழ, உடனே அவர் அதனை யெடுத்தற்கு விளக்கேற்றி வரும்படி தம் மனைவியாரை அழைத்தனர். அழைத்த வண்ணமே அம்மையார் விரைந்து விளக்கேற்றி வந்து அதனை ஏந்தினர். பகற்காலத்திற் கீழ் விழுந்ததனை எடுத்தற்கு விளக்கு ஏதுக்கென வினவாமல், நாயனார் விரும்பியபடியே விரைந்து விளக்கேற்றிக் கொணர்ந்த அம்மையாரின் மனவொருமை யினைக் கண்டு அவ்விருந்தினர் மிகவும் வியப்பெய்தினர்.

இங்ஙனமாகக் கணவன் ஏவியவைகளை ஏவியவாறே மறாது மனவொருமையுடன் செய்யுங் காதன் மனையாள் வாய்ப்பின் அவளுடன் கூடியிருந்து ஐம்புலவின்பங்களை ஆரத்துய்த்து, மறுமை யின்பத்தைப் பெறுதற்காவனவும் இடரின்றிச் செய்தற்கேற்ற இல்லறத்தை நடாத்துதலே விழுமிதென்றும், அங்ஙனங் காதற்கற்புடைய மனையாள்

வாயாவிடின் இம்மையின்பங்களை வெறுத்து மறுமை யின்பத்தையே நாடித் தவவொழுக்கத்தில் துளங்காது நிற்குந் துறவறத்தை மேற்கொள்ளுதலே வேண்டற்பாலதென்றுந் தெளியவுணர்ந்து அவ்விருந்தினர் நாயனாரை வணங்கி விடைபெற்று ஏகினரென்ப.

இன்னும், பாப்பம்மையார் தங் காதற் கணவராகிய நாயனார் கற்பித்தவைகளைக் காரணங் கேளாமலே செய்யும் இயல்பினராய் ஒழுகிவந்தன ரென்பதூஉம், அறிவுடையார் கூறும் பின்னும் ஒரு செய்தியானும் நன்கு விளங்கா நிற்கின்றது. தமக்கு உணவு படைக்கும்போதெல்லாம் பரிகலத்தின் பக்கத்தே ஒரு சிறு வட்டிலில் தண்ணீரும், அவ்வட்டிற் பக்கத்தே ஒரு சிறிய ஊசியும் வைத்திடுமாறு நாயனார் அம்மையார்க்குக் கற்பித்திருந்தார்; அவ்வாறே அம்மையாரும் அங்ஙனம் வைத்தலின் காரணங்கேளாமலே தமது இறுதிக்காலம் வரையிற் செய்து போந்தனர். பின்னர்த் தமக்கு இறுதிக்காலம் நெருங்க, அம்மையார் தமதுயிர் பிரியுந் தறுவாயில், அங்ஙனம் நீண்டகாலமாகத் தாம் வட்டிலிற் றண்ணீரும் அதனண்டையில் ஓர் ஊசியும் வைத்து வந்ததும், வைத்த அவை முடிவுவரையிற் பயன்படுத்தப்படாமலே இருந்ததும் என்னை? என்றறியும் வேட்கையால் உயிர் நீங்கமாட்டாமல் தத்தளித்தல் கண்ட நாயனார், "பெண்ணே, நீ ஏன் இங்ஙனம் வருந்துகின்றனை? நீ ஏதேனுங் கேட்க வேண்டுவதிருந்தால் ஐயுறவின்றிக் கேள்!" என்று கட்டளை தந்தனர். அச்சொற்கேட்ட அம்மையார் முகமலர்ந்து மெல்லியகுரலிற், "பெரும, வட்டிலில் தண்ணீரும் ஊசியும் பரிகலத்தின் அருகே நாடோறும் வைத்தும், அவை பயன்படுத்தப்படவில்லையே?" என வினவினர். அதற்கு நாயனார், "பெண்ணே நீ சோறிடுங்காற் சோற்றுப் பருக்கை கீழ் விழுந்தால், அதனை அவ் வூசியாற் குத்தியெடுத்து, வட்டிலின் தண்ணீரிற் கழுவிப் பரிகலத்திற் பெய்துகொள்ளு தற்காகவே அங்ஙனம் அவ்விரண்டையும் வைக்கச் சொன்னேன். ஆனால், நீ மிகவுங் கருத்தாகச் சோறு கீழே

சிந்தாமல் நாடோறும் பரிகலத்திற் பெய்து வந்தமையால், அவையிரண்டும் பயன்படுத்தப்படவில்லை!'' என விடை பகர்ந்தார்; அதுகேட்ட அம்மையார் மனநிறைவுடையராய் நாயனாரைத் தொழுதபடியே உயிர்நீங்கின ரென்ப.

இங்கொன்று ஆராயற்பால துளது. நாயனாரின் மனைவியார் தங்கணவர் ஏவியவைகளிற் காரணம் புலனா காதவற்றிற்குக் காரணங் கேளாது செய்தல், பகுத்தறிவும், ஆராயும் உணர்ச்சியும் வாய்ந்த மக்கட் பிறப்பினர்க்கு ஆகுமோ? வெனின்; அதனை ஒரு சிறிது விளக்குவாம்.

இல்லொழுக்கத்தில் விரைந்து செய்யவேண்டும் நிகழ்ச்சிகளே மிகப்பல. அமைதியாகக் காலந் தாழ்த்துச் செய்யவேண்டுவன மிகச்சில. இன்னும், இல்லத்தின் உள்ளே செய்யவேண்டுஞ் செயல்களினும், வெளியே சென்று செய்ய வேண்டுவன மிகவிரைந்து நடைபெற வேண்டுவனவா யிருக்கும். இல்லத்தினுள்ளிருந்து வேண்டுவன செய்வார் பெண்மக்களும், அதன் வெளியே சென்று வேண்டுவன செய்வார் ஆண்மக்களுமாய் இருக்கின்றனர். வெளியே சென்று பொருள் ஈட்டும் ஆடவர், அப்பொருள் ஈட்டும் முயற்சியில் தம்மோடு இணங்கியும் அதற்கு மாறுபட்டும் நடப்பார் பலருடன் தொடர்புற்று நின்று அதனை மிக விழிப்பாய்க் கூர்த்த அறிவொடு நடத்தவேண்டி யிருத்தலின், அவர் தாம் விரும்பியபடியெல்லாம் அதனைக் காலந் தாழ்த்துப் பராமுகமாய்ச் செய்தல் இயலாது; அதிற் றம்மொடு தொடர்புடையார் செய்யும் முயற்சிக்குத்தக அவரோடு இணங்கியோ இணங்காமலோ தாம் அதனை விரைந்து அறிவாய்ச் செய்து முடிக்கவேண்டி வரும். இதனை ஒரு நிகழ்ச்சியில் வைத்து விளக்குவாம்.

பழங்கள் மொத்தமாய் வாங்கி விற்பனை செய்யும் ஒரு வணிகர், குடகு நாரத்தம்பழம் வருவித்து விற்பனை செய்யும் மற்றொருவர்பால் தமக்கு ஐம்பது வெள்ளிக்காசுக்கு அப்பழங்கள் வேண்டுமெனவும், அவை வந்திறங்கியவுடன்

தமக்குத் தெரிவிக்க வேண்டுமெனவும் அறிவித்திருந்தார். அங்ஙனமே வேறு வணிகர் சிலரும் அப்பழங்கள் விலை கொளல்வேண்டி அவை வரும் நேரத்தைத் தமக்குத் தெரிவிக்கும்படி அறிவித்திருந்தார்கள். பின்னர் ஒரு நாட் காலையிற் றிடுமெனக் குடகுநாரத்தம் பழங்கள் கூடை கூடையாய் வந்திறங்கின. வருவித்தவர் உடனே தம் ஏவலாட்களை வணிகர் பலரிடமும் போக்கி அதனை அவர்க்கு அறிவித்தனர். முதலிற்கூறிய வணிகர் விழிப்பும் அறிவுஞ் சுருசுருப்பும் உடையர்; அவர் மனைவியாரும் அவரோடு ஒத்து அவர் வேண்டுவனவெல்லாங் காரணங் கேளாமல் உடனே செய்யும் இயல்பினர். ஆகவே, அவர் காலை ஏழுமணிக்கெல்லாந் தாம் வெளியே செல்லல் வேண்டுமெனவுஞ் செல்லுங்கால் தாம் ஐம்பது வெண் பொற் காசு கொண்டு செல்லல் வேண்டுமெனவுந் தம் மனைவியார்க்கு ஆறு மணிக்கே தெரிவித்திருந்தார். உடனே அவ்வம்மையார் தங் கணவர்க்கான காலையுணவு செய்து கொடுத்துத், தமது முதற்பொருளிலிருந்து ஐம்பது வெள்ளியும் எடுத்த வந்து வைத்திட்டார். அவ்வணிகர் அமைதியாக உணவுகொண்டு, ஐம்பது காசுகளுடன், பழங்கள் வருவித்தவர்பாற் சென்று, நயத்தவிலையில் தாம் வேண்டியவளவு பழங்களை வாங்கிக்கொண்டார். இவர் வாங்கிக்கொண்டபின், மற்றை வணிகர் ஒவ்வொருவராய் ஒருவர்பின் ஒருவராய் வந்து பழங்களை வாங்குவாராயினர். வருவித்த பழங்கள் விலையாக விலையாக மிச்சமுள்ள பழங்கள் விலை ஏற்றப்பட்டன. கடைசியாக வந்தவர்க்குப் பழங்களே கிடைக்கவில்லை. ஆகவே, முதன்முதல் வந்து நயத்தவிலைக்குப் பழங்களை வாங்கிக்கொண்ட வணிகரைப் பார்த்து மற்றவர்கள் பொறாமைப்பட்டுத், தக்க நேரத்தில் தாம் வரக்கூடாமைக்குக் காரணந் தம் மனைவிமாரே எனச் சொல்லி ஒருவரோடொருவர் வருந்தலாயினர். ஒரு வணிகர், "நான் ஏழுமணிக்கு வெளியே போகல் வேண்டுமெனச் சொல்லியும், என் மனைவி ஏழுமணிக்குத் தான் மெல்ல எழுந்து

சிற்றுண்டி செய்து எட்டுமணிக்குப் படைத்தாள்; அதனால் யான் பிந்திப்போனேன்'' என்றனர். மற்றொருவர், ''எதற்காக இவ்வளவு காலையிற் போகல் வேண்டும்? எட்டுமணிக்கு வழக்கம்போற் போனால் என்ன? நீங்கள் போவதற்குள் மற்றைக் கடைக்காரர் வரமுடியுமா? அவரவர் வீட்டிற் பெண்பிள்ளைகளுங் காலைக்கடன்களை முடித்துக் கொண்டுதானே அடுக்களையிற் செல்வார்கள்?'' என்று கேள்விமேற் கேள்விகேட்டுக்கொண்டிருந்தமையால், அக்கேள்விகளுக்கு விடை சொல்லி முடிப்பதற்கே எட்டுமணியாயிற்று!'' என்றனர். பின்னர் ஒருவர், ''என் மனைவி, இன்றைக்குத் திங்கட்கிழமை, ஏழரை மணிமுதல் ஒன்பது மணிவரையில் இராகுகாலம், அது கழித்துத்தான் போகவேண்டும்'' என்று வற்புறுத்தி மிக மெதுவாகத் தன் வீட்டு வேலையைச் செய்துகொண்டிருந்தமையால், யான், ஒன்பது மணிக்குமேற் பட்டினியாகவே இங்குவந்தும் பயன்படவில்லை'' என்றனர். வேறொருவர், ''என் மனைவி 'நான் பட்டுப்புடவையுந் தங்கச்சங்கிலியும் வாங்க வைத்திருக்கும் பணத்தைப் பழம் வாங்கக் கொடுக்கமாட்டேன்; கடனுக்கு வாங்கி விற்றுக் கடனைச் செலுத்தும்' என்று சொல்லிவிட்டனள்; அதனால் நேரங்கழித்துக் கையிற் காசின்றி வரலாயிற்று!''என்றனர். இங்ஙனமே பிந்திவந்தவர் ஒவ்வொருவருந் தம் மனைவிமார்மேற் குறைசொல்லினர். முந்திவந்தவர் சிலர் தம் மனைவிமாரின் அறிவையும் முயற்சியையுஞ் சுரு சுருப்பையும் பாராட்டிப் பேசினர். முதன்முதல் வந்தவரும், அவரை யடுத்துவந்த ஒரு சிலரும் அப்போது வந்திறங்கிய குடகுநாரத்தம்பழங்கள் அவ்வளவையும் நயத்தவிலையில் வாங்கிக்கொண்டமையாற், பின்வந்த வணிகர்கள் அவர்களிடத்திலேயே மிக்கவிலை கொடுத்து அவைகளை வாங்கிக் கடையில் வைத்து விற்பனை செய்ய வேண்டியவரானார்கள்; அவை விற்பனையாக ஒருகிழமை வரையிற் சென்றமையால், அப்பழங்களிற் சிலபல அழுகியும்போயின; குடகுக்கிச்சிலிகள் விரைவில்

அழுகுந்தன்மைய. முதலிற்சென்று வாங்கிய வணிகரோ உடனே மற்றைக் கடைக்காரர்க்கு அவைகளை விற்பனை செய்து விட்டமையால், அவர்க்கு ஏதும் விரையம் நேராமையொடு, மிகுந்த ஊதியமும் பெற்றனர். இதுகொண்டு, தங்கணவரின் அறிவும் முயற்சியும் நன்கறிந்த பெண்டிர், அவர் விரைந்துசெய்யும் முயற்சிகளுக்குக் காரணங் கேட்டுக் கொண்டு இராமல், உடனே அவர் ஏவியவைகளை விரைந்து செய்தல் பெரிதும் நலந்தருவதாதல் விளங்குகின்றதன்றோ? ஆதலாற், றங்கணவர் விரைந்து ஒன்று செய்கவென ஏவிய போதும், அவர்தாம் வழிநாட்களில் மேற்கொள்ள வேண்டிய முயற்சிகளைப்பற்றி ஆழநினைந்து ஆராய்ந்துகொண் டிருக்கும்போதும், மனைவிமார் அவரைக் கேள்விமேற் கேள்வி கேட்டு அவர்தம் முயற்சியையும் நினைவையும் பழுதுபடுத்தல் ஆகாது.

அங்ஙனமாயின், மனைவிமார்க்குத் தங் கணவர்மார் செய்யும் முயற்சிகளையும் அவர் எண்ணும் எண்ணங் களையும் அறிந்துகொள்ளுதலில் அவா எழுதல் இயல்பன்றோ? அதனால், அவா அவற்றை யறிய வினாவுதலும் இயல்பேயன்றோ? எனின்; கணவன்மார் தாஞ்செய்யும் முயற்சிகளையும், அவற்றைக் குறித்துத் தாம் எண்ணும் எண்ணங்களையுந் தம் மனைவிமார்க்கு உரையாதிரார். கணவற்கு மனைவியினும் உற்றார் பிறர் இல்லாமையின், தம்முள்ளத் துள்ளவைகளை அவன் ஒழிவுநேரங்களில் அவட்கு வெளிவிட்டுச் சொன்னால் அல்லாமல், அவனதுள்ளம் அமைதி பெறுவதில்லை. ஆதலால், அவன் பரபரப்பாயிருக்கும் நேரங்களில் அவனை ஏதுங்கேளாமல், அவன் ஏவியவைகளை அறிவாய் விரைந்து செய்துமுடித்துச் சிறிது பொறுமையாக இருப்பளாயின், அவனே அவற்றின் காரணங்களை அன்றைப்பொழுதிலோ அல்லது பின்நாளிலோ அவட்குக் கட்டாயந் தெரிவித்துவிடுவன். இந்நுட்பம் உணர்ந்த பெண்டிர், தங்கணவர் தமக்குத் தெரிவிக்கவேண்டுவனவற்றைத் தெரிவிக்குமுன்னரே ஏதுங் கேளார். இந்நுட்பம் உணராத

மகளிரோ அவரை ஒவ்வொன்றுங் கேட்டு வருத்துவர். திருவள்ளுவரின் மனைவியாரான பாப்பம்மையாரோ நுண்ணுணர்வு வாய்ந்தவராகையால், தங் கணவரின் மனப்பான்மையும் அவரது பேரறிவும் நன்கறிந்து அவர் தமக்குத் தெரிவிக்க வேண்டியவைகளைத் தெரிவிக்க வேண்டுங்காலங்களில் திண்ணமாய்த் தெரிவிப்பர் என நம்பி, அவர் ஏவியவைகளைக் காரணங் கேளாமல் உடனே செய்துவந்தனரன்றித், தமக்குப் பகுத்தறிவும் ஆராய்ச்சி யுணர்வும் இல்லாமையால் அங்ஙனஞ் செய்தாரெனக் கோடல் பொருந்தாது. நாயனார் ஏவியவைகளுக்கு முதலிற் காரணங் கேளாது அவர் ஒழுகிவந்தனராயினும் பின்னர் அவற்றின் காரணங்களைத் தெரிந்துகொள்வதில் அவர் வேட்கை மிகுதியுமுடையரா யிருந்தனரென்பதும், அக்குறிப்பறிந்து நாயனாரும் அவர்க்கு அவற்றை உரிய காலத்திற் றெரிவித்து வந்தன ரென்பதும், அம்மையார் இறக்குந்தறுவாயில், நாயனார் அதுகாறுந் தெரிவியாது விட்ட ஊசியும் ஒருசிறு கிண்ணந்தண்ணீரும் அவர்தாம் உண்ணும் பரிகலத்தின் பக்கத்தே நாடோறும் வைக்கும்படி கற்பித்ததன் காரணத்தை அறிந்துகொள்ளும் வேட்கையினால் உயிர்நீங்காதிருந்த நிகழ்ச்சிகொண்டு நன்கு அறியப்படும்.

இவ்வாறாக நாயனாரும் அவர்தம் அருமை மனைவியாரும், ஓர் ஆவிற்கு இருகோடு தோன்றினாற் போலவும் ஒரு காக்கையின் இருகண்ணிற்கும் ஒருமணியே கலந்தியங்குதல் போலவும் இருதலைப் புள்ளினுக்கு ஓர் உயிரே உள்நின்று உலவுதல்போலவும், ஒருங்கியைந்து இல்வாழ்க்கை நடாத்தும் மாட்சி வரவர எங்கும் பரவி விளங்கலாயிற்று. அதுகண்ட ஒரு தமிழ் மாணவன், நாயனார் தாம் அருளிச்செய்த திருக்குறளிற் சொல்லியபடியேயாவுஞ் செய்து வருதலைத், தான் பின்னும் ஆராய்ந்து தெளிதல்வேண்டி, நாயனார் தாம் நெய்த ஆடையினை விற்கும் இடஞ் சென்று, அவர் கையிற் பிடித்திருந்த அவ்வாடையினைத் தன் கையில்

வாங்கி 'இதன் விலை யாது?' என்று வினவ, அவர் 'அதன் விலை இரண்டு பணம்' என்றனர். அதன்பின் அவன் அதனை இரண்டாகக் கிழித்து, 'இத்துண்டு ஒவ்வொன்றின் விலை என்ன?' என்று வினவ, அவர், 'ஒவ்வொன்றின் விலை ஒவ்வொரு பணம்' என்றனர். பின்னும், அவன் அவ்வொவ்வொரு துண்டினையும் இவ்விரண்டாகக் கிழித்து, 'இக்கிழிவு ஒவ்வொன்றின் விலை யாது? என வினவ, அவர், 'அக்கிழிவு ஒவ்வொன்றின் விலை அவ்வரைப்பணம்' என அமைதியாக விடை நுவன்றனர். அதன்மேலும் அவன் அவ்வொவ்வொரு கிழிவினையும் இவ்விரண்டாகக் கிழித்து, 'இச் சிறுகிழிவு ஒவ்வொன்றின் விலை யாது?' எனக்கேட்ப, அவர், 'காற்காற்பணம்' எனப் பின்னும் பொறுமையாகவே விலை கூறினர். முகத்திற் சிறிதுஞ் சினக்குறி காணப்படாத அவரது உள்ளப் பொறுமையினைக் கண்ட அம்மாணவன் பெரிதும் வியப்படைந்து, அம்முழு ஆடைக்குரிய விலையினையும் அவர் கையில் வைத்து அவரை வணங்கிப் போயினன் என்ப.

அங்ஙனஞ் சென்ற அம்மாணவன் அவ்வளவில் அமைதிபெறானாய்ப் பின்னும் அவரது பொறுமையினை ஆராய்ந்துகாணும் விருப்பினனாய், மற்றொரு நாள் நாயனாரது இல்லத்திற்குச் சென்று, ''பசித்து வந்தேன், எனக்குச் சோறிடுக' எனவேண்ட, நாயனாரும் அவற்கு இரங்கித், தம் மனைவியாரை விளித்து, 'இப் பிள்ளைக்கு உணவுகொடு' எனக் கட்டளையிட்டார். அம்மையாரும் பரிந்து அவ்விளைஞற்கு உணவுபடைத்தார். அதனையுண்டு சிறிது நேரம் அமர்ந்தபின், அவன் அம்மையாரது வலதுகையைப் பிடித்திழுக்க, அம்மையார் திடுக்கிட்டுக் கூவினார். நாயனார் உடனே உள்ளே சென்று நோக்க, அவ்விளைஞன் தம் மனைவியாரின் கையைப் பிடித்திழுக்கக் கண்டார். கண்டு சினங்கொண்டு அவனைப்பிடித்து அருகுநின்ற ஒரு தூணிற் பிணைத்து ஒரு பிரப்பங்கோலால் தொடைமேல் நன்றாய் விளாசினார். அதுபற்றி அவன் நாயனாரை நோக்கி,

"மிகுதியான் மிக்கவை செய்தாரைத் தாந்தந்
தகுதியான் வென்று விடல்"

என்று நீர் நுமது திருக்குறளில் எழுதி வைத்தது பிறர்க்கு மட்டுமோ? நுமக்கும் உண்டோ? எனக் கடிந்து வினாவினான். அதுகேட்ட நாயனார், 'அஃதெல்லார்க்குமே; ஆயினும், யாம் அதற்குமேல் எழுதிய,

"செய்தக்க அல்ல செயக்கெடும்; செய்தக்க
செய்யாமை யானுங் கெடும்"

என்னுஞ் செய்யுளை நீ உணர்ந்திலைபோலும்! பொறுமைக்கும் ஒரு வரம்புண்டு; செயத்தக்க அல்லாத பெருங் குற்றத்தை ஒருவன் செய்வனாயின், அவன்பாற் பொறுமை காட்டுதல் எவர்க்குமே ஆகாது' என நுவன்று அவனுக்கு அறிவு தெருட்டினார்; அவ்விளைஞனும் அவ்வுறுதி மொழிகேட்டு அறிவு தெருண்டு நாயனாரை வணங்கிப் போயினன் என்ப. இங்ஙனமே, நாயனார் நடாத்திய இல்வாழ்க்கையின் நுட்ப நிகழ்ச்சிகள் இன்னும் பலஉள.

இனி, நாயனார் தாம் அருளிச்செய்த 'திருக்குறளில்', இல்வாழ்க்கையின் பயனாவது நன்மக்கட்பேற்றினை எய்துவதேயென்று தேற்றி,

"மங்கல மென்ப மனைமாட்சி மற்றதன்
நன்கல நன்மக்கட் பேறு"

எனக் கூறுதலாலும், தம் பிள்ளைகளின் மழலைச் சொல்லினிமையினைக் கேட்டு இன்புற்றறியாதவர்களே குழலொலி யாழொலியினை இனிதெனக் கூறுவரெனக் கிளந்து,

"குழலினி தியாழினி தென்பதம் மக்கள்
மழலைச்சொற் கேளா தவர்"

என மொழிதலாலும், தம் மக்களின் சிறிய கையினால் அளாவப்பட்டது புல்லிய கூழாயிருப்பினும் அஃது அமிழ்தினும் இனிதாகுமென்பது விளங்க,

"அமிழ்தினும் ஆற்ற இனிதே தம்மக்கள்
சிறுகை அளாவிய கூழ்"

என நுவலுதலாலும், தாய் தந்தையர்க் கின்பமாவது தம் பிள்ளைகளின் மெல்லிய வுடம்பைத் தொடுதலேயாமென்பது தோன்ற,

"மக்கள்மெய் தீண்டல் உடற்கின்பம், மற்றவர்
சொற்கேட்ட லின்பஞ் செவிக்கு"

எனக் கிளத்தலாலும் நாயனார்க்கு மக்கட்பேறு வாய்த் திருந்தமை உய்த்துணரப்படும். என்னை? மக்கட்பேறு வாயாதவர்க்கு இவ்வுண்மைகளை யுணர்ந்து பகர்தல் இயலாதாகலின் என்க. ஆனாலும், அவர் ஈன்ற மகாரின் வரலாறு சிறிதும் அறியக்கூடவில்லை. என்றாலும், அவர்க்கு மகப்பேறு வாய்ந்திருந்தமை மட்டுந் திண்ணமாமென்க.

4. அறஞ் செய்கை

'அறம்' என்பது தமிழ்ச்சொல். இதனை வடநூலார் 'தர்மம்' என்பர். அறம் என்னுஞ் சொல் அறு என்னும் முதலிலிருந்து உண்டாயது; ஆகவே, ஒருவனுடைய நினைவு சொற் செயல்களின் தீமையை அறுப்பதே அறம் என்னுஞ் சொல்லுக்குப் பொருளாதல் பெறப்படும். ஒருவன் சொல்வனவுஞ் செய்வனவும் எல்லாம் அவன் எண்ணும் எண்ணத்தின் வழியாகவன்றி வேறுவகையில் நடைபெறுதல் இயலாது. தச்சன் ஒரு மரப்பாவை செய்யும் போதும், ஓவியன் ஓர் ஓவியம் வரையும்போதும், ஒரு சிறுவன் ஒரு நூல் ஓதும்போதும், ஒரு பாவலன் ஒரு செய்யுள் இயற்றும் போதும் அவர்கள் ஒவ்வொருவருந் தாந்தாஞ் செய்யுஞ் செயல்களில் தமது நினைவைப் பதியவைத்தாலன்றி, அவர்கள் அவைகளைச் செய்து முடிக்கமாட்டாதவர் ஆவர். ஆகவே, நாம் ஒவ்வொருவரும் ஒன்றைச் சொல்லத் துவங்குதற்கு முன்னும், ஒன்றைச் செய்யத் துவங்குதற்கு முன்னும் அவைகளை முதலில் மனத்தின் கண் எண்ணியே சொல்லவுஞ் செய்யவுந் தொடங்குகின்றோம் என்பதனை நினைவு கூர்தல் வேண்டும். ஒருவன் சொல்லுஞ்சொல் தீயதாகக் காணப்படுமானால் அதனை எண்ணிச் சொன்ன அவனது எண்ணமும் தீயதாகவே யிருத்தல்வேண்டும்; ஒருவன் செய்யுஞ் செயல் தீயதாக இருக்குமாயின் அதனை எண்ணிச் செய்த அவனது எண்ணமுந் தீயதாகவேயிருத்தல் வேண்டும்.

அங்ஙனமாயின், தந்தை சொல்லுக்கு அடங்கி நல்வழியில் நடவாத பிள்ளையை அத் தந்தையானவன் திட்டியும் அடித்தும் ஒறுப்பது தீயதாகக் காணப்படுதலால் அவ்வாறு செய்யும் அவனது எண்ணமுந் தீயதெனக் கொள்ளல் வேண்டு

மன்றோ? மற்று, அவன் அவ்வாறு செய்வது தன்மகனை நல்வழியில் நடப்பித்தற் பொருட்டு நல்லெண்ணங்கொண்டு செய்வதேயாகலின், சொல்லுஞ் செயலுந் தீயவாய்க் காணப்படுதல் பற்றி, அவனது எண்ணமுந் தீயதேயாகுமெனக் கோடல் பொருந்துமோவெனிற்; கூறுதும், தன் பிள்ளையைத் திருத்துதற்பொருட்டு முதன்முதல் உண்டாய எண்ணம் நல்லதேயாகும்; ஆனாற், பின்னர் அதன் பொருட்டு அவனைத் திட்டுதற்கும் அடித்தற்கும் எண்ணிய எண்ணமோ தீயதேயாகும்; பின் உண்டான அவ்வெண்ணந் தீயதல்லா விட்டால் அவன் தன் புதல்வனைத் திட்டுதலும் அடித்தலுஞ் செய்யமாட்டாதவனாவன். ஆதலாற், றீய சொற்செயல் நிகழும்போதெல்லாம் அவை தமக்கு முதலான தீய எண்ணமும் ஒருவன் உள்ளத்தே ஒருங்கு நிகழ்ந்தே தீரல் வேண்டுமென உணர்ந்துகொள்க.

அவ்வாறு கொள்ளின், தன் மகாரை ஒறுக்குந் தந்தையின் செயல் நல்லெண்ணம் பற்றியே நிகழ்ந்ததெனக் கோடல் யாங்ஙனம் எனின்; ஒரு நேரத்தில் ஒருவன் செய்யுஞ்செயல் தீயதாகவோ நல்லதாகவோ காணப்படுதல் பற்றி அவனை முழுதுந் தீயனென்றோ நல்லனென்றோ முடித்துவிடுதல் பொருந்தாது. மற்று, அவன் அதனைச் செய்யும் நேரத்திற்கு முற்பட்ட காலங்களிற் கொண்ட எண்ணமும், அதனைச் செய்ததற்குப் பிற்பட்ட காலங்களிற் கொள்ளும் எண்ணமும் எத்தகைய வென்று அவ்விரண்டையும் இணைத்துப் பார்த்துப், பின்னர் அவனை நல்லனென்றோ தீயனென்றோ முடிவு கட்டுதலே வாய்வதாகும். தீதுசெய்யுந் தன் மகனை ஒறுக்கும் ஒரு தந்தையானவன், அவனை ஒறுக்கும் அந்நேரத்தில்மட்டுந் தீய எண்ணம் உடையவனேயல்லால் அதற்கு முன்னும் பின்னுந் தன் மகனுக்குத் தீது நினைத்தவன் அல்லன்; அதற்கு முன் அவனைச் சீர்திருத்தும் நல்லெண்ணமே தன்னுளத்துக் குடிகொளப் பெற்றவனாவன்; அவனை யொறுத்த பின்னுந் தன் நெஞ்சங்கசிந்து, 'என் அருமைப் புதல்வனையான் அடிக்கலானேனே!" என்று கண்ணீர் சிந்திக் கலுழ்வதுஞ் செய்வன்.

இனி, ஓர் ஆட்டுவாணிகனோ தான் வளர்க்கும் ஆடுகளுக்குக் கொழுமையான தீனிகொடுத்து அவைகளை எவ்வளவோ கண்ணுங்கருத்துமாய்ப் பாதுகாத்து வருகின்றான். அங்ஙனம் அவ்வாடுகளை அவன் அன்புடன் பாதுகாத்து வளர்த்துவரும் நற்செயலைக் கண்டு அவனை முழுதும் நல்லெண்ணம் உடையவன் என்று கருதிவிடுதல் கூடுமோ? கூடாதே, ஏனெனின், அவன் அவைகளை நன்றாய்க் கொழுக்க வளர்த்தபின், அவைகளை ஆடறுக்குங் கொட்டிலிற் கொண்டுபோய்விடுத்து, அவற்றின் கழுத்தை அவை துடிதுடிக்க வெட்டி, அவற்றின் இறைச்சியை விலை செய்யக் காண்கின்றோமாகலின் அவன் தன் ஆடுகளைக் கொழுமையாக வளர்க்கும் அக்காலத்தில்மட்டும் நல்லெண்ணம் உடையனாயிருந்தாலும், அவற்றை வளர்க்கத் தொடங்கும் முன்னும் அவற்றை வளர்த்த பின்னும் அவை தம்மைக் கொலை செய்து அவற்றின் ஊனை விற்றுக் காசு பெறுந் தீயவெண்ணமே தன் மனத்திற் குடிகொளப்பெற்றவனா யிருத்தலின், அவன் முழுதும் நல்லெண்ணம் வாய்ந்தவன் அல்லனென்பது எவர்க்கும் விளங்கற்பாலதேயாம். ஆகவே ஒருகாலத்து ஒருவன்பாற் காணப்படும் நல்லசொல் நல்ல செயல்பற்றி அவனை முழுதும் நல்லனென்றலும், பிறிதொரு காலத்துப் பிறனொருவன்பாற் காணப்படுந் தீயசொல் தீயசெயல்பற்றி அவனை முழுதுந் தீயனென்பதும் ஆகா. ஆனாலும், எவர்பால் எக்காலத்து எவ்விடத்து ஒரு நற்சொல் ஒரு நற்செயல் காணப்படுகின்றதோ, அவர்பால் அக்காலத்து அவ்விடத்து அவருளத்து அவ்விரண்டற்கும் அடிப்படையாய்த் தோன்றியது நல்லெண்ணமேயாகுமென்பதும், அங்ஙனமே ஒரு தீச்சொல் ஒரு தீச்செயல் நிகழ்ந்தக்கால் அவை தமக்கு முதலாய் நின்றது தீயதோர் எண்ணமேயாகுமென்பதும் மறுக்கலாகா உண்மையாமென்று தெளிந்துகொள்க. அவ்வாறு தெளியவே, மக்களின் சொல்லுக்குஞ் செயலுக்கும் முதலாய் அவரது உள்ளத்தின்கட் டோன்றுவது அவரது எண்ணமேயாகு மென்பதும் அதன் வழியே தெளிந்துகொள்ளப்படும் என்க.

எனவே, அறம் எனப்படுவது, ஒருவனுடைய சொற் செயல்களின் உள்ளே சினைத்துக்கிளம்பிய பொல்லாங்கினை அறுத்து அகற்றுதற்கு முன், அவற்றிற்கு முதலான நினைவின்கட் சினைக்கொண்ட தீயவெண்ணத்தை அறுத்துக் களைவதாகும் என்னும் உண்மை நன்கு புலனாகின்ற தன்றோ? இவ்வுண்மை கண்டன்றோ நந் தெய்வத் திருவள்ளுவர்,

> "மனத்துக்கண் மாசில னாதல் அனைத்தறன்
> ஆகுல நீர பிற"

என்று அருளிச்செய்தார். எல்லா எண்ணங்களுந் தோன்றுதற்கு நிலைக்களனான ஒருவனது மனங் குற்றமின்றித் தூயதாக இருக்குமாறு ஒருவன் செய்துகொள்வதே அவனுக்கு அறமாகும்; மற்று மனத்தூய்மை யின்றி அவன் தன் சொல்லாலுஞ் செயலாலும் அறம்போற் செய்வனவெல்லாம் வெற்றாரவாரமே யாகுமல்லால் அவை அறமாதல் சிறிதுமில்லை யென்பதே நாயனார் கருத்தாதல் தெற்றென விளங்கா நிற்கின்றது.

இனி, அறங்களுட் சிறந்ததுந் தலையாயதும் இறைவனைத் தூயநெஞ்சத்தால் நெக்குருகி உண்மையான் வழிபடுதலே யாகும். தூயநெஞ்சமும் உண்மையன்புமின்றிப் பொய்ம்மை யாகச் செய்யும் வழிபாட்டைக் கண்டு இறைவன் நகைசெய்து அருவருப்பன் என்னும் உண்மையைத் திருநாவுக்கரசு நாயனாரும்,

> "நெக்கு நெக்கு நினைப்பவர் நெஞ்சுளே
> புக்கு நிற்கும் பொன்னார்சடைப் புண்ணியன்
> பொக்கம் மிக்கவர் பூவும் நீருங்கண்டு
> நக்கு நிற்பன் அவர்தமை நாணியே"

என்று நன்கு விளக்கியருளுதல் நினைவிற் பதிக்கற் பாலதாகும். இங்ஙனமே திருமூலரும்,

> "என்பே விறகா இறைச்சி யறுத்திட்டுப்
> பொன்போற் கனலிற் பொரிய வறுப்பினும்

அன்போ டுருகி அகங்குழைவார்க் கன்றி
என்பொன் மணியினை எய்தவொண் ணாதே''

என்று மிக வலியுறுத்திக் கூறுதல் காண்க. இதனால் தன் எலும்பையே விறகாக அடுக்கித் தன்னுடம்பின் தசையையே பலியாக அறுத்து வேள்வித்தீயி லிட்டு ஆரிய மறையிற் கூறிய 'புருஷமேதத்தை' ஒருவன் செய்தாலும், அன்பினால் உருகி நெஞ்சம் இளகுவார்க்கன்றி, அங்ஙனம் வேள்வி செய்வானுக்கும் இறைவனை அடைதல் இயலாதென்பது நன்கு பெறப்படுகின்றதன்றோ? ஆகவே, மனம் மாசு அறுதற்கு அன்பினால் மனங் கரைதல் இன்றியமையாததாதல் பெறப்படுகின்றது. செம்பில் ஏறிய களிம்பை ஒருவன் நீக்கவேண்டுமானால் அவன் அதனைப் புளியிட்டு விளக்கித் தூய்தாக்குதல் காண்டு மன்றே? அதுபோலவே, மக்களின் மனத்தகத் தேறிய அழுக்கை அவர் அகற்றல் வேண்டுமாயின், அதனை அகற்றவல்ல அன்புகொண்டே அதனைத் துடைத்துத் தூய்மைசெய்தல் இன்றியமையாததாகும். மன மாசு நீக்குதல் வேண்டுமென்று மட்டுஞ் சொல்லி, அதனை நீக்குதற்கேற்ற கருவியினை ஆசிரியர் அறிவுறுத்தாது போயினராயின், அவரது அறிவுரையினைக் கேட்டார்க்கு அவ்வுரை பயன்படாதே போய்விடும். அது கண்டே அவர்,

"அன்பும் அறனும் உடைத்தாயின் இல்வாழ்க்கை
பண்பும் பயனும் அது''

என்று அருளிச்செய்தார். எனவே, மனம் மாசறத் தூய்மை செய்தற்கு அன்பும் அறனும் ஒருதலையான் வேண்டப்படும் என்பது ஆசிரியரால் வற்புறுத் துரைக்கப்பட்டமை நினைவிற் பதிக்கற்பாற்று. தம்மொடு தொடர்புடைய யார்மாட்டு உண்டாகும் உள்ளக்கசிவாகிய அன்புந், தமக்குத் தொடர்பிலார் மாட்டும் உள்ளம் நெகிழும் அன்பின் முதிர்ச்சியான அருளால் நிகழும் அறமும் ஒருவர்பாற்றோன்று மாயின் அவர் தம் மனம் மாசுதீர்ந்து சுடர்விரி பசும் பொன்னெனத் திகழ்தல் திண்ணம்.

இனி, மனத்திற்கு அழுக்காவன இவையென்று தெளிவாய்த் தெரிந்தாலன்றி, மனத்தினின்றும் விலக்கற் பாலதனை விலக்குதல் இயலாது. ஆதலால், அதற்கு அழுக்காவன இவையென்று தெளிவிப்பார்,

"அழுக்கா றவாவெகுளி இன்னாச்சொல் நான்கும்
இழுக்கா இயன்ற தறம்"

என்று ஆசிரியர் அவையிற்றைக் கிளந்தெடுத்துக் கூறினார். இதனாற், பிறர்க்குள்ள கல்வி செல்வம் புகழ் புண்ணியங்கள் கண்டு பொறாமைப்படுதலும், விரும்பத் தகாதவைகள்மேல் அளவிறந்த விருப்பம் வைத்தலுங், காரணம் இல்வழியும் பாராட்டத்தகாத புல்லிய காரணம் உள்வழியும் வெகுளலும், பிறர்க்குத் தீங்கு பயக்குஞ் சொற்களைச் சொல்லுதலும் ஒருவரது உள்ளத்திற்கு மாசாதல் நன்கு விளங்கா நிற்கின்றது. மனத்தை மாசுபடுத்தும் இத்தீய நிகழ்ச்சிகள் நிகழ்ந்தவழி எத்தகையோரும் நல்லறிவு மங்கித் துன்பத்திற்கே ஆளாகின்றனர். இத்தீய நிகழ்ச்சிகள் தம்மிடத்தே தோன்ற வழி செய்தார்க்குப் பிறர் ஏதொரு தீங்குந் துன்பமும் விளைக்க வேண்டுவதில்லை; அவர் தாமே தமக்குச் சொல்லொணாத் துன்பங்களை விளைத்துக் கொள்பவர் ஆவர். இந்நிலையும்,

"அழுக்கா றுடையார்க் கதுசாலும் ஒன்னார்
வழுக்கியுங் கேடீன் பது"

என்னுந் திருக்குறளால் ஆசிரியர் நன்கெடுத்துக் காட்டினார். ஆகவே, தன்னுயிர்க்குத் துன்பத்தை வருவித்துக் கொள்ளாமைப் பொருட்டாவது ஒருவர் இத்தீய நிகழ்ச்சிகள் தம்மகத்தே நிகழாமல் தம்மைப் பாதுகாக்கக் கடமைப்பட்டிருக் கின்றாரென்க.

அது கடமையே யாயினுந், தாம் அறியாமலே தம் மனம் பிறரது செழுமை கண்டு பொறாமைப்படுதல் முதலான தீய செயல்களைச் செய்வதாயிருத்தலின், அஃது அங்ஙனஞ் செய்யாதிருத்தற்கு எளியதொரு வகையுண்டோ வெனின், உண்டு. தீய எண்ணங்களை நீக்க முயல்வோர் அத்தீய

எண்ணங்களையே நினைத்துக்கொண்டிருந்தால், அவை அவரது நினைவை விட்டு நீங்கா. மற்றுந், தீயவைகளுக்கு மாறான நல்லவைகளை நினைவுக்குக் கொண்டுவந்தால் மட்டுமே தீய வெண்ணங்கள் நெஞ்சைவிட்டு அகலும். அங்ஙனமாயினும், நல்லெண்ணங்கள் என்பன, மற்றை எண்ணங்களைப் போலவே, கட்புலன் ஆகாதனவாதலாற், கட்புலனாகாத அவற்றை நினைவிற்குக் கொண்டு வருதல் யாங்ஙனம்? எனின்; எண்ணங்கள் எல்லாம் ஒருவர் மற்றவர்களுடன் தொடர்புற்று நின்று செய்யுஞ் செயல்களை நினைப்பதனாலேயே நெஞ்சத்தில் எழுகின்றனவன்றி, வேறு வகையில் எழுதலையாண்டும் எக்காலத்துங் காண்கிலேம். உண்ணச் சோறும் உடுக்கக் கூறையுமின்றி வருந்தும் ஒருவனைக் கண்டு மனம் இரங்கிய மற்றொருவன் அவனுக்குச் சோறுங் கூறையுங் கொடுக்குங்கால், வறுமை இன்னதென்றும் அதனைத் தீர்க்கும் ஈகை இன்னதென்றும் நாம் உணரப்பெறுதலால், அதுமுதற்கொண்டே பின்னர் வறுமை ஈகையைப்பற்றிய எண்ணங்கள் நம் நினைவில் எழப்பெறுகின்றோம். இனி, வறுமைப்பட்டு வருந்தும் ஒருவனுக்கு அங்ஙனம் ஈதலைச்செய்யாமல், அவனை அடித்து வெருட்டும் மற்றொருவனுடைய செயல்களைக் காணும்போது, வறுமையால் உண்டாந் துன்பங்களும்; மன இரக்கம் இல்லா ஈயாச் செயலின் கொடுமையும் நாம் நன்கு உணர்தலாற், பின்னர் அவற்றைப் பற்றிய எண்ணங்கள் நம் நினைவில் உருத்து எழுகின்றன. இங்ஙனமே இன்னும் பல திறப்பட்ட நன்மை தீமைகளைப்பற்றிய எண்ணங்கள் பலவும் நம் உளத்துத் தோன்றுதற்கு, அவையிரண்டுக்கும் முதலான செயல்கள் மாந்தர்கள்பாற் காணப்படுதலே காரணமா யிருக்கின்றது. இதற்கொரு சிறு கதையினை இங்கு எடுத்துக் காட்டுவாம்.

ஓர் அரசன் தான் ஈன்ற ஒரு சிறுவனை ஓர் ஆசிரியன் பால் விடுத்து அவனுக்குக் கலைகள் பலவுங் கற்பிக்கும்படி ஏற்பாடு செய்தனன். அவ்வாசிரியன் அவ்வரசன் மகனை

அன்புடன் ஏற்றுவைத்து, இனிய முகத்துடனும் இனிய சொற்செயல்களுடனும் அவனது அரச வாழ்க்கைக்கு முதன்மையாக வேண்டப்படுங் கலைகளையும் பிற கலைகளையும் அவனுக்கு நன்கு புகட்டி வந்தனன். அவன் அக் கலைகளையெல்லாந் திறமாகக் கற்றுத் தேறியபின், ஆசிரியன் அவனை அழைத்துக்கொண்டுபோய், அரசன் தன் அமைச்சர் முதலாயினார் புடைசூழ வீற்றிருக்கும்போது, அவன் முன்னே நிறுத்தி, ''மன்னர்பிரான், தங்கள் அருமைப் புதல்வனை அவனுக்கு வேண்டிய எல்லாக் கலைகளிலும் நன்கு பயிற்றி இதோ தங்கள் முன்னிலையிற் கொணர்ந்திருக்கின்றேன். அவனது கலையறிவினைத் தாங்கள் செவ்வனே ஆராய்ந்து காணலாம்'' என்று தெரிவித்துக்கொண்டனன். அது கேட்ட அரசன் மிகமகிழ்ந்து, தன் அவைக் களத்தில் வந்திருந்த கலைவல்ல புலவர் சிலரை நோக்கிக், ''கல்வியிற் சிறந்த சான்றோர்களே, என் புதல்வனுக்குள்ள கலைப்பயிற்சியினை ஆராய்ந்து காண்மின்கள்!'' எனக் கட்டளையிட்டனன். அங்ஙனமே, அப்புலவர்கள் ஒருவர்பின் ஒருவராய்த், தாந்தாம் வல்ல துறையில் அவ்வரசிளைஞனை விடைதருமாறு வினவ, அவனும் அவர் வினாவிய பொருள்கட்கெல்லாம் பெரும்பாலும் பிழைபடாமல் ஏற்ற விடை சொல்லிவந்தான். இவ்வாறாக, அவரெல்லாம் அவனை ஆராய்ந்து பார்த்தபின், அவனது நுண்ணிய கலைப் புலமையினையும், அதனை அவற்குப் புகட்டிய ஆசிரியனது திறத்தினையும் அவ்வரசவை யிலுள்ளார் அனைவரும் மிக வியந்து பேசி மகிழ்ந்தனர்.

இவ்வாறாக, அவ்வரசிளைஞனின் கலைப் புலமையினை அனைவரும் அறியக்காட்டிய பின், ஆசிரியன் தன் கையிற் பிடித்திருந்த பிரப்பங்கோலுடன் அவ்விளைஞனை அணுகி, அவன் துடிதுடிக்க அதனால் அவனை நையப்புடைத்தனன். அரசன் தன் மகனைத் திடீரென ஆசிரியன் அங்ஙனம் புடைத்தமை கண்டு நெஞ்சம் உளைந்து அடங்காச் சினங்

கொண்டவனாய்த் தன் அமைச்சனை நோக்க, அமைச்சன் அரசனது சினக்குறிப்பைக் கண்டு, "மன்னர்பிரானே. சிறிது மனம் பொறுத்தல்வேண்டும். ஆசிரியர் இவ்வாறு செய்ததற்குத் தக்கதொரு காரணம் இருத்தல் வேண்டும்" எனப் புகன்றனன். உடனே, ஆசிரியன் அரசனை நோக்கி வணங்கி, "அண்ணலே, தங்கள் அருமைப் புதல்வனை இவ்வரசவையில் தங்கள் கண்ணெதிரே யான் அடித்து வருத்தின செயலைப் பொறுத்தருளல்வேண்டும். இப்புதல்வனைத் தாங்கள் என்னிடம் ஒப்புவித்த காலத்திருந்து கண்ணை இமைகள் காப்பதுபோல் அத்துணைக் கருத்தாய் இவனைக் காத்து இவனுக்குக் கலைகளைப் புகட்டிவந்தேன். அதனால் இவனுக்குத் துன்பம் இன்னதென்றே தெரியாது துன்பந்தெரியாத நிலையில் இவன் அரசுக்கு வந்தாற், குற்றவாளிகள் செய்யுங் குற்றங்களின் சிறுமை பெருமைக் குத்தக அவர்களை ஒறாமற், சிறிய குற்றஞ் செய்பவர்க்குப் பெரியதோர் ஒறுத்தலைச்செய்ய ஏவி விடுவன். ஆதலால் தன்னால் முறைசெய்து ஒறுக்கப்படுவார்க்கு உளதாந் துன்பத்தின் கொடுமையினைத் தான் நன்குணர்ந்து கொள்ளும் பொருட்டாகவே இவனை இங்ஙனம் இக்கோலாற் புடைத்து வருத்தினேன். எல்லாங் கற்பித்தும் இதனை யான் கற்பியாவிட்டால், இவனாற் குடிமக்கட்கு அளவிறந்த துன்பம் விளையுமன்றோ? இப்போது இவனுக்குத் துன்பத்தின் கொடுமையினையும், அரசவையிற் பலர் முன்னிலையில் தான் அடிபட்டதனால் தனக்குண்டான மானக்கேட்டின் துன்பத்தினையுங் கற்பித்துவிட்டேன். யான் செய்தது பிழையாயின் அடியேனை மன்னித்தல் வேண்டும்" என நுவன்றனன். அது கேட்ட அரசன் சினந்தணிந்து மகிழ்ச்சி மிக்கவனாய் ஆசிரியனுக்குப் பொற்றூசும் பொற்காசும் வழங்கிச் சிறப்புச் செய்தனனென்பது.

இச்சிறு கதையினாற் றெளியப்படுவது யாது? துன்பம் இன்னதென்றே உணராத ஒருவனுக்கு, அதனை வெறுஞ் சொல்லால் எவ்வளவுதான் விரித்து விளக்கினாலும் அவன்

அதன் றன்மையினை உணராதொழிய, மற்று அத் துன்பத்தினை அவனே எய்தித் துடிதுடிக்குமாறு செய்தவுடனே அதனை அவன் நன்குணர்ந்து, பிறர்க்கு அத்தகையதொரு நோவினை விளைக்க மனம் இசையான் என்பதேயன்றோ? ஒருபிடி சோறுங் கிடையாமற் சிலநாட் பசித்து வருந்திப், பின்னர் அருளிரக்கம் உடைய ஒருவனால் இன்சுவையடிசில் ஊட்டப்பட்டு, அக்கொடிய இடும்பை யினின்றும் நீங்கிய ஓர் எளியவனே பசித்துன்பம் இனைய தென்றும், அதனை நீக்குவான்றன் ஈரநெஞ்சின் நீர்மை இத்துணையதென்றும், பசித்துப் பெற்ற உணவாற் போதரும் இன்பம் இத்தன்மைய தென்றுந் தெற்றென வுணர்ந்து, பிறர் பசித்திருத்தலைக் காணமாட்டாதவனாய் அதனை அவரினின்றும் நீக்குவோன் ஆவன்.

ஆகவே, அழுக்காறு, அவா, வெகுளி, இன்னாச் சொல் என்னும் நான்கு தீய நிகழ்ச்சிகளுந் தம்மிடத்தே நிகழாமல் நீக்கவேண்டுவோர், அவற்றைப் பிறர் தம்மிடத்துக் காட்டியக்கால் தமக்குண்டாம் மனவுளைவினை நினைந்து பார்த்தும், அவற்றின் கொடுமைக்கு அஞ்சி, அவற்றிற்கு மாறான நல்ல செயல்களைப் பிறர் தமக்குப் புரிந்தக்கால் தமக்குண்டாம் பெருமகிழ்ச்சியினைப் பலகாலும் உணர்ந்து பார்த்தும், அந் நற்குண நற்செயல்களில் தம் மன மொழிமெய்கள் முனைந்து நிற்குமாறு பழகிவருதல் வேண்டும்.

எனவே, ஒருவர், கல்வி செல்வம் புகழ் புண்ணியங்களிற் சிறந்தவராய் வாழ்தலைக் கண்டால், அவர் மேலும் மேலும் அவற்றிற் பெருகி யோங்கித் தமக்கும் பிறர்க்கும் பயன்பட்டு வாழ்கவென்று மனத்தால் நினைந்து வாயால் வாழ்த்துதல் வேண்டும். இவ்வாறு செய்தலிற் பழகி வரவே, பிறர்க்குள்ள கல்வி செல்வம் முதலியவைகளைக் கண்டு உளதாம் மனப்புழுக்கம் அறவே நீங்கும்.

அங்ஙனமே, ஒருவர்க்குள்ள செல்வத்தையும், ஒருவர்க்குள்ள அழகையுங் கண்டு பேராவல் கொண்டு அவரது பொருளைக் கவரவோ அழிக்கவோ கருதாமல்,

அழகுடையவரைத் தான் கூடிக் களிக்க விழையாமல் தமக்குள்ள பொருளை நல்வழியிற் பெருக்கவும், தமதுடம்பின் அமைப்பை நன்முறையில் அழகுபடுத்தித் தமக்குரியாருடைய உடல்நல மனநலங்களையும் அவ்வாறே தக்கமுறையில் அழகுறச்செய்து தம்மவருடன் கூடி இனிது வாழவும் ஒவ்வொருவரும் முயற்சி செய்தல் வேண்டும். இவ்வாறு செய்துவரவே பிறருடைய செல்வப்பெருக்கு வனப்பின் மிகுதி கண்டு அவற்றின்மேற் செல்லும் அவா தம்முள்ளத்தில் தலைகாட்டாதொழியும்.

இனிப், பிறர்பாற் காணப்படுங் குற்றங் காண்புழி உண்டாம் வெகுளியினை நீக்கிக்கொள்ளுதலும் வருத்தமான செயலன்று. மக்கள் எல்லாருங் கல்வியறிவு ஒழுக்கங்களில் எத்துணைச் சிறந்தவராயிருந்தாலும் நொடிக்கு நொடி மறந்துவிடும் மறதிக்குணமும், அதுகாரணமாக வரும் அறியாமையும் இயல்பாகவே உடையராதலால், அவரெல்லாருஞ் சிற்றறிவுடைய சிற்றுயிர்களே யல்லாமல், முற்றறிவுடைய கடவுள் அல்லர். அற்றாயின், மக்களுட் சிலரைப் பேரறிவினர் என்றல் ஏன் எனின், தம்மினுங் குறைந்த அறிவினரை நோக்க அவர் பேரறிவினரென உயர்த்துப் பேசப்பட்டனரே யன்றி, அவரும் முற்றறிவினர் அல்லர். அவரினும் அறிவின்மிக்கார் வரின் அவரெதிரே அப்பேரறிவினருஞ் சிற்றறிவினராய்விடுதல் திண்ணம். இன்னுஞ், சிற்சில நேரங்களில் சிற்றறிவினர் காட்டும் நுண்ணறிவுக்கு முன் பேரறிவினருஞ் சிற்றறிவினராகித், தலைகுனிதலைக் காண்கின்றாம் அல்லமோ? ஆகவே, மக்களெல்லாரும் ஏற்றத் தாழ்வான அறிவுடைய சிற்றுயிர்களே யென்பதும், எல்லாரும் பிணிமூப்புகளின் வாய்ப்பட்டு இறந்தொழிபவர்களேயல்லால் நிலையாக இருப்பவர் எவரும் இல்லையென்பதும், எல்லாருந் தம் வாழ்நாள் எல்லைக்குட் செய்யுங் குற்றங்கள் கணக்கிலவா மென்பதும் எல்லார்க்கும் ஒப்ப முடிந்த உண்மைகளே யாதல் எல்லாரும் நினைவிற் பதித்தல் வேண்டும். இங்ஙனம் இவ்வுண்மைகளை நினைவிற்

பதிப்பவர்கள், தம்மொடு தொடர்புடையார் அறியாமையாலுஞ் சிற்றறிவாலும் மறதியாலுஞ் செய்யுங் குற்றங் குறைகளைக் கண்டு வெகுளார். குற்றங்குறைகளைக் கண்டு வெகுளலும் மக்களின் மனவியற்கை யாயிருத்தலின், அதனை மாற்றுதல் இயலுமோவெனின்; இயலும். தம்மின் மெலியார் செய்யும் பிழைகளைப் பொறாமல் தாஞ் சினங்கொளல் போலவே, தாஞ் செய்யுந் தவறுகளைக் கண்டு தம்மின் வலியார் தம்மேற் சீற்றங்கொள்வரல்லரோ? அப்போது "எம்மனம் எத்துணை நடுக்கம் உறுகின்றது! அதுபோல், எமது வெகுட்சியினைக் கண்டு எமக்கு அடங்கிய இவர் எத்துணை நடுங்குவர்? ஆதலால், இவர்மீது யாஞ் சீற்றங் கொள்ளுதல் நன்றன்று" என ஒவ்வொருவருஞ் சிறிது கருதிப்பார்ப்பராயின், அவருள்ளத்திற் சினமுஞ் செற்றமும் வேரூன்றாமல் மறைந்து விடும். இவ்வெளிய வழியினையே தெய்வத் திருவள்ளுவரும்,

"வலியார்முற் றம்மை நினைக்க தாந்தம்மின்
மெலியார்மேற் செல்லு மிடத்து"

என நம்மனோர்க்கு நன்கெடுத்து அறிவுறுத்தருளினார்.

இனி, இன்னாத சொற்கள் தம் வாயினின்றும் பிறவாமல் தம் நாவினைக் காத்து ஒழுகுதலும் எளிதிற் பழகக் கூடியதேயாம். ஏனென்றால், அன்புநிறைந்த நெஞ்சம் உடையான் ஒருவன் வாயில் இன்சொற்களே யல்லாமல் வன்சொற்கள் எட்டுணையுந் தோன்றா. அன்பு என்னும் இளஞாயிறு ஒருவன் நெஞ்சத்துள் எழுங்கால், அதற்கு முன் அவனது நெஞ்சம் பனிப்பாறைபோல் வல்லென்றிருந்தாலும், அதன் கதிரொளி தோய்ந்த அளவானே, அது நெகிழ்ந்து நீராய் உருகுகின்றது; அவனது முகம் அதற்குமுற் கூம்பி அழகின்றி அருவருக்கத் தக்கதாயிருந்தாலும், இப்போது வீசும் அதனொளியினால் அழகிதாக மலர்ந்து செழுந்தாமரைப் போதெனத் திகழ்ந்து எவரும் விரும்பத்தக்கதாகின்றது; இதற்குமுற் கொடுஞ் சொல்லென்னும் முடைநாற்றக் கைப்புநீர் ஒழுகிய அவனது வாய் இப்போது இதழ்விரிந்த செந்தாமரை மலரினின்று சொட்டும் நறுந்தேன் என நினைத்தொறுந்

தித்திக்குஞ் செஞ்சொற்களைப் பொழிகின்றது. இங்ஙனமாக எல்லாரிடத்தும் அன்பு பூண்டு நடப்பானுக்கு ஏதோருழைப்பு மின்றியே இன்சொற்கள் தாமாகவே வருதலின், தன்பால் இன்னாச்சொற்கள் காணப்படாதொழிய வேண்டுவோன், தான் அனைவரிடத்தும் உண்மையன்புகாட்டி யொழுகுதலே எளியதொரு வழியாய் இருக்கக் காண்பன்.

அஃதொக்கும், நன்மையுந் தீமையும் விரவிய பல திறக் குணனும் பலதிறச் செய்கையும் வாய்ந்த பலதிறத்தவரான மாந்தர்களுடன் எல்லாம் நாம் உண்மையன்பு காட்டி நடத்தல் யாங்ஙனங் கைகூடுமெனின்; எல்லாரும் இறைவனொருவனாற் படைக்கப்பட்டவரே யாகையால், அவரெல்லாரும் ஒரே தந்தைக்குப் பிறந்த புதல்வர்களே யாவரல்லாற் பிறிதில்லையென்பதும், எல்லாரும் இவ்வுலகிற் சிறிதுகாலம் உண்டு உடுத்து உறங்கிப் பின் இதனைவிட்டுச் சடுதியில் நீங்கிப் போபவர்களாகவே காணப்படுதலால் இந்நிலவுலகும் இதன் அகத்துள்ள அரும்பண்டங்களும் எவர்க்கும் நிலையாக உரியவைகள் அல்லவென்பதும் எத்துணை அறிவிற் சிறியவர்களும் நன்குணர்ந்திருக்கின்றனர்; அதனால், நிலையில்லா வாழ்வினராகிய மக்கள் இவ்வுலகியற் பொருள்களின் பொருட்டும் இவைகொண்டு நுகருஞ் சிற்றின்பத்தின் பொருட்டுந் தம்முட் பகை பாராட்டி, இச்சிறிய வாழ்க்கையிலும் நெடுக அல்லல் உழப்பது எத்துணைப் பேதைமை! என்று நினைந்து பார்க்கப் பார்க்க எல்லாரையுந் தம்முடன் பிறந்தவராகக் கருதி, எல்லார்மாட்டுங் கனிந்த உள்ளத்தினராய் இன்சொற்பேசி யொழுகும் பழக்கம் எளிதிலே எவர்க்குங் கைகூடுமென்க.

என்று மேற்காட்டிய வகையாலெல்லாம் அழுக்காறு அவா வெகுளி இன்னாச்சொல் என்னும் நான்கு பெருந் தீங்குகளும் ஒருவன் தன்கண் நிகழாமைக் காத்தற் பொருட்டு, அவற்றிற்கு எதிரிடையான நினைவு சொற் செயல்களைத் தன்மாட்டு இடையறாது தோற்றுவிக்கவே, அவனது உள்ளந் தன்னைப் பொதித்த மாசு நீங்கித் தூய செம்பொன்னென

ஒளி துளும்பி விளங்காநிற்கும். இதனின் மிக்க அறம் வேறொன்று இல்லாமையின், இதனை ஆசிரியர் திருவள்ளுவர் வலியுறுத்தி விளக்கினாற்போலவே, சைவங், கிறித்துவம், பௌத்தம், சமணம், வைணவம் முதலான எல்லாச் சமய ஆசிரியர்களும் இதனையே வலியுறுத்திக் கூறாநிற்பர்; அவர்தம் அருமருந்தன்ன அறவுரைகளைப் பின்னர் ஒரு கட்டுரையினில் எடுத்துக் காட்டுதும்.

அற்றேல், மனம் மாசற்றிருத்தல் ஒன்றுமே ஒருவர்க்குப் போதாதோ? அவர் பிறர்க்கு வேறு அறஞ் செய்தலும் வேண்டுமெனப் பகர்வதன் கருத் தென்னையெனின், அதனையும் ஒரு சிறிது விளக்குதும் : தமது மனம் மாசற்று இன்பவாழ்க்கையிலிருப்போர், "நான் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்" எனத் தெய்வத் திருமூலர் வேண்டினாற் போலப், பிறருந் தம்மைப்போல் இன்புற்றிருக்க வேண்டுமென்றே எண்ணுவர், அதனையே சொல்லுவர், அதற்காவனவே செய்குவர். பிறர், மேற் சொன்ன அழுக்காறு அவா வெகுளி இன்னாச் சொல் என்னும் நான்கு குற்றங்களும் உடையராய், அவற்றாற் பெரிதும் அலைக்கழியும்போது, அதனைக் கண்டு வாளா திருக்க மாசற்றார் மனம் ஒருசிறிதும் ஒருப்படாது. அந் நான்கு குற்றங்களாலும் மக்களிற் பெரும்பாலார் துன்புறுதற்குக் காரணம், இவ்வுலக வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாத பொருள் இல்லாமையும், பொருள் கடைக்கூட்டுதற்கேற்ற அறிவும் முயற்சியும் வாயாமையும், எல்லா உயிர்களின் வாழ்க்கை நிலைகளையும் உணர்ந்து பாராமையுமேயாகும். மாந்தரின் துன்பங்களுக்கு ஏதுவான இம்மூன்றனையும் அவர்பால் நின்றும் அகற்றிவிடவே, அவரெல்லாம் மாசற்ற மனமுடையராய் அறத்தின்கண் நிலைபெறுதல் திண்ணம்.

பொருள் இன்றி வறியராய்க் கிடந்து துன்புறுவோர், பெரும்பாலும் பிறர் சிலரின் செல்வ வளங் கண்டு பொறாமைப் படுதல் இயற்கையாய் இருக்கின்றது. தாமே பொருள் வழங்கியாவது, தமக்கு அஃது இசையாவிட்டாற்

செல்வர்களை ஊக்கி அவர் அவர்கட்குப் பொருளுதவி புரியும்படி தூண்டியாவது மனமாசற்ற சான்றோர் அறஞ்செயாநிற்பர்; அஃதவர்க்குரிய அறக்கடமையேயாம். தமதுள்ளத்தைத் தூய்தாக்கி இன்சொற் பேசுதலொடு மட்டும் நின்றுவிடுதல் முழுஅறம் ஆகாது; அஃதறத்தின் ஒரு பகுதியேயாம்; அவ்வொரு பகுதியின் மட்டும் அமைந்து வாளாதிருக்க அறவோருளம் ஒரு சிறிதும் ஒருப்படாது. ஏழையெளியவர் தொகையே மிகுந்துள்ள பொதுமக்களைப் பலதுறைகளிலும் எதிர்வந்து நலியும் வறுமையை நீக்குதற்குப் பொருளுங் கல்வியுமே கட்டாயமாக வேண்டப்படுவன. அதனை நன்குணர்ந்த சான்றோர், செல்வர்களைத் தூண்டி எளியோர்க்குப் பொருளுதவியுங் கல்விப் பயிற்சியுந் தருதல் மிகவும் வருத்தமுடைத்தாதல் கண்டு, தாமே அறத்தாற்றாற் பொருள் ஈட்டித் தம்மால் இயன்றவளவு வறியார்க்குப் பொருளுதவி புரிந்தும், அதனினும் சிறந்த கல்வியறிவினைப் புகட்டியும் அறஞ் செயாநிற்பர். இவ்வாறு அறஞ்செய்தற் பொருட்டு மனமாசற்ற சான்றோர் பொருள் திரட்டும் மெய்ம்மையினை ஆய்ந்துணராதார், ''எல்லாந் துறந்த இவர்க்குப் பொருள் ஏன்?'' என எளிதாய்க் கூறி நகையாடாநிற்பர். பொருளுங் கல்வியும் மனமாசு தீர்ந்த அறவோர்க்கு உளவாயின், அவை பொதுமக்களின் நன்மைக்குப் பலவகையிற் பயன்படும். அவையிரண்டும் அறநெஞ்சம் இல்லார்க்கு வாய்ப்பின், அவை ஏழை மக்கட்குப் பயன்றராமையேயன்றி, அவர்க்குப் பல்பெருந் தீமைகளையும் பயவாநிற்கும். பொருள்படைத்த செல்வர்களில் எத்தனைபேர் கட்குடித்தும், வேசிகளை மருவியும், ஏழை மகளிரைக் கற்பழித்தும், நல்லோர்க்குத் தீது செய்துந், தந் தீய செயல்கட்கிசையாதவரைக் கொலை புரிந்தும், அழிவழக்காடி எளியோர் உரிமைகளைக் கவர்ந்தும், இக்கொடுஞ் செயல்கட்குக் கருவியாக அரசியலில் உயர்நிலைகளை வலிந்து பெற்றுந், தமது பொருளைப் பாழாக்குகிறார்கள்! அங்ஙனமே கல்வியறிவைப் பெற்றவர்களில் எத்தனைபேர் தாம் அரிதிற்

பெற்ற அவ்விழுப்பொருளை மேலு மேலும் பெருக்காமல், அல்லும் பகலும் அரும்பெரும் பொருள்களை ஆராயாமல், அருமையாய் ஆராயினும் ஆராய்ந்தவைகளைப் பிறர்க்கு அறிவுறுத்தாமல், தாங் கற்ற சிறிதைப் பெரிதாகத் தாமே இறுமாந்து மதித்துத், தம்மினும் மிகக்கற்று அடங்கித் தாம் அறிந்த மெய்ப்பொருள்களைச் சொல்லாலும் நூலாலும் உலகிற்குப் பயன்படுத்துஞ் சான்றோரைக் கண்டு வாழ்த்தாமல் வயிறெரிந்து அவரது அறச்செயலுக்கு மறச்செயல் செய்து தீராப்பழியினையுந் தீவினையினையும் பெருக்குகின்றனர்! இன்னுங், கற்றவர்களில் வேறு எத்தனைபேர் பாராட்டத் தகாத செல்வர்களைப் பாராட்டியும், அவர் இட்ட குற்றேவல் செய்தும், அவர்தங் காமக் கிழத்தியர்க்குத் தூது போகியும், அவர் வீசுங் காசுக்குந் தூசுக்குங் காத்து நிற்கின்றனர்! உண்மையான் நோக்குங்காற் செல்வமுங் கல்வியும் அறநெஞ்சம் உடைய துறவோர்க்குத் தாம் இன்றியமையாது வேண்டற்பாலனவே யல்லால் அவரல்லாத பிறர்க்கு வேண்டற்பாலனவாகா. அறநெஞ்சம் இல்லார் கைப்படின் அவையிரண்டும் உலகிற்குத் தீமையே விளைப்பக் காண்டும்; மற்று, அறநெஞ்சம் உடையார் கைப்படிலோ அவை, அவையிரண்டிலும் வறியார்க்குப் பல்லாற்றானும் நிலையான பெரும்பயனைப் பயப்பக் காண்டும். ஆகவே, அறநெஞ்சம் வாய்ந்த துறவோர்க்குக் கல்வியொடு செல்வமும் வாய்ப்பின், அஃது உலகத்தவர்க்குப் பலவகையாற் பயன்பட்டு அவரை நல்லராய் அறிவிற் சிறந்தாராய் மிடியின்றி வாழச்செய்யும் என்க.

5. நிலையாமை

மக்கள் வாழ்க்கையின் நிலையாமையினை ஆசிரியர் திருவள்ளுவ நாயனார்,

"நெருநல் உளன்ஒருவன் இன்றில்லை என்னும்
பெருமை உடைத்திவ் வுலகு"

என்னுந் திருக்குறளால் நம்முள்ளத்தே நன்றாய் உறைக்குமாறு எடுத்தருளிச் செய்திருக்கின்றார். "ஐயோ! நேற்றிருந்தான், இன்றைக்கு இல்லையே!" என்று கற்றார் முதற் கல்லாதார் ஈறான எத்திறத்தாரும் பேசிக்கொள்ளுதலையும் நாம் உலக வழக்கில் இடையிடையே கேட்கின்றோம். இங்ஙனம் உலகவழக்கில் காணப்படும் ஒரு பெரிய உண்மையினையே திருவள்ளுவர் தாமும் எடுத்துரைத்தது நமக்கு அதனை நினைவிற் பதியவைக்கும் பொருட்டேயாம். எல்லா உண்மைகளும் உலக வழக்கிற் காணப்படுமாயினும், நந்நெஞ்சம் உடனுக்குடன் இன்பந்தரும் பொருள்களின் வயப்பட்டு அவை தம்மையே பெரும்பாலும் நினைந்து கொண்டிருத்தலால், நிலையான நீண்ட இன்பத்தைப் பயக்கும் பொருள்களைப் பற்றிய நினைவு அங்கே புகுந்திருத்தற்கு இடமில்லாமற்போகின்றது. ஆதலால், அந்நெஞ்சத்தில் நான்முகமாய் வந்து குவியுங் குப்பை கூளங்களை அகற்றிப், பேரின்பப்பொருளைப் பற்றிய நினைவு அதன்கட்டோன்றிச் சுடர்ந்தொளிருமாறு செய்வதே நல்லிசைப் புலமை மலிந்த பேராசிரியர்க்குரிய கடமையாகும். ஆகவே, திருவள்ளுவர் அறிவுறுத்திய இவ்வுண்மை, உலகில் இறந்து படுவாரைக் காண்புழியெல்லாம் மக்கள் தமக்குள்ளே நெஞ்சம் நெக்குடைந்து பேசிக்கொள்ளுதலிலிருந்து புலப்படுகின்ற தேனும், மற்றை நேரங்களில் அஃது அவருள்ளத்திற்

றோன்றாமல் மறைந்துபோதலின், அஃது அப்பேராசிரியர் அருளிய வாய்மொழியிலிருந்து நமக்கு எஞ்ஞான்றும் மறவாமல் நினைவூட்டப்படா நிற்கின்றது என்க.

நன்று, மக்கள் வாழ்க்கையானது ஒரோவொருவர் பால் என்றோ ஒரோவொருகாற் சடுதியில் மடிந்து மறைந்து போகக் காண்கின்றனமேயன்றி, எல்லா மக்களிடத்தும் அஃது ஒரேகாலத்தில் இல்லையாய்ப்போகக் காண்கின்றோம் இல்லையே; அங்ஙனமிருக்கச், சிறுபான்மையாய் நிகழுஞ் சில நிகழ்ச்சிகளைக்கொண்டு, மக்கள் வாழ்க்கையானது சடுதியில் மாய்வதென்று பெரும்பான்மைபடக் கூறுவது பொருந்துமோ வெனிற்; பொருந்தும்; நில அதிர்ச்சியினாற் பெரிய பெரிய நகரங்கள் அழிந்துபடுங்கால் அவற்றின் கணிருந்த உயர்ந்த மாடமாளிகைகள் இடிந்தழிய, அவற்றின்கண் உயிர்வாழ்ந்த நூறாயிரக்கணக்கான மக்களும் ஒரு நொடியில் மாண்டுபோனமை கேட்டதில்லையா? 1908 ஆம் ஆண்டு நேர்ந்த நில அதிர்ச்சியினால் நீரும் நெருப்பும் பொங்கி மெசீனாப் பட்டினத்தை அழிக்க, அதிலிருந்த எழுபத்தேழாயிரமக்கள் ஒருசிறு பொழுதில் மாண்டுபோனார்கள்! அமெரிக்கா தேயத்திலுள்ள சான்பிரான்சிஸ்கோ என்னும் பெருநகரானது பதினெட்டு அடுக்குகள் வாய்ந்த பெரும்பெரு மாடங்கள் உள்ள பெருஞ் செல்வநகராகும்; அஃது 1906 ஆம் ஆண்டு, ஏப்பிரல், 22 ஆம்நாட் சடுதியிற் றோன்றிய நில அதிர்ச்சியினால் அதன்கணிருந்த அக் கட்டிடங்கள் பலமுகமாய்ப் பிளந்துவிழ, அவற்றின்கணிருந்த மக்களுங் கோடிக்கணக்கான பொருள்களும் அழிந்தன! சின்னாட்களுக்குமுன் நம் இந்திய நாட்டின் வடபகுதிக்கண் நில அசைவினால் உண்டான உயிரழிவு பொருளழிவுகளின் மிகுதியை அறிந்து வருந்தாதார் யார்? இங்ஙனம் அடுத்தடுத்து இந் நிலவுலகின்கண் ஆங்காங்கு நேரும் நில அசைவினாலும், நீர்ப்பெருக்கினாலும், எரிமலை நெருப்பினாலுந் திடுமெனச் சிறிதுநேரத்தில் இதுகாறும் அழிந்துபட்ட உயிர்களையும் பொருள்களையும் கணக் கெடுத்தல் எவராலேனும் ஏலுமா? அதுகிடக்க.

நமது இந்தியநாட்டிலும் பிறநாடுகளிலுங் கொள்ளை நோய் (plague), கொள்ளைக் கழிச்சல் (cholera), அம்மை, நச்சுக்காய்ச்சல் முதலான நோய்களால் ஒவ்வொரு நாளும், ஒவ்வொரு திங்களும், ஒவ்வோராண்டும் மடிந்தார் மடிவார் தொகையை நினைத்துப் பார்க்குங்கால் நெஞ்சந் திகீரென்கின்றது! இவ்விந்திய நாட்டில் 1896 ஆம் ஆண்டிலிருந்து 1903 ஆம் ஆண்டுவரையிற் கொள்ளை நோயால் மடிந்தார் தொகை இருபத்தொரு லட்சத்து, ஐயாயிரத்து ஐந்நூற்று நாற்பத்தெட்டு என்றும், 1891 – இலிருந்து 1900 வரையிற் கொள்ளைக் கழிச்சலில் மாண்டார் தொகை நாலுலட்சத்து ஐம்பதினாயிரத்து ஐந்நூற்றிரண்டு என்றும், அம்மையிற் செத்தார் தொகை எண்பத்திராயிரத்து ஐந்நூற்றெண்பத்தெட்டு என்றும், நச்சுக் காய்ச்சலில் இறந்தார் தொகை நாற்பத்துமூன்று லட்சத்து அறுபத்து மூவாயிரத்து ஐம்பத்தைந்து என்றுங் கணக்கெடுத்திருக் கின்றார்கள். இன்னும் பல காரணங்களால் அழிந்தொழிவார் தொகையுஞ் சாலப்பெரிது. ஆதலால், மக்கள் ஒருங்கே ஒருகாலத்தோரிடத்து மாயக் கண்டிலமென்றுரைப்பது உண்மை நிகழ்ச்சிக்கு மாறாமென்றுணர்ந்து கொள்ளல் வேண்டும். எனவே, மக்கள் வாழ்க்கையானது பொதுவாகவே நிலையில்லாததென்பது தெளியப்படும்.

அஃது உண்மையேயானாலும், மக்கள் ஒவ்வொருவருந் திடீரென இறந்துபடுவரென்பது ஏற்றுக்கொள்ளற் பாலதோவெனின்; எவ்வளவு கருத்தாய்த் தமதுயிரைப் பாதுகாத்தவரும், அவரும் எவரும் எதிர்பாராமலே சடுதியிற் சாதலைப் பார்த்ததில்லையா? பார்வைக்குக் கருங்கல் வடிவம்போல் அழுத்தந்திருத்தம் வாய்ந்த உடம்புடை யவர்களாயிருந்தவரும் நெஞ்சடைப்பினால் ஒரு நொடியில் உயிர்துறந்ததைப் பார்த்துங் கேட்டும் இருக்கின்றேம். பெருஞ்சினங்கொண்டு அதனால் ஓரிமைப்பொழுதில் மாண்டவர் எத்தனையோ பேர்! தமக்குயிர்போல்

அன்பராயிருந்தார் சாவக்கேட்டு, ஆற்றாமையால் உடனே உயிர் நீங்கினார் எத்தனையோ பேர்! கல்தடுக்கி வீழ்ந்து, வீழ்ந்த அந்நொடியே உயிர்மாய்ந்தார் எத்தனையோ பேர்! உறக்கத்திற் பாம்பு தீண்டப்பட்டுக் கண்விழியாமலே இறந்து கிடந்தார் எத்தனையோ பேர்! இஞ்ஞான்று நம் கண்ணெதிரே இங்ஙனம் எதிர்பாராமலே சடுதியில் இறப்பார் போலப், பழையநாளிலும் எதிர்பாராப் புல்லிய காரணங்களால் இறந்தார் பலரை ஆங்கில ஆசிரியரொருவர் எடுத்துக்காட்டி இருக்கின்றார் :

'இசக்கிலர்' என்னுங் கிரேக்க நாடகாசிரியர் வழிநடந்து செல்கையில், வானத்தின்கண்ணே பறந்துசென்ற ஒரு கழுகின் நகங்களிலே இடுக்கப்பட்டிருந்த ஓர் ஆமையானது அங்கிருந்து நழுவி அவர் தலையில்விழ, அவர் உடனே கீழ்விழுந்து உயிர் துறந்தார்.

சிசிலிதேயத்திற் கொடுங்கோன் மன்னனாயிருந்த 'அதோகிலன்' என்பான் தனது 95 ஆம் ஆண்டில் ஒரு பல்லுக்குத்தியினாற் றனது பல்லைக் குத்திக்கொண் டிருக்கையில், அதன் முனையிற் பூசப்பட்டிருந்த நஞ்சினாற் சிறிதுநேரத்திற் கொல்லப்பட்டான்.

'அனக்கிரீயன்,' என்னுங் கிரேக்க நல்லிசைப் புலவர் ஒருநாட் கொடிமுந்திரிப்பழங்கள் தின்றுகொண்டிருக்கையில், ஒரு பழத்தின் ஒரு சிறுவிதை நெஞ்சில் அடைக்க உடனே இறந்துபட்டார்.

'பாசர்' என்பார் தமது இடதுகைப் பெருவிரலில் ஒரு கூரிய ஊசியின் முனை தைக்க, அதனால் உடனே மாண்டு போனார்.

'சாலகன்' என்னுங் குறிகாரன், தான் இறந்துபடுநாள் இன்னதென்று முன்னே குறிப்பிக்கப்பட்டபடி அந்நாளிற் சாவாமற் பின்னுந் தான் பிழைத்திருந்ததனை நினைந்து, ஒருநாள் அளவுக்குமிஞ்சிச் சிரிக்க, அதனால் உடனே உயிர்நீங்கப்பெற்றான்.

'எட்டாஞ் சார்லசு' என்னும் அரசன் தன் மனையாளைப் பந்து விளையாடும் இடத்திற்கு அழைத்துக் கொண்டு செல்கையில், தன் அரண்மனைவ'ாயிலின் மேற்படி தலையில் இடிக்க, அதனால் அந்நொடியே இறந்து வீழ்ந்தான்.

'பேபியர்' என்னும் உரோமநடுவர் ஒருநாள் தாம் பால் பருகிக்கொண்டிருக்கையில் அதிற்கிடந்த வெள்ளாட்டு மயிர் ஒன்று தமது மிடற்றிற் சிக்கிக்கொள்ள அதனால் மாய்ந்துபோனார்.

'பிரடரிக்குலூயிசு' என்னும் உவேல்சு இளவரசர் தாம் பந்தாடிக்கொண் டிருக்கையிற், பந்து மேலேபட்டு இறந்துபோனார்.

'இதடாக்கு' என்பவர் வயலில் அறுப்பு அறுக்கையில் மிகவும் நாவறட்சிகொண்டுந், தன்குரு இட்ட கட்டளைப்படி ஒருதுளி தண்ணீரும் பருகாதிருந்தமையால் அங்கேயே உயிர்நீங்கப்பெற்றார்.

'ஆறாம்லூயிசு' என்னும் மன்னன் தன் குதிரைமேல் ஏறிச்செல்லுங்காற் குறுக்கே ஒருபன்றி அக்குதிரையின் கீழ் ஓட, அதனால் அக்குதிரை தடுக்கிவிழ, அம்மன்னனுங் கீழ்விழுந் துடனே மாண்டுபோனான்.

'ஆதவர்' என்னும் புலவர் வறுமையால் உணவின்றிப் பட்டினியாயிருத்தல் கண்டு ஒருவர் அவர்க்கு ஒரு பொற்காசு கொடுத்தனர். அவர் அக்காசைமாற்றி ஓர் அப்பம் வாங்கி, அதனைப்பிட்டுப், பிட்ட துண்டை வாயிலிட்டு மென்று விழுங்குகையில் உயிர் நீங்கினார்.

'பிலோமினர்' என்பார் தாம் உண்ணுதற்கென்று வைத்த அத்திப்பழங்களை ஒரு கழுதை வந்து தின்ன, அதுகண்டு அவர் மிகுதியாய்ச் சிரித்தமையால் உயிர் பிரியப் பெற்றார்.

'குயினிலாடன்' என்னும் ஒருமருத்துவன் பிறன் ஒருவன் கையிற் றைத்த ஒரு சிராயைப் பிடுங்கி எடுக்கையிற் றன்கையிற் சிறிதுகாயம்பட்டு இறந்துபோனான்.

'சியூகர்' என்னும் ஓவியர் தாம்வரைந்த ஒரு குறிகாரக் கிழவியின் உருவைக் கண்டு தாமே மிகுதியாய்ச் சிரிக்க அதனால் உயிர்துறக்கலானார்.

இவ்வாறு முன்னாளிலும் பின்னாளிலும் மிகச்சிறிய காரணங்களாற் சடுதியில் மாண்டுபோயினார் தொகையைக் கணக்கெடுக்கப் புகுந்தால், அது கணக்கிலடங்காது. ஆகையால், மக்கள் தனித்தனியே திடீரென மாளுதல் நாடோறும் ஆங்காங்கு நிகழும் உண்மை நிகழ்ச்சியேயல்லாமற் பொய்யாகாது. ஆகவே, பெருந்தொகையினரான மக்கள் ஒருநொடிப்பொழுதில் மாய்தலும், அவருள் ஒவ்வொருவர் ஒவ்வொருகாற் றிடுமென மாய்தலும் ஆங்காங்கு அடுத்தடுத்து நிகழ்தல் விரிந்த ஆராய்ச்சியுடையார்க்கெல்லாம் இனிது விளங்கிக்கிடத்தலின், மக்கள் வாழ்க்கையானது எந்தவகையிற் பார்த்தாலும் நிலையில்லாததேயாமென்பது நன்கு பெறப்படுமென்க.

நன்று, அங்ஙனம் மக்கள் வாழ்க்கையானது நிலையில்லாததாய் ஒழிதல் உண்மையேயாயினும், அதைப்பற்றி நாம் அடுத்தடுத்து நினைதலாற் பயன் என்னை? நாம் நிலையில்லாமல் எந்தநேரத்தில் மாய்வமோ என ஒருவர் அடிக்கடி எண்ணிப்பார்ப்பராயின், அவர் அதனால் ஏதொரு முயற்சியுஞ்செய்வதில் மனவெழுச்சி பெறாது, அறிவுகுன்றிச் செயலற்றுத் துயரங்குடிகொள்ளப்பெற்ற நெஞ்சினராய்ச், சாநாள் வருமுன்னரே அதனை எதிர்பார்த்திருந்து, தமக்கும் பிறர்க்கும் பயன்படுதலின்றிக் கழிவரல்லரோ? மேலும், மக்களெல்லாரும் "நாம் நிலையாயிருப்போம்; நிலையாயிருந்து பலவேறு இன்பங்களை நுகர்வோம்; அங்ஙனம் நிலையாயிருந்து இன்பம் நுகருதற்குரிய நாம் இன்பந்தரும் பொருள்களையும் மக்களையுந் தேடித் தெரிந்து நம்முடனே வைத்துக்கொள்ளக் கடவோம்" என எண்ணுதலாலன்றோ, அவர் தமது வாழ்க்கையைச் செவ்வனே நடைபெறுவித்தற்காம் அறிவும், அதனொடு பெருமுயற்சியும் உடையராய் ஒழுகுகின்றனர்? இத்தகைய ஒழுகலாற்றால் அவர் தமக்குந் தம்மைச் சார்ந்தார்க்கும் பயன்படுதலொடு தம்மவரல்லாத ஏனைப் பொதுமக்கட்கும் பயன்பட்டு வருகின்றனர். இவ்வாறு

தம்மை நிலையாகவெண்ணி வாழ்தலாலன்றோ மக்கள் வாழ்க்கையானது பல்லாயிர ஆண்டுகளாகத் தொடர்ந்து நிகழாநிற்கின்றது? இனி, இவ்வாறன்றி, மக்கள் ஒவ்வொரு வருந் தமது வாழ்க்கை நிலையின்றி மாயுமியல்பினையே எண்ணியெண்ணி நெஞ்சம் நோவராயின், ஒரு சில ஆண்டுகளில் மக்கள் வாழ்க்கையே இம்மாநிலத்தின்கண் இல்லையாய் ஒழியுமன்றோ? ஆகையால், நிலையாமையை எண்ணிப் பார்ப்பதும் அதனை எண்ணிப் பார்க்கும்படி கற்பிப்பதும் நலந் தருமோவெனிற் கூறுதும்.

நிலையாமையை எப்போது நாம் எண்ணிப்பார்த்தல் வேண்டும், எப்போது நாம் அதனை எண்ணிப்பார்த்தலாகாது என்று ஒவ்வொருவரும் பகுத்துணர்ந்து ஒழுகல் வேண்டும். நிலையாமையை எப்போதுமே எண்ணிப் பாராதவர்கள், செங்குத்தான உயர்ந்ததொரு மலையுச்சியின் ஓரத்தில் நிற்குங் கண்ணில்லாக் குருடனொருவனையே ஒப்பராதலால், அவர் தமது வாழ்க்கையின் இடையிடையே வரும் அல்லல்களுக்கு ஈடுகட்டமாட்டாதவர்களாய் அறிவும் அன்பும் அறமும் இன்பமும் இன்றிப், புகழும் புண்ணியமுங் கடவுள் நேயமும் இன்றிச் சடுதியில் மாண்டு போவர்; அங்ஙனஞ் சடுதியின் மாளாமல் நீண்டநாளிருப்பினும் அவரது இருப்புப் பயனற்றமுண்மரத்தின் இருப்புக்கே ஒப்பாகும். ஆசிரியர் திருவள்ளுவ நாயனார்,

"அன்பகத் தில்லா உயிர்வாழ்க்கை வன்பாற்கண்
வற்றன் மரந்தளிர்த் தற்று"

என்றருளிச் செய்தது உண்மையன்றோ? இனி, நிலையாமை யினையே எந்நேரமும் எண்ணிப் பார்ப்பவர்கள், செங்குத்தான அவ்வுயர்ந்த மலைமுகட்டின்மேலிருந்து கீழுள்ள பெரும்பள்ளத்தாக்கை நோக்கி உள்ளந் திகில்கொண்டு அதனைவிட்டு அப்புறம் அகலாமல் அதன்கீழ்த் தன்வயமின்றியே விழுந்தொழியப்போகுங் கண்ணுடையா னொருவனையே ஒப்பராதலால் அவரும் அறிவும் அன்பும் இல்லாமல், அறமும் புண்ணி''ıமுஞ் செய்யாமற் புகழுங் கடவுள் நேயமும் வாயாமற் சடுதியிலே மாய்ந்துபோவர்; அன்றி அங்ஙனம் மாயாது நெடுநாள் இருப்பினும், அவரது இருப்பு,

"ஏவவுஞ் செய்கலான் தான்தேறான் அவ்வுயிர்
போஒம் அளவும்ஓர் நோய்"

என்று தெய்வத் திருக்குறள் கூறுமாறு இம்மா நிலத்துளதாம் ஒருநோயினிருப்புக்கே ஒப்பாகும்.

ஆகவே, நிலையாமையை எண்ணிப் பாராதிருத்தலும் ஆகாது, எந்நேரமும் எண்ணிப் பார்த்திருத்தலும் ஆகாது. அற்றேல், அதனை எண்ணிப் பார்க்க வேண்டுவதெப் போதெனின்; அறிவுங் கல்வியுஞ் செல்வமும் வாய்த்தவர்கள் தாம் பெற்ற அவ்வரிய பேறுகளைப் பயன்படுத்துதலிற் சிறிதுங் காலந்தாழாமைப் பொருட்டு, வாழ்க்கை நிலையாமையினை இடையிடையே தமது நினைவுக்குக் கொணர்தல் வேண்டும்.

ஒருவன் மிகச்சிறந்த அறிவுங் கல்வியுஞ் செல்வமும் பெற்றது எதற்காக? தன்னிலும் அறிவிற் குறைந்தார்க்குங், கல்லார்க்கும், பொருளின்றி வறுமைப்பட்டார்க்கும் அவற்றைக்கொண்டு உதவிசெய்தற்காகவன்றோ? ஒருவன் தான்பெற்ற அறிவைப் பிறர்க்குப் பயன்படுத்தாக்கால் அது அவன்றனக்கும் பயன்படாமலே போகின்றது. பிறர்க்குப் பயன்படுத்துகின்ற காலங்களில் மேன்மேல் விளக்க முடையதாகிப் பல நுண்ணிய அரும்பொருள்களை அறிந்து பெருகும் அறிவு, அங்ஙனம் பயன்படுத்தப்படாத காலங்களில் தன்னுடைய விளக்கமும் வலிவும் இழந்து போகின்றது. அங்ஙனமே ஒருவன் தான்கற்ற கல்வியும் பிறர்க்குப் பயன்படுத்துந்தோறும் ஆழ்ந்துவிரிந்த பெரும் பரப்புடைய தாகும். இனிச், செல்வமுந் தீயவல்லாவழிகளில் அளவறிந்து செலவு செய்யப்படுமாயின், அது முதலிற் குறைவதுபோற் றோன்றினும், பின்னர் ஒன்று, பத்து, நூறு, ஆயிரமாய்ப் பெருகாநிற்கும்; எங்ஙனமென்றாற், பலர்க்கும் பயன்படும் நல்வழிகளில் அளவறிந்து அறிவாய்ப் பொருட்செலவு செய்கின்றவனையும், பிறர்துயர் பொறாமல் உளம் இரங்கி அற்றார்க்கும் அலந்தார்க்கும் அறஞ் செய்கின்றவனையுங், கல்விக்குங் கற்றார்க்கும் ஏராளமாகப் பொருளுதவிபுரிந்து

கலையொளி எங்கும் பரவுமாறு செய்கின்றவனையும் நச்சி வந்து எல்லாரும் அவன் வேண்டுமா றெல்லாம் இசைந்து நடப்பராதலால், அவன் முதலிற் செய்யுஞ் செலவு பின்னர் அவற்குப் பெரும் பொருட்டிரளை நல்குவது திண்ணமேயாம். ஆகவே, அறிவுங் கல்வியுஞ் செல்வமும் பிறர்க்குப் பயன்படுதலால் மட்டுமே தம்மையுடையானுக்கும் பெரிது பயன்பட்டு என்றும் அழியாது நிலையாய் விளங்கும்; அவை பிறர்க்குப் பயன்படுதல் இல்லாக்கால் தம்மையுடையானுக்கும் பயன்படுதல் இலவாய் நிலையின்றி அழியும். எத்தனையோ பெரிய அறிவாளிகளுங் கல்வியில் மிக்காருஞ் செல்வத்திற் சிறந்தாரும் பண்டைக் காலந் துவங்கி இன்றுகாறுங் கணக்கின்றி வந்தபடியாய்த்தான் இருக்கின்றனர். ஆனால், அவருள் தம் அறிவையுங் கல்வியையுஞ் செல்வத்தையும் பிறர்க்குப் பயன்படுமாறு செய்து வாழ்ந்தவர்களின் பெயரும் புகழுமே ஆங்காங்குக் குன்றின்மேலிட்ட விளக்குப்போல் எங்கும் மங்காமற் றுலங்குகின்றன. மற்றுப் பயன்படாமல் அவற்றைத் தம்மொடு தாம் வைத்து மாய்ந்த எண்ணிறந்தாரையோ வெறும் பெயரளவாய்க் கூட எவருமேயறியார். ஆகவே, பிறர்க்குப் பயன்படாத அறிவு கல்வி செல்வங்கள் நிலையில்லனவாய் மாய்ந்து போதலையும், அவற்றையுடையவரும் அவை தம்மாற் றாமும் நலம்பெறாமல் நீர்மேற் குமிழிபோல் நிலையின்றி மறைந்து போதலையும் இடையிடையே நினைந்துபார்த்துப் பயன்பட ஒழுகுதற்கும் அறஞ்செய்தற்கும் முன்நிற்றல்வேண்டும். இவ்வாறு நிலையாமையினை எண்ணிப்பார்ப்பது அறஞ் செய்தற் பொருட்டாகவே யல்லாமல் வேறு எதற்கும் அன்றென்பது நன்கு தெளியப்படும். இது குறித்தன்றோ நாலடியாரிற்,

> “புன்னுனிமேல் நீர்போல் நிலையாமை என்றெண்ணி
> இன்னினியே செய்க அறவினை - இன்னினியே
> நின்றான் இருந்தான் கிடந்தான்றன் கேள்அலறச்
> சென்றான் எனப்படுத லான்”

என்னும் அறவுரையும் எழுந்தது!

இனி, அறிவுங் கல்வியுஞ் செல்வமும் பெறுதலிலும், பெற்ற அவைதம்மைப் பிறர்க்குப் பயன்படுத்துதலிலும் முனைந்து நிற்பவர்கள், நிலையாமையினைச் சிறிதுமே எண்ணிப்பார்த்த லாகாது. "நாளைக்கு நாம் இறந்தொழிந்தால் நாம் பெறுதற்கு முயலும் அறிவு கல்வி செல்வங்கள் என்னாம்! நமது முயற்சிதான் என்னாம்! நம்மாற் பயன் பெறுவார்தாம் நிலையாக இருப்பவரோ! அவர்பெறும் பயனும் நிலைப்பதோ! எல்லாம் நிலை இல! எல்லாம் பயனில! எல்லாம் மின்னலொளி! எல்லாங்கடலலை! எல்லாம் வெளிமினுக்கு! எல்லாம் வீண்முயற்சி! எல்லாம் வெறும் புரட்டு!" என்று அடுத்தடுத்து நினைப்பார்க்கு உள்ளக்கிளர்ச்சி குன்றிவிடும்; தாளாண்மை மாய்ந்து விடும்; உலகமும் உயிரும் பிறவுமெல்லாம் வெறும் பாழாய்த்தோன்றும்; அவர் அறிவுங் கல்வியுஞ் செல்வமும் பெறார்; பிறர் துயர் கண்டும் அவர் மனமிரங்கார்; பிறர்க்கோருதவியும் புரியார் அவர். ஆதலால், அறிவுங் கல்வியுஞ் செல்வமும் பெற்றுப் பிறர்க்குப் பயன்பட்டு, அதனாற்றாமும் மேன்மேலுயர்ந்து பேரின்பப்பெருக்கிற் படிதற்கான நோக்கத்துடன் மக்களெல்லாரும் இறைவனால் இப்பிறவியில் வருவிக்கப்பட்டிருப்பதனை நன்காழ்ந்துபார்த்து, அவ்வருட்பெரு நோக்கத்திற்கிசைந்து நடத்தலில் அனைவருங் கருத்தூன்றற்பாலரே யன்றி, எந்நேரமும் நிலையாமையினை நினைந்து மடிந்து வறிதே மண்ணாகற்பாலரல்லரென்க. இவ்வரும்பேருண்மை,

"பொறியின்மை யார்க்கும் பழியன் றறிவறிந்
தாள்வினை யின்மை பழி"

என்னுந் திருக்குறளானும்,

"நல்ல குலமென்றுந் தீய குலமென்றுஞ்
சொல்லள வல்லாற் பொருளில்லை - தொல்சிறப்பின்
ஒண்பொருள் ஒன்றோ தவங்கல்வி ஆள்வினை
என்றிவற்றான் ஆகுங் குலம்"

என்னும் நாலடியாரானும் நன்கெடுத்துக் காட்டப்பட்டமை காண்க.

6. பழம்பிறவி நினைவு

கடார (பர்மா) தேயத்துப் பௌத்தமத மக்களுடன் நெருங்கிப்பழகி, அவர்தங் கோட்பாடுகளையும் பழக்க வழக்கங்களையும் நன்காராய்ந்து அறிந்து ஒரு சிறந்தநூல் வரைந்த ஓர் ஆங்கில ஆசிரியர்,[1] ஒரு பௌத்த முனிவர் தமது முற்பிறவியினை நினைவுகூர்ந்து நடந்த உண்மை நிகழ்ச்சியினையும், அதுபோன்ற வேறு சில உண்மை நிகழ்ச்சிகளையுந் தாம் எழுதிய அந்நூலின்கண் எடுத்துக்காட்டியிருக்கின்றார். அந்நிகழ்ச்சிகளை அவர் கூறுமாறே இங்கு மொழிபெயர்த்துரைக்கின்றாம் :

''என் நண்பர் ஒருவர், ஒருசிறிய பட்டிக்காட்டுக்கு நெடுந்தொலைவில் ஒரு கானகத்தின்கண் உளதான ஒரு பௌத்தமடத்தில் ஓர் இராப்பொழுதிற்குத் தங்கவேண்டியவரானார். அவர், தமக்குக் காவலாகக் குதிரைமேல் வந்த பாடிகாவலருடன் தங்கவேண்டி யிருந்தமையால், அம்மடத்தைத் தவிரத் துயில்கொள்வதற்கு வேறிடங் கிடைக்கவில்லை. அம்மடத்திற் குரியவரான பௌத்த முனிவர், அவர்களை நல்விருந்தாக ஏற்றுத், தம்மிடம் இருந்த உணாப்பொருள்களை அவர்களெதிரே வைத்து, வெறிதாயிருந்த ஓர் அறையினையும் அவர்கட்கென்று ஒழித்துக்கொடுத்தார். அதனால் அவருடன் வந்தவர்களும் அன்றிரவு அங்கே தங்கியிருக்கலாயினர்.

இராச்சாப்பாடு முடிந்ததுங், குளிர்காய்வதற்கு ஒரு கணப்புச்சட்டி கொணர்ந்து நிலத்தே வைத்துத் தீ மூட்டப்பட்டது. உடனே அந்நண்பர் அதனருகே சென்று அமர்ந்து, அவ்வூர்த் தலைமைக்காரனிடத்தும் அம்முனி

---

1. H. Fielding Hall ; see his book ``The Soul of a People." pp. 291 - 307.

வரிடத்தும் உரையாடத் துவங்கினர். முதலில் அவர்கள், கருத்தைக் கவருஞ்செய்திகளான கொள்ளைக்காரர் செயல்களையும் பயிர் விளைச்சல்களையும் பற்றிப் பேசினர். அதன்பிற் படிப்படியே ஒன்றன்பின்னொன்றாய் வேறு பலவற்றைப் பேசிக்கொண்டே சென்றனர். முடிவில் அவ்வாங்கிலமகன், அம்மடத்தின் அமைப்பைக் குறிப்பாய்ப் பார்த்து, அஃது, அத்தனிமையான சிற்றூரை நோக்க, மிகப் பெரிய தொன்றாயும் அழகியதாயும் அமைக்கப்பட்டிருத்தலை வியந்து பேசினர். அம்மடமானது, மிகச் சிறந்த வளைவில்லாமல் நிமிர்ந்த தேக்கமரங்களாற் கட்டப்பட் டிருத்தலால், அதனைக் கட்டி முடிப்பதற்கு நீண்டகாலமும் மிகுந்த உழைப்பும் பிடித்திருக்குமென்றும் அவர் எண்ணினார். ஏனென்றால், அத்தகைய தேக்கமரங்கள் அவ்விடத்திற்கு அருகே எங்குமில்லை. அதனால், அவை மிக எட்டியுள்ள இடங்களிலிருந்து கொணர்ந்து சேர்ப்பிக்கப்பட்டனவா யிருக்கவேண்டுமென அவர் புகன்றனர். அது கேட்ட அவ்விருவரில் தலைமைக்காரன் அம்மடத்தின் வரலாற்றை எடுத்துரைக்கலானான்.

பழைய நாட்களிற் காடு சூழ்ந்த குறிச்சிகளில் அமைக்கப்பட்ட மடங்கள் மூங்கில்களாற் கட்டப்பட்டு மேலே விழல்வேய்ந்து செய்யப்பட்டனவாகும். முன்னொரு கால் அத்தன்மையதாகவே இவ்விடத்தில் இயற்றப்பட்டிருந்த மடம் மிகச் சிறிய தொன்றாயுந், தாம் வைத்து நடத்தும் பள்ளிக்கூடத்திற்கு ஏற்ற வசதி வாயாததாயும் இருந்தமைகண்டு, அந்நாளில் அதன்கண் இருந்த ஒரு துறவி மனம்புழுங்கி, வலியதாக ஒரு பெரிய மடங்கட்டி முடித்தலைக் கருதி, அதற்காக ஒரு மழை காலத்தில் தேக்க நாற்றுகளை வருவித்து அவற்றை அம்மடத்தைச் சூழ நடுவித்தார். பிறகு அவை தமக்குத் தண்ணீர் பாய்ச்சி, அவைகளைக் கருத்தாய் வளர்த்து வந்தனர். அங்ஙனம் அவைகளை வளர்த்துவரும் நாட்களில், "இவை பெரியனவாய் வளர்ந்த பிறகு, தகுதியான ஒரு புதிய கட்டிடம் வகுப் ...ற்கு இவை பெரிய தேக்க மரங்களாய்ப் பயன்படும். ய ...னை

மறுபிறப்பிற் பிறந்து வந்து, அம்மரங்களைக்கொண்டு இதனைவிடத் தகுதி வாய்ந்ததொரு திருமடத்தினை இங்கு அமைப்பிப்பேன்'' என்று அவர் அடிக்கடி சொல்லிக் கொண்டிருப்பது வழக்கம். தேக்கமரங்கள் பேரளவினவாய் வளர்ந்து முற்றுதற்கு நூறாண்டுகள் செல்கின்றன. மற்று, அத்துறவியோ, தாம் நடுவித்த தேக்கநாற்றுகள் இளங்கன்றுகளாயிருக்கும்போதே, இறந்துபோயனர். மற்றொரு பௌத்ததுறவி அம்மடத்திற்குத் தலைவராய் வந்தமர்ந்து, அதன்கண் நடைபெற்ற கலைபயில் கழகத்தை நடத்தி வரலானார். இவ்வாறாகக் காலம் போய்க்கொண்டிருந்தது; ஆண்டுகள் செல்லச் செல்லப் புதிய புதிய மடங்கள் மூங்கில் களினாலேயே திரும்பத்திரும்ப அமைக்கப்பட்டு வந்தன; அங்கே நடப்பட்ட தேக்கமரங்களும் வரவரப் பெருத்து வளர்ந்தன. ஆனால், அச்சிற்றூரரோ பின்னும் பின்னுஞ் சிறிதாய்க் குறுகியது; ஏனென்றாற், காலஞ் செல்லச் செல்லத் தொல்லையும் மிகுதிப்பட்டது; அவ்வூருங் காட்டினுள்ளே எட்டியிருந்தது. கடைப்படியாக அவ்வூருக்கே ஒரு துறவி இல்லாமற் போயினர். இறுதியாக இருந்த துறவியும் இறந்த பிறகு, வேறொருவரும் அவ்விடத்திற்கு வந்து சேரவில்லை.

ஓர் ஊருக்கு ஒரு துறவிகூட இல்லாதொழிவது பெரியதொரு குறைபாடாகும். அங்குள்ள இளஞ்சிறார் எழுதப் படிக்கக் கணக்குச் செய்யக் கற்பிப்பார் எவரும் இல்லை. ஐயம் இட்டு அதனாற் பெறும்பேற்றை எய்துதற்கும் அங்கு ஐயம் ஏற்பார் எவரும் இல்லை. உயிர்க்குறுதியான புனித உரைகளை எடுத்து அறிவுறுத்துதற்கும் பெரியாரெவரும் அங்கில்லை யாயினர்! ஆகவே, அவ்வூரின் நிலைமை பழுதான தொன்றாய்த் திரிபுற்றது.

பிறகு சிறிதுகாலங் கழித்து ஒருநாட் சாய்ங்காலத்தில், அவ்வூர்ச் சிறுமிகள் அங்குள்ளதொரு கிணற்றில் நீர் முகந்துகொண்டிருக்கையில், அவ்வடவியினுள்ளிருந்து ஒரு துறவி நெடுவழி வந்தமையால் அடிகள் புண்பட்டுக் களைத்துப் பசியுடன் அங்கு வந்து சேர்ந்தனர். உடனே அவ்வூரவர்

அவரை மிகுகளிப்புடன் வரவேற்றனராயினும் அவர் அவ்வழியே வேறோர் ஊர்க்குச் செல்பவரா யிருக்கலாமென மனம் வெதும்பி, அவர் அன்றிரவு தங்கித் துயில்கொள்ளுதற் பொருட்டு அப்பழைய மடத்தைப் பரபரப்புடன் துடைத்துத் துப்புரவு செய்தனர். ஆனாற், புதுமை என்னென்றால், வந்த அத்துறவி அவ்விடமெல்லாம் அறிந்து பழக்கப்பட்டவர்போற் காணப்பட்டார். அவர், அம்மடத்தையும் அதற்குச் செல்லும் வழியையும் அடுத்துள்ள ஊர்க்குச் செல்லும் பாதைகளையும், அங்குள்ள குன்றுகள், ஆண்டு ஒடம் நீரோட்டங்களின் பெயர்களையும் நன்கறிந்தவராயிருந்தனர். அதனால், அவர் முன்னொரு கால் அவ்வூரில் உறைந்தவரா யிருக்கவேண்டு மென்பது அவ்வூரினர் எல்லார் உள்ளத்திலும் பட்டது. என்றாலும், அங்குள்ளாரெவரும் அவரை அறிந்தவராயு இல்லை. அவரது முகம் அறியப்பட்ட தொன்றாயுமில்லை. அவர் ஆண்டில் இளைஞராயும், அவ்வூரவரிற் சிலர் எழுபதாண்டு உயிர்வாழ்ந்தவராயும் இருந்தனர்.

மறுநாட்காலையில், அத்துறவி அவ்விடத்தைவிட்டு வழிச்செல்பவராயில்லாமல், ஐயம் ஏற்குங் கடிஞை ஏந்தி, அவ்வூர்க்குட்புகுந்து, பௌத்த துறவிகள் ஐயம் ஏற்கும் முறைப்படியே, தெருக்கடோறுஞ் சுற்றிவந்து, அன்றைக்கு வேண்டும் உணவைத் தொகுத்துக்கொண்டார். அன்றை மாலைப்பொழுதில், அவ்வூரினரெல்லாரும் அவரை அம்மடத்திற் காணவந்தபோது, அவர் தாம் அங்கேயே பதிவா யிருக்கப்போவதைச் சொல்லிப் பிறகு, அம்மடத்தைச்சூழ அத்தேக்கமரங்களை அங்கே நடுவித்த துறவியைப்பற்றியும், அம்மரங்கள் வளர்ந்து முற்றிய பின் அத் துறவி திரும்பிவருவதாகக் கூறிய உறுதி யுரையைப்பற்றியும் அவர்கட்கு நினைவுறுத்தினர். அதன்பின் அவ்விளந் துறவியார் அவர்களை நோக்கி, "யானே இம்மரங்களை இங்கு நடுவித்தவன். இதோ! இவை வளர்ந்துவிட்டன; யானுந் திரும்பி வந்துவிட்டேன்; யான் முன் மொழிந்தது போலவே, இப்போது ஒரு திரு மடத்தைக் கட்டுவாமாக!" என விளம்பினர்.

அவ்வூரவர் அவர் கூறியதில் ஐயுற்றுப் பற்பல கேள்விகளைக் கேட்டனர்; ஆண்டில் முதிர்ந்தோர் நெடுங்காலத்திற்கு முன் வழங்கிய செய்திகளைப்பற்றி அவர்பால் உரையாடினர்; அவைகளையெல்லாம் அவர் அறிந்தவர்போல் அவர்கட்கு விடைகொடுத்தனர். இன்னுந், தாம் தெற்கே நெடுந்தொலைவிற் பிறந்து கல்வி பயிற்றப்பட்டதையுந், தாம் இன்னாரென்றே அறியாமல் வளர்ந்ததையும், பிறகு தாம் ஒரு திருமடத்திற்சேர்ந்து 'பொங்கி'[1] ஆனதையும், பிறகு ஒருநாள் தாம் கனவு காண்கையில், தாம் தேக்க மரங்கள் நடுவித்ததும் அக்கானகத்திற் சேயதாயுள்ள அச்சிற்றூருக்குத் திரும்பி வருவதாகக் கூறிய உறுதிமொழியுந் தம் நினைவுக்கு வந்ததையும் எடுத்துரைத்தார். அங்ஙனங் கனவுகண்ட மறுநாளே தாம் இருந்த இடத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டுப் பல நாட்களும் பல கிழமைகளுமாகத் தாம் அவ்வூர்க்கு அவர்கள் கண்ணெதிரே வந்து சேர்ந்ததுந் தெரிவித்தார். வியக்கத்தக்க அவ்வரலாற்றைக் கேட்ட அவ்வூரினர் அவர் கூறிய அதில் நம்பிக்கையுற்று, அப்பருத்த தேக்கமரங்களை வெட்டி வீழ்த்தி, இப்போது காணப்படும் அப்பெரிய திருமடத்தைக் கட்டி முடித்தனரென்பது."

"இன்னும், இளஞ்சிறார் பலர் தம் முற்பிறவி நிகழ்ச்சிகளை நினைவுகூர்ந் துரைக்கின்றனரெனவும், அவர்கள் வளர வளர அந்நினைவு மறைந்துபோதலின் அவர்களவற்றையும் மறந்துபோகின்றனரெனவும், ஆனால், அவர்கள் சிறுவராயிருககும் வரையில் அந்நினைவு அவர்கள் பாற்றெளிவாகவே விளங்குகின்றதெனவும் பர்மியர் கூறுகின்றனர். யானே அத்தகைய நினைவு வாய்ந்த பிள்ளைகளைப் பார்த்திருக்கின்றேன். ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன் 'ஒக்ஷித்கான்' என்னும் ஒரு சிற்றூரில், ஓர் ஆண்மகவும் ஒரு பெண் மகவும், பக்கத்துப் பக்கத்து வீட்டில் ஒரே நாளிற் பிறந்தன. அவை யொன்றாய் வளர்ந்து, ஒன்றாய் விளையாடி,

1. பௌத்தமதத்திற் சேர்ந்து துறவிகளானவர் 'பொங்கி' என்று கடாரதேயத்தில் வழங்கப்படுகின்றனர்.

ஒன்றையொன்று காதலித்தன. பிறகு பருவ முதிர்ந்து இளைஞரானபின், அவ்விளைஞனும் இளைய மாதும் மணஞ்செய்துகொண்டு, அவ்வூரையடுத்துள்ள வறண்ட பாழ்நிலங்களைத் திருத்திப் பயிர்செய்து, அவற்றிற் கிடைத்த விளைவால் தமது இல்லற வாழ்க்கையை இனிது நடாத்திவரலாயினர். அவர்கள் ஒருவரையொருவர் பிரிந்து உயிர்வாழ மாட்டாத அத்துணைப் பெருங் காதற்கிழமை யுடையராயிருந்தன ரென்பதும், அதனால் அவர்கள் வாழ்நாள் முடிந்து உயிர்துறந்த காலத்தும் ஒன்றாகவே உயிர்துறந்தன ரென்பதும் அங்குள்ளாரெல்லாரும் நன்கறிந்தனவாகும். அவர்களிருவரும் ஒரே நாளில் இறந்தமையால், ஊர்க்குப் புறத்தேயுள்ள இடுகாட்டில் அவர்களைப் புதைத்து விட்டார்கள். அவர்களைப் பற்றிய நினைவுங் காலஞ் செல்லச் செல்ல அவ்வூரார்க்கு இல்லாமல் மறைந்துபோயிற்று. ஏனென்றாற், காலத்தின் வல்லமை பெரிதன்றோ?

இனி, யான் கூறப்போகும் நிகழ்ச்சியானது, ஆங்கிலரது படை 'மாந்தலை' நகரத்தைக் கைப்பற்றிக்கொண்டதற்குப்பின் அடுத்த ஆண்டில் நிகழ்ந்ததாகும். அப்போது கடாரதேய முழுதும் பெருஞ் சீற்றத்துடன் கலகம் விளைத்து நின்றது. அந்நாட்டவர்களெல்லாரும் படைக்கலந்தாங்கி நின்றனர்; பாட்டைகளிற் செல்வது அச்சத்திற்கிடமாயிருந்தது; இராக் காலமோ ஊர்கள் நெருப்புப் பற்றியெரியுந் திகிலான வெளிச்ச முடையதாய்த் தோன்றியது. அமைதியாய்க் காலங்கழிப்பவர்க்கு அது பொல்லாத காலமாய் மாறியது. அமைதியாய் உயிர் வாழ்ந்த மாந்தர் பலர் பட்டிக்காடுகளில் இருப்பதைவிட்டு, அரசியல் நடைபெறும் நகரங்களையடுத்த பெரிய ஊர்களிற்போய் அடைக்கலம் புகுந்தனர்.

இவ்வாறு துன்புற்ற நாடுகளின் இடையே 'ஒக்ஷித்கான்' என்னும் ஊரும் இருந்தது. அதனால், அதன்கட் குடியிருந்த மக்கள் பலரும் அவ்விடத்தைவிட்டு ஓடிப்போயினர். அவர்களுள் ஒருவனாகிய 'மாங்கான்' என்பவன் தன் மனைவியுடன் 'கப்யு' என்னும் ஒரு சிற்றூரிற் சென்று அங்கே

தங்கினன். அந்த 'மாங்கா'னின் மனைவி அவற்கு இரண்டு ஆண் குழந்தைகளை இரட்டைப் பிள்ளைகளாய்ப் பெற்றனள். அப்பிள்ளைகள் ஒன்றாக வளர்ந்து விரைவில் தமது மொழியிற் பேசக் கற்றுக்கொண்டார்கள். அங்ஙனம் அவர்கள் பேசக் கற்றுக்கொண்டபின் விளையாடும் நேரங்களில், அச்சிறார் தம்முள் ஒருவரையொருவர் அழைக்கும் போதெல்லாந், தம்பெற்றோர் தமக்கிட்ட பெயர்களால் தம்மை அழைத்துக்கொள்ளாமற், 'மாங்சன் நயீன்' எனவும் 'மாகைவின்' எனவுந் தம்மை அழைத்துக் கொள்ளுதல் கேட்டு, அவர் தம் பெற்றோர் பெரிதும் இறும்பூதுற்றனர். ஏனென்றால், இரண்டாவது பெயர் ஒரு பெண்மகளின் பெயராகும். மேலும், முதற் பெயரும் இரண்டாவது பெயரும் பூண்டிருந்த அவ்வாடவனும் மனைவியும் 'ஒக்ஷித்கான்' ஊரிற் காதலன்பிற் சிறந்தவராய் வாழ்ந்து இறந்த பின்னர்த்தான், இம்மகார் இருவரும் இவர் தமக்குப் பிள்ளைகளாகப் பிறந்தன.

ஆகவே, இதனை ஆராய்ந்து பார்க்கும்பொருட்டு இப்பெற்றோர் இப்பிள்ளைகளை அழைத்துக்கொண்டு 'ஒக்ஷித்கான்' ஊர்க்கே போயினர். அங்கே சென்றபின் அச்சிறுவரிருவரும், அவ்வூரிலுள்ள வழிகளையும், வீடுகளையும், அவ்வீட்டிலுள்ளாரையும், அவ்விருவருந் தமது முற் பிறவியில் வழக்கமாய் அணிந்திருந்த ஆடைகளையும் தெரிந்துகொண்டனர். அதைப்பற்றிச் சிறிதும் ஐயமேயில்லை. அவ்விளைஞர் இருவரில் இளவலா யிருந்தவன், தான் முற்பிறவியிற் பெண்மகளாயிருந்ததுந், தான் தன் கணவனுக்குத் தெரியாமல் 'மாதெட்' என்னும் ஒரு மாதினிடம் ஒருகால் இரண்டுரூபா கடன் வாங்கியிருந்ததும், அக் கடனைச் செலுத்தாமலே தான் அப்போது இறந்து போயதும் எல்லாம் நன்கு நினைவு கூர்ந்துரைத்தான். 'மாதெட்' என்னும் அம்மாதர் இன்னும் உயிரோடிருந்தமையாற், பெற்றோர்கள் அக்கடனைப்பற்றி அவளை வினாவினர்; அவளும் அதனை நினைவு கூர்ந்து நீண்டநாளுக்கு முன் தான் அங்ஙனங் கடன் கொடுத்தது உண்மையேயென ஒப்புக்கொண்டாள்.

"சிறிது காலத்திற்குப் பின்னர் யான் இச்சிறுவர் இருவரையும் பார்த்தேன். இப்போது இவர்கட்கு அகவை ஆறாண்டுக்குமேற் சிறிதுகூட இருக்கும். மூத்தபையன் குள்ளமாய்த் தடித்துக் கொழுமையாய் இருந்தனன்; இளைய பையனோ இன்னுங் குள்ளமாய்ச் சிறிது இடுகிய கண்ணினனாய் ஒரு பெண்பிள்ளையைப்போல் இருந்தனன். அவரிருவருந் தங்கள் பழம் பிறவிகளின் நிகழ்ச்சிகளை எனக்கு மிகுதியாய் எடுத்துரைத்தனர். தாம் முன்னே இறந்தபிறகு தமக்கோர் உடம்பேயில்லாமற் சிறிதுகாலம் இடைவெளியில் அலைந்து கொண்டிருந்ததாகவும் மரங்களில் ஒளிந்துகொண் டிருந்ததாகவும் எனக்குச் சொன்னார்கள். இவ்வாறு அலையலானது அவர் தாஞ்செய்த தீவினைப் பயனாகும். பின்னர்ச் சிலதிங்கள் கடந்து, மறுபடியும் அவர்கள் இரட்டைப் பிள்ளைகளாய்ப்பிறந்தார்கள். 'முன்னே என் நினைவு மிகத் தெளிவாக யிருந்தமையால் யான் ஒவ்வொன்றையும் நினைவுகூரக் கூடியவனாயிருந்தேன்; முன்போல இப்போது யான் அவைகளை நினைவு கூரக் கூடவில்லை' என்று அம் மூத்தபையன் என்னிடம் மொழிந்தனன்."

"இன்னும், என்னுடன் அலுவல் பார்க்கும் ஒரு துரைமகனார்க்கு ஒரு பர்மிய பாடிகாவலன் ஏவலனாய் இருக்கின்றனன். இவன் இருபஃதாண்டுள்ள ஓர் இளைஞன். இரண்டாண்டுகளுக்கு முன் அத் துரைமகனார் அவ்வட்டத்திற்கு வந்ததுமுதல் அவன் அவரிடம் வேலை பார்த்துவருகிறான். என் நண்பர் தம் ஏவலன் தனது முற்பிறவி நிகழ்ச்சிகளை நினைவுகூர்ந்திருத்தலை முன்னொரு நாள் தற்செயலாய்க் கண்டுபிடித்தார். ஆனாலும், அவன் அதைப்பற்றிப் பேசுவதில் மிகவும் வெறுப்புக் கொண்டிருந்தான். இப்போது தானிருக்கும் இடத்திற்கு இருபது கல் தொலைவிலுள்ள ஓர் ஊரில் அவன் முற்பிறவியில் ஒரு பெண் மகளாய்ப் பிறந்திருந்தனன். அவன் அப்பிறவியில் நன்னடக்கை யுடையனாயிருந்தமையின், இப்பிறவியில் ஓர் ஆண்மகனாய்ப் பிறந்தனன், ஏனென்றால் ஆண் பிறவியெடுப்பது கீழ்நிலையிலிருந்த ஓர் உயிர் மேல்நிலைக்கு

ஏறுவதாகும்; என்றாலும், அவன் அதைப் பற்றிப் பேசவில்லை. அவன் தான் சிறுபிள்ளையாயிருந்த ஞான்று தனது முற்பிறவியின் நிகழ்ச்சிகளைத் தான் நன்கு நினைவுகூர்ந்திருந்தாலும், இப்போதவைகளைத் தான் பெரும்பாலும் மறந்துவிடுவதாகவே எமக்குக் கூறினன்.''

''இன்னுஞ், சிறிதுகாலத்திற்கு முன், ஏழாண்டு அகவையினளான ஒரு சிறு பெண்ணைப் பார்த்தேன். அவள் தன் முற்பிறவியில் தான் ஓர் ஆண் மகனாய்ப் பிறந்திருந்த வரலாறுகளை யெல்லாம் எடுத்துரைத்தாள். அப்போதிவள் தான் பூண்டிருந்த பெயர் 'மாங்மன்' என்றும், ஊர் ஊராய்ச் செல்லும் பாவைக் கூத்திற் சேர்ந்து தான் பாவைகளை ஆட்டிவருவதுண்டென்றுங் கூறினள். இவடன் பெற்றோர்கள், இவள் சிறு குழந்தையாயிருக்கையிலேயே இவளுக்குப் பாவைகளிடத்திலும் அவைகளை ஆட்டுவதிலும் மிகுந்த விருப்பம் இருத்தல் கண்டு, இவள் முற்பிறவியிலேயே இத்தகையதொரு தொழிலை மேற்கொண்டவளாகத்தான் இருக்க வேண்டுமெனத் தாம் எண்ணியதாக எனக்கு எடுத்துரைத்தனர். இவள் பால் பருகும் மகவாயிருக்கும்போதே பாவைகளைக் கயிறு பூட்டி ஆட்டத் தெரிந்தவளாயிருந்தாள். இவள் நான்காண்டு வளர்ந்த பிறகுதான் இவடன் முற்பிறவி நிகழ்ச்சி இவட்குத் திட்டமாய்த் தெரியலாயிற்று. ஒரு பரண்பாவைக் கடையினையும் அதன்கணிருந்த பாவைகளையும் இவள் தான் பார்த்தபோது, அவை முற்பிறவியில் தனக்குரியவாய் இருந்ததனைத் தெரிந்து கொண்டாள். இவள் அப்பாவை ஒவ்வொன்றன் பெயரையும், அவையிற்றை ஆட்டுங்கால் தான் பேசுஞ் சொற்கள் சிலவற்றையுங்கூடச் செவ்வனே நினைவு கூர்ந்தாள். மேலும் அவள் எனக்குச் சொன்னவை இவை: 'யான் முற்பிறவியில் நான்கு முறை மணஞ் செய்துகொண்டேன். என் மனைவி மார் நால்வருள் இருவர் இறந்துபோயினர். மூன்றாம் மனைவியை விலக்கி விட்டேன். நான்காம் மனைவி யான் இறக்குங்கால் உயிரோடிருந்தனள்; இப்போதும் உயிரோடிருக்

சின்றனள்; இவளை யான் மிகவுங் காதலித்தேன். யான் விலக்கிவிட்ட மூன்றாம் மனைவியோ மிகவுங் கொடியவள்; இதோ பாருங்கள் (என்று தன் தோளின்மீதிருந்த ஒரு தழும்பைக் காட்டி) எங்கட்குள் நேர்ந்த சண்டையில் அவள் எனக்குத் தந்தது இது! அவள் ஒரு கத்தியையெடுத்து இவ்வாறு எனக்குக் காயத்தை உண்டாக்கினாள்; அதன் பிறகுதான் யான் அவளை விலக்கிவிட்டேன். அவள் மிகக்கொடிய குணம் உள்ளவள்'

"இங்ஙனமாக இச்சிறுமி உரையாடியது எனக்குப் பெரிதும் புதுமையாய்த் தோன்றியது. இவள் காட்டிய இத்தழும்பு பிறவியிலேயே அமைந்த அடையாளமாகும். என்றாலும், அச்சண்டையில் அவன் மனையாள் உண்டாக்கின காயம் பட்ட அதே இடத்திலேயே இச்சிறுமி காட்டிய வடு அமைந்த உண்மை எனக்கு அங்குள்ளாரால் உறுதிப்படுத்தப்பட்டது.

"நீக்கப்பட்ட மனைவியுங், காதலிக்கப்பட்ட மனைவியும் இன்னும் உயிரோடிருக்கின்றனர்; அவர்கள் ஆண்டில் இன்னும் முதிரவில்லை. காதலிக்கப்பட்ட நான்காம் மனைவியானவள், இச்சிறு பெண்ணைத் தன்னுடன் வந்திருக்கும்படி விரும்பினள். ஆனால், அவள் அதற்கிசைந்து அவள்பாற் செல்லவில்லை. அதன்மேல் யான் அச்சிறுமியை நோக்கி 'நீ அந்த அம்மையை நிரம்பவுங் காதலித்தாயென்பது உனக்கே தெரியும். அந்த அம்மையும் உனக்கு நல்ல மனையாளாய் இருந்தவர். அவ்வாறாயின், நீ அவருடன் இருந்து வாழ விரும்ப வேண்டுமே என வினவினேன். அதற்கு அச்சிறுமி 'அவை எல்லாம் முற்பிறவியில் நடந்தவை' என்றனள். இப்போது அச்சிறுமி தன் பெற்றோரிடத்திலேயே அன்பு மிக்கவளாயிருக்கின்றாள். சென்ற பிறவியின் நினைவு அவட்கொரு கனவாய்த் தோன்றியது. அதுவுந் தொடர்பு பட்டுத் தோன்றாமல், துண்டு துண்டாய் இன்னுந் தோன்றுவதாயிற்று. ஆனால், முற்பிறவியிற் காணப்பட்ட பகைமையும் அன்பும் மனக்கொதிப்பும் உழப்பு மெல்லாம் அடியோடு அவிந்துபோயின."

"இன்னும் ஒரு சிறுபையன் தனக்குத் தன் முற்பிறவி நிகழ்ச்சி நினைவுக்கு வந்த வரலாற்றினைப் பின்வருமாறு எனக்கெடுத்துக் கூறினன். பௌத்த மடங்களில் திருவிழாக் கொண்டாடுங் காலங்களில், ஒரு துறவியிருக்கும் இடத்திற்கும் மற்றொரு துறவி யிருக்கும் இடத்திற்கும் இடையிடையே திரைகளிடுவது வழக்கம். அங்ஙனம் இடப்படுந் திரைகளிற் சில, இப்பையன் முற்பிறவியில் அணிந்திருந்த பட்டுத் துணிகளைக் கொண்டு தைக்கப்பட்டிருந்தன. இனி, ஒரு செல்வன்றன் மகனான ஒரு சிறுவன் பௌத்த மதத்தின் துறவியாகச் செய்யப்படுந் திருநாள் ஒன்று ஒரு திருமடத்திற் கொண்டாடப்பட்டது. மேற் கூறிய பையன்றன் பெற்றோர்கள் தம் பையன் மூன்றாண்டுள்ள சிறுவனாயிருந்தபோது, அவனை அழைத்துக் கொண்டு அத்திருநாளுக்குச் சென்றனர். அவன் அது நடைபெறுந் திருமடத்திற்குச் சென்றதும், அங்கே தொங்கவிடப்பட்டிருக்குந் திரைகள் சில தான் முற்பிறவியில் அணிந்திருந்த பட்டுத்துணிகளைக்கொண்டு செய்யப்பட்டிருத் தலைக் கண்டனன்; கண்டவுடனே, அவனுக்குத் தனது முற்பிறவியின் நிகழ்ச்சி நினைவுக்கு வந்துவிட்டது. அவனும் அதனைக் குறிப்பிட்டுக் காட்டினன்.

"இச்சிறுவன் தான் முன்னே இறந்துபட்டதும், மூன்று திங்கள்வரையில் மற்றொரு பிறவிக்கு வாராமல் தான் துன்புற்றதும் எனக்கு எடுத்துரைத்தான். இஃது எதனால் நேர்ந்ததென்றால், அவன் தற்செயலாக ஒரு கோழியைக் கொன்றதனால் நேர்ந்ததாகும். அவன் வேண்டுமென்றே அதனைக் கொன்றிருந்தனனாயின், இன்னுங் கடுமையாக அவன் ஒறுக்கப்பட்டிருப்பனாம். இந்த மூன்று திங்களிற் பெரும்பாலும் அவன் ஒரு தேங்காய்ச் சிரட்டைக் குடைவிலேயே யிருந்தமையாலும், அச் சிரட்டை மாட்டுக்காரப் பயல்கள் மாடு ஒட்டிச்செல்லும் ஒரு வழியண்டையிற் கிடந்ததனால் அப்பயல்கள் விடியற்காலையில் மாடுகளை யோட்டிச் செல்லுங்கால் தமது கையிலுள்ள கோலால் அச்சிரட்டையை அடித்துக்கொண்டே சென்றமையாலும் அதனுள்ளிருந்த தனக்குப் பெருந்துன்ப முண்டாயிற்றென்று அதனை எனக்கு விளக்கிச் சொன்னான் என்பது."

7. அறிவும் உழைப்பும் விடாமுயற்சியும்

உழைப்பும் விடாமுயற்சியும் உடைய அறிவாளிகள் சிலர் ஆங்காங்குத் தோன்றுவதனாலேயே மக்கள் வாழ்க்கையானது மேன்மேல் அறிவும் இன்பமுந் தருந்தகைத்தாய் நடைபெறுகின்றது. அத்தன்மையரான அறிஞர் தோன்றாத மிகப்பழைய காலங்களில் நம்முன்னோர்கள் எங்ஙனம் உயிர் வாழ்ந்தனரென்பதைப் பழைய மக்கள்வரலாறு நுவலும் நூல்களில் (Anthropology) நாம் படித்துப் பார்ப்பமாயின், நந் நெஞ்சங் கலங்காதிராது. நாடோறும் உண்ணுதற்குச் செவ்வையான உணவும் உடுக்கக் கூறையும் இன்றி அவர்கள் பட்டபாடு நினைக்க நினைக்கப் பெருந் திகிலை உண்டுபண்ணுகின்றது. வயிற்றுக்கு உணவுதேடித் தந்து தமது உடலை ஓம்புவதே அவர்கட்கு அந்நாளில் ஓயாப் பெருமுயற்சியா யிருந்தது. இப்போதுள்ள யானைகளைவிடப் பன்மடங்கு பெரியவான 'மாமதம்' (mammoth) என்னும் பெரிய யானைகள் அந்நாளில் மந்தை மந்தையாக இருந்தன. அவ்வியானைகளை யொப்பவே உருவிற் பெரியவான கல்யானைகளுங், கொடும்புலிகளும், அரிமாக்களும், மலைப்பாம்புகளும், பெருமுதலைகளும், பெருங்கழுகுகளுங், கொடும்பெருங் குரங்குகளுங், கடல் நீரின் மட்டுமின்றி நிலத்தின்மேலும் வந்துலவும் பெரிய பெரிய கடல்விலங்கு களும் இம்மாநிலத்தே திரிந்தன. அவற்றிடையே யிருந்து உயிர்பிழைத்த பண்டைநாள் மக்கள் இருக்க இல்லம் அமைக்கத் தெரியாதவர்கள்; மலைக்குகைகளையும் மரப்பொந்துகளையும் மர உச்சிகளையுமே இருப்பிடமாய்க் கொண்டவர்கள். நெடுங்காலம் வரையில் தமதுடம்பைக் குளிரும் வெப்பமுந் தாக்காமல், தழைகளாலேனும் மரப்பட்டைகளாலேனும்

விலங்கின்தோல்களாலேனும் மறைத்துக் கொள்ளும்வகை தெரியாதிருந்தவர்கள். இத்துணை இடர்ப்பாட்டிற் சிறு சிறு கூட்டத்தினரா யிருந்த அப்பண்டை மக்கள், தமக்குந் தம்மைச் சேர்ந்தார்க்கும் உணவு தேடும்பொருட்டுக் காடுகளிலும், மலைகளிலுங், கடலோரம் யாற்றோரங்களிலுஞ் சென்றக்கால், அக்கொடிய பெருவிலங்குகளால் அவர்கள் எவ்வளவு துன்புறுத்தப்பட் டிருக்கவேண்டும்! அவற்றொடு போராடியதில் எத்தனைபேர் மடிந்திருக்கவேண்டும்! அவர்கள் எல்லாருமே அக்கொடுவிலங்குகளின் போராட்டத்தில் மாண்டு மடிந்துபோயிருந்தால், நாமெல்லாம் இங்கே தலைக் காட்டிப் பிறந்திருத்தல்கூடுமோ! அப்பழைய போராட்டத்தில் அவ்விலங்கினங்களுக்குத் தப்பிப் பிழைக்கும் வகை கண்டறியும் பொருட்டுத் தம் அறிவையும் விடா முயற்சியையும் பயன்படுத்தி அவற்றைத் தப்பி யுயிர் வாழ்ந்த சிலராயினும் வழிவழித் தோன்றினமையாலன்றோ நாம் இஞ்ஞான்று நாகரிகத்திற் சிறந்து இன்ப வாழ்க்கையில் வாழ்கின்றோம்?

அப்பண்டைமக்கட் சிறுகூட்டத்தில் ஒரு சிலர் ஏனையோரிலுஞ் சிறிது அறிவுவிளக்கம் உடையராகித், தம்மோடு ஓயாப் போர் மலைந்த அக்கொடுவிலங்குகளைக் கொல்லுதற்கு வலிய தீக்கற்களிலிருந்து கத்திகளும் மழுப்படைகளும் அம்புகளுஞ்செய்யக் கற்றுக்கொண்ட காலந்தொட்டும்; அதன்பின் அப்படைகளைக்கொண்டு அவ்விலங்குகளைக் கொன்று அவைதம் இனங்கள் பின்னர் அச்சத்தால் தம்மை யணுகாமல் அகன்றோடிவிடத்தாங் காடுகளிலும் மலைகளிலும் அச்சமின்றி யுலவி ஆங்காங்குள்ள காய்களையுங் கனிகளையுங் கிழங்குகளையும் வித்துக்களையும் இலைகளையும் மிகுதியாய்ப் பெற்றுண்டும், மரக்கோடுகள் பொந்துகளிற் கிடைத்த தேனையும் மலைச்சுனைகள் மலையருவிகள் கான்யாறுகள் மடுக்களிற் பெற்ற நீரையும் பருகியும் நாளுக்குநாள் உடல்நல மனநலங்களிற் சிறந்து அவரது கால்வழி பெருகத் துவங்கிய காலந்தொட்டும்; அதன்பிற் றம்மை யெதிர்த்துத் தம்மாற்கொல்லப்பட்ட

விலங்கின் தசைகள் மலைப்பாறை கண்மேற் கிடந்து வெயில் வெப்பத்தால் வெதுப்பப்பட்டுத் தின்னுதற் கேற்ற மணமுஞ் சுவையும் வாய்ந்தனவாதலைக் கண்டுகொண்ட அம்மக்களில் வேறு சிலர், வெயிலைப்போல் வெய்யவாய்ச் சுடும் நெருப்பு ஒன்று உண்டென்பதைத் தாந் தீக்கல்லிலிருந்து கத்தி மழு முதலான கருவிகள் அமைத்தக்காற் பறந்த தீப்பொறிகளால் அறிந்து, அக்கற்களை ஒன்றோ டொன்று மோதி யுண்டாக்கிய தீயிற் பிறகு அவ்விலங்கின் தசைகளை வதக்கிச் சுட்டுத் தின்னத்தெரிந்த காலந்தொட்டும்; பறவையினங்கள் தாங் குஞ்சுபொரிக்கும் பருவம் அண்முதலும், நார்களாலும் மரக்குச்சிகளாலும் மரப்பஞ்சுகளாலுங் கூடுகள் கட்டி அவற்றினுள்ளிருந்து முட்டையிட்டுக் குஞ்சுபொரித்து இனிதுவாழ்தலை உற்று நோக்கிய அப்பழைய மக்களிற் பின்னுஞ்சிலர் தாமும் அப்பறவைகளைப்போல் மரக் கொம்புகள் வளார்கள் நார்கள் இலைகளாற் சிறு சிறு குடில்கள் அமைத்து அவற்றுட் டாமுந் தம்மக்களும், வெயில் மழை பனி பனிக்காற்று முதலியவைகளால் அலக்கணுறாமல் இனிது வாழத்தெரிந்த காலந்தொட்டும்; மழையில் நனையாமலுங் குளிரில் நடுங்காமலும் பறவைகள் விலங்குகள் உடம்பெங்கும் மயிர்ப்போர்வையால் நன்கு மூடப்பட்டிருத்தலைக் கருதிப் பார்த்த அப்பண்டை மாந்தரிற் பின்னுஞ்சிலர் தாமுந் தாங் கொன்ற விலங்குகளின்தோலை உரித்தெடுத்து அவற்றின் மேலுள்ள மயிரைச் சீவாமற் றம்மேல் அவைதம்மைப் போர்த்துக்கொள்ளத் தெரிந்த காலந்தொட்டும்; அப் பறவைகளும் அவ்விலங்குகளுந் தம்மெண்ணங்களைத் தமக்குட் சிற்சில ஒலிகளால் அறிவித்துக்கொள்ளுதலைப் பலகாலும் உற்றுநோக்கி வியந்த அம்மாந்தரில் மேலுஞ் சிலர்தாமும் அவைபோற் சிற்சில ஒலிகளை எழுப்பித் தங்கருத்தைத் தம்மனோர்க் கறிவிக்கத் துவங்கிய காலந்தொட்டும் நம் முதுமக்களின் வாழ்க்கையானது வரவர நாகரிகத்தில் வளர்ந்தோங்கி வரலாயிற்றென்பதை நாங் கருத்திற் பதித்தல்வேண்டும்.

அங்ஙனம் நம் பண்டைமக்கள் தமதறிவை மேலுக்கு மேற் பயன்படுத்தி உழைப்பும் விடாமுயற்சியும் உடையராய் நடந்திராவிட்டால், மக்கட் பூண்டென்பதேயொன்று சுவடில்லாமல் மாய்ந்து மறைந்துபோயிருக்குமென்பதை நாஞ் சொல்லுதலும் வேண்டுமா? அவ்வாறு அவர்கள் இந்நில வுலகிற் றோன்றிய காலம்முதற் சிறிதும் மடிந்திராமல் அறிவும் முயற்சியும் உடையராய் ஒழுகி வாழ்க்கை செலுத்திவந்த இறந்தகால நிகழ்ச்சியினை நாம் ஆராய்ந்து பார்க்கப் பார்க்க, நாம் உயிரோடிருக்கும் இந்நிகழ் காலத்தும், நமக்குப் பின் நம்மரபில் வருவார் உயிர்வாழும் எதிர்காலத்தும் எல்லாரும் நாளுக்குநாள் எவ்வளவு அறிவும் எவ்வளவு முயற்சியுமுடை யராய் ஒழுகுதல் வேண்டுமென்பது விளங்காமற் போகுமோ?

இனி, அறிவும் உழைப்பும் முயற்சியும் என்னும் மூன்றனுள் அறிவை மேன்மேற் பெருக்கினாலல்லாமல், உழைப்பும் முயற்சியும் மிக்க பயனைத் தரா. நாடோறுங் காலையில் எழுந்து மாலை வரையில் உழுதொழிலைச் செய்வோனுஞ், சரக்குவண்டியிழுப்போனும், யாற்றிற் படகு செலுத்துவோனுங், காட்டில் விறகுவெட்டி விற்போனுந் தாம் வழக்கமாய் மேற்கொண்ட அவ்வுழைப்புக்கு மேற் றமதறிவைப் பெருகச் செய்வதில் அவாவில்லாதவர்களாய் நாட்கழிப்பாராயின், அவரது செயல், நெற்குத்தும் பொறி, மாவரைக்கும் பொறி, நீர் இறைக்கும் பொறி, வண்டியீர்க்கும் பொறி முதலியவற்றின் அறிவில்லாச் செயலையே ஒப்பதாய்விடும். ஆகவே, கடுமையானதோர் உழைப்பிற் புகுந்திருக்கும்போதும் அதனை மேன்மேல் அறிவுடன் செய்து பயன்படுத்துவதோடு, அது செய்த நேரம் போக மிச்சமான நேரத்தை உயர்ந்த அறிவுடையோர் செய்த நூல்களைப் பயில்வதிலும் பயன்படுத்தல் வேண்டும். ஏனெனில், அறிவை மேன்மேற் பெருக்குவதற்கு ஏற்ற வழி, அறிவின் மிக்கார் இயற்றிய நூல்களை இடையறாது பயில்வதே யாகும். மணற்கேணியினைத் தோண்டத் தோண்ட நீர் ஊறுதல்போல ஆன்றோர் நூல்களைக் கற்கக் கற்க அறிவு எல்லையின்றி வளராநிற்கும்.

"தொட்டனைத் தூறும் மணற்கேணி மாந்தர்க்குக்
கற்றனைத் தூறும் அறிவு"

என்றார் திருவள்ளுவரும். அங்ஙனமே, வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாது வேண்டிய செல்வப்பொருளை ஈட்டுதற்குப் பலதுறைகளிற் புகுந்த பல்வகை முயற்சிகள் செய்வோரும், அம் முயற்சியளவில் தமதறிவைக் கரைகோலி மட்டுப்படுத்தி விடாமல், அம்முயற்சி யவிந்த நேரங்களில் விழுமிய அறிவு நூல்களைத் தொடர்பாகக் கற்று அறிவை விரிவுசெய்தல் வேண்டும். அங்ஙனஞ் செய்யாக்கால், தமக்கு இரைவேண்டுங் காலத்துங் குஞ்சு பொரிக்குங்காலத்தும் மிக்க சுருசுருப்புடன் முயன்று, பின்னர் முயற்சியுற்று வாளா இருந்து கழியும் பறவைகள் முதலான சிற்றுயிர்களுக்கும் மக்கட்கும் வேற்றுமை இல்லையாய் விடும். இரைதேடித் தின்றபிற், சிற்சில காலங்க்ளில் ஆணும் பெண்ணுமாய் மருவிச் சிறிது இன்புறும் அத்துணையே யன்றி, அதனின் மிக்க இன்பத்தைத் தொடர்பாக நுகர்தற்கேனும், அந்நுகர்ச்சியினைப் பயத்தற் கேற்ற அறிவினை மேன்மேற் றோற்றுவித்தற்கேனும் அச்சிற்றுயிர்கள் வல்லன அல்ல. மக்களோ தமக்கு அரிதின் வாய்த்த பகுத்தறிவின் மாட்சிகொண்டு தமது வாழ்க்கையில் வருந்துன்பங்களை வரவரக் குறைத்து, நாளுக்கு நாள் தாந் தொடர்பாக இன்பந் துய்த்தற்கேற்ற வழிதுறைகளைத் தம்மறிவு முயற்சியாற் கண்டடைந்து வருகின்றனர்.

இவ்வாறு அறிவும் இன்பமும் நாளுக்கு நாட் பெருகப்பெறும் மக்கள் வாழ்க்கைதான் நாகரிக வாழ்க்கையென்றும், மற்று அவையிரண்டும் பெருகுதல் இல்லாத மாக்களின் உயிர் வாழ்க்கையோ நாகரிகமில்லா வெற்றுயிர் வாழ்க்கை யென்றும் வழங்கப்படும். தமக்குள்ள பகுத்தறிவினைப் பயன்படுத்துகின்றவர்களே மக்கள்; மற்று, அதனைப் பயன் படுத்தாதவர்களோ மாக்கள். இந்த உண்மைமுறையில் வைத்து நம் நாட்டவர் வாழ்க்கை நிலையினையும் மேல்நாட்டவர் வாழ்க்கை நிலையினையும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்குங்கால், மேல்நாட்டவர் நிலையே மிகவும்

பாராட்டற்பாலதான விழுப்பமுடைத்தாய் விளங்கா நிற்கின்றது. நீராவிப்பொறி, அச்சுப்பொறி, காவல் விளக்கு (Safety lamp),மின்செய்தி (Electric telegraph), கம்பியில் செய்தி (Wirless message) முதலான பல வியப்புகளை யெல்லாம் அரும்பாடுபட்டுத் தாங் கண்டறிந்த தல்லாமலுந், தாங்கண்ட அவ்வியப்புகளைக் கோடி கோடியாகப் பொருட்செலவு செய்து இம்மாநிலமெங்கும் பரப்பி, எல்லா மக்கள் இனமும் அவற்றின் பயனை யெய்தி, முன்னே தமக்கிருந்த பல்பெருந் துன்பங்களெல்லாம் நீங்கி இன்புற்று வாழுமாறு பேருதவி புரிந்துவரும் மேனாட்டறிஞரின் அறிவு முயற்சி, எல்லா மாந்தரின் நன்றியறிவுக்கும் இடனாய்த் திகழ்கின்றதன்றோ?

அங்ஙனம் மேனாட்டறிஞர் கண்டறிந்து பரப்பிய பல்பெரும் பொறிகளில், நூல்நூற்கும் பொறியும் மிக்கதொரு பயனை உலகிற்குவிளைத்த வியத்தகு சிறப்புவாய்ந்ததாகும். இதனை ஓவாது அறியமுயன்று கண்டுபிடித்த மேலோர் ஆர்க்குரையர் (Arkwright) என்னும் பெயரினராவர். இவர்க்கு முப்பதாண்டுகளுக்கு முன்னேயிருந்த வேறு இருவர் நூற்கும் பொறிகளை வருந்தியமைத்தனராயினும், அவை முற்றும் திருத்தமாக அமைக்கப்படாமையால் அவை தொழிற்படுத்தப் பட்டக்கால் செவ்வனே இயங்காமல் வீணாய்ப்போயின. மற்று, ஆர்க்குரையரோ தமக்கு முன்னேயிருந்தார் கண்டுபிடித்தவைகளில் இருந்த குறைபாடுகளையெல்லாம் நீக்கி, மிகவுந் திருத்தமானதொரு முறையிற் றாமே புதுவதாக ஒரு 'நூற்பொறி'யினைச் செய்துமுடித்தார்.

ஆர்க்குரையர், பெரும்பாலும் ஏனைப் பெரியாரைப் போற், றாழ்ந்தகுடியிற் றோன்றியவர். இவர் கி.பி. 1732 – ஆம் ஆண்டில் இங்கிலாந்தின் கண்ணதான 'பிரத்தன்' (Preston) என்னுந் துறைமுகப்பட்டினத்திற் பிறந்தார் இவர் தம் பெற்றோர்களோ மிகவும் ஏழைமையான நிலையிலிருந் தார்கள். அவர்கட்குப் பிறந்த பதின்மூன்று பிள்ளைகளுள் இவர் கடைசிப்பிள்ளை யாவர். இவர் பள்ளிக்கூடத்திற்சென்று கல்வி பயின்றதேயில்லை; இவர் கற்றுக் கொண்டதெல்லாம்

இவர் தாமாகவே முயன்று கற்றதொரு சிறுகல்வியாகும்; தமது முடிவு காலம்வரையில் மிகவுந் தொல்லைப்பட்டே இவர் ஏதும் எழுதக்கூடியவராய் இருந்தனர். இவர் சிறுபிள்ளையா யிருந்தஞான்று, ஓர் அம்பட்டனிடத்தில் தொழில் கற்றுக் கொள்ளுமாறு விடப்பட்டார். அதனை நன்கு கற்றறிந்தபின், 'பொலுத்தான்' என்னும் ஊரில் தாம் அத்தொழிலை நடத்துதற்குச் சென்று, நிலத்தின் கீழ் உள்ளதோர் அறையைக் குடிக் கூலிக்கெடுத்து, அதன்மேல் ''நிலத்தின் கீழ் அம்பட்டனிடம் வாருங்கள், அவன் ஒரு பணத்திற்குச் சிரைக்கின்றான்'' எனப் பலகையும் எழுதிக் கட்டிவிட்டார். அதனால், மற்றை அம்பட்டர்க்கு வருவாய் சுருங்கவே, அவர்களுந் தமது சிரைப்புக்கூலியை அந்த அளவுக்கே குறைக்கவேண்டியவரானார்கள். அதுகண்ட ஆர்க்குரையர் தமது தொழில் நன்கு நடைபெறல் வேண்டி, ''அரைப் பணத்திற்கு இங்கே திருத்தமான சிரைப்பு'' எனப் பலகை எழுதிக் கட்டினார்.

இவ்வாறு சில ஆண்டுகள் கழித்த பின், அவர் அந்நிலவறையை விட்டுத், தெருத் தெருவாய்த் திரிந்து மயிர் விற்பனைசெய்யுந் தொழிலை மேற்கொண்டார். அந்நாளில் மேல் நாட்டவர் தந் தலைக்குப் பொய்ம்மயிர் வைத்துப் புனைந்துகொள்வது வழக்கம். அதனால், அஞ்ஞான்றை மயிர் வினைஞர் அத்தகைய பொய்ம்மயிர் முடிகள் செய்து விற்குந்தொழிலை மிகுதியாய் மேற்கொண்டிருந்தனர். ஆகவே, ஆர்க்குரையரும் அம்முடிகளின் பொருட்டுத் தலை மயிர் வாங்கி விற்றுவந்தார். இலங்கா ஊரிற் கூடுஞ் சந்தைகளில், தங் கூந்தலை நீளப்பின்னி விடுதற்காகத் தலைமயிர் வாங்கவரும் மகளிர்க்கு இவர் மயிர் விற்பனை செய்ததில் நல்ல ஊதியத்தை அடைந்தார். அதுவல்லாமலும், இவர் ஒரு சிறந்த மயிர்ச்சாயஞ் செய்து திறமையாக விற்றதிலிருந்தும் மிக்க ஊதியத்தைப் பெற்றார். இங்ஙனமெல்லாம் இத்துறையில் இவர் சுருசுருப்பாக முயன்றும், இவரது வாழ்நாட் செலவுக்குமேல் மிகுதியாய் வேறேதுங் கிடைத்திலது.

பின்னர்ச் சில ஆண்டுகளிலெல்லாம், பொய்ம்மயிர் புனையும் நடையும் மாறிவிடலாயிற்று. அதனாற், பொய்ம் மயிர்வினைஞ ரெல்லாரும் பெரிதும் இடருழக்கலானார்கள். ஆயினும், ஆர்க்குரையர் தமது முயற்சியை அத்துறை யினின்றுந் திருப்பித், தமக்கு இயற்கையாய் வாய்ந்த பொறியமைக்கும் வழியிற் செலுத்தத் துவங்கினார். அஞ்ஞான்று, நூல் நூற்கும் பொறியொன்று அமைப்பதற்குப் பலர் பலவாறு முயன்றுகொண்டிருந்தனர். அது கண்ட ஆர்க்குரையர் தாமும் அத்துறையில் இறங்கினார். தாமாகவே கலையறிவிற் றேர்ச்சிபெற்ற மற்றைப் பெரியாரைப்போல், இவரும் முன்னமே தமக்குக் கிடைத்த ஒழிவு நேரங்களில் எப்பொழுதும் இயங்கவல்லதான ஒரு பொறியைப் புதிது செய்வதிற் றமது கருத்தைச் செலுத்திவந்தார்; அம் முயற்சியிலிருந்து நூற்கும் பொறியினை ஆக்குவது அவர்க்கு எளிதில் வந்து கைகூடிற்று.

அங்ஙனம் அதனை ஆக்கும் ஆராய்ச்சியிலேயே இவர் தமது கருத்தை முழுதும் ஈடுபடுத்தியிருந்தமையால், தமக்கு வழக்கமாயுள்ள தொழிலையும் பராமுகஞ்செய்தனர். அதனாற், சிறிது மிச்சம்பிடித்து வைத்திருந்த பணத்தையுந் தொலைத்து விட்டனர்; கொடிய வறுமையும் இவரை வந்து பற்றி நலிவதாயிற்று. இத்தறுவாயில் இவர்க்கு மணமாகியிருந்தது. இவர் தம் மனைவி, இவர் தம்முடைய காலத்தையுங் காசையும் வேண்டுமென்றே பாழாக்குவதாகக் கருதி மனம் பொறாதவளாய், ஒருநாள் தனக்குத் திடுமெனத் தோன்றிய மிக்க சினத்தால், தனது குடும்பத்திற்கு வந்த வறுமையின் காரணத்தைப் போக்குவாள் போல், இவர் உருவாக்கி வைத்திருந்த மூலப்பொறிகளையெல்லாம் வலிந்தெடுத்து உடைத்தெறிந்தாள். ஆர்க்குரையரோ தாம் மேற்கொண்ட தோர் அருமுயற்சியில் விடாப்பிடியும் மனக்கிளர்ச்சியும் வாய்ந்தவர்; ஆகவே, இவர் தம் மனைவி செய்த இவ்வடாச் செயலைக் கண்டு அளவுக்குமிஞ்சிய மனநோக்காடுடையராய், உடனே அவளை விட்டுப் பிரிந்துபோயினர்.

பிறகு, அயலூர்களில் இவர் செல்கையில், 'வாரிங்கதன்' (Warrington) என்னும் ஊரில் நாழிகைவட்டில் (கடிகாரம்) செய்வாரான 'கே' எனப் பெயரிய ஒருவரோடு இவர் பழக்கமானார். அவர், இவர் ஆக்கிய 'ஒவா இயக்கப் பொறி'யின் சில பகுதிகளைச் செய்வதற்கு உதவி புரிந்தார். ஆர்க்குரையர் சிகழிகை விற்குந் தொழிலை அறவே கைவிட்டுத், தாஞ் சமைத்தற்குப் புகுந்த நூற்பொறியை முற்றுந் திருத்தமாகச் செய்து முடித்தலிலேயே கருத்தொருப்பட்டு நின்றார். அதனை முடித்த பின், அதன் முதற்படியினை இவர் சொல்லிக் காட்டிய வண்ணமே 'கே' என்பவர் செவ்வனே செய்தமைத்தார். அங்ஙனம் அமைத்த அப்பொறியைப், பிரத்தன்மா நகரின் கண்ணதான இலக்கண அறச்சாலையின் கூடத்திற் கொண்டுபோய் வைத்தார். இவர் தமக்குள்ள வறுமையாற் கந்தையாய்ப் போன உடைகளை உடுத்திருத்தல் கண்ட அவ்வூரவர் சிலர் தாம் ஒருங்குசேர்ந்துதவிய பொருளாற் புதிய உடை செய்து அவரை உடுப்பித்தனர். அதன்பிறகே இவர் தமது பொறியினைக் கரட்டுங் கூடத்திற்குச் சென்றனர். ஆனாற், கையால் நூல் நூற்றுப் பிழைக்குந் தொழிலாளிகள் நிறைந்த அந் நகரத்தில் இவர் தமது நூற்பொறியைக் கொணர்ந்து காட்டுவது இடர் விளைப்பதொன்றாய்த் தோன்றியது. அவ்வறப்பள்ளிக்கூடத்துக்கு வெளியிலே அத்தொழிலாளிகள் இடையிடையே உறுமும் ஒலி கேட்டது. இதற்குமுன் ஒரு நூனாழிப்பொறி அமைத்த 'கே' என்பவரும், இராட்டினம் ஒன்றமைத்த எளிய 'ஆர்கிரிவரும்' தாம் ஆக்கிய அப்பொறிகளைப் பலர்க்குங் காட்டப்போன ஊர்களில் அவ்வூர்க் கலகக்காரரால், அவருடைய பொறிகள் உடைத் தெறியப்பட்டன. அந்நிகழ்ச்சிகளை நினைவு கூர்ந்த ஆர்க்குரையர் இனி இவ்வூரிற் றங்குவது தொல்லைக் கிடமாகுமென அஞ்சித், தமது பொறியை யெடுத்துக்கொண்டு அத்தகைய துன்பத்திற்கு அஞ்ச வேண்டுவதில்லாத 'நாட்டிங்காம்' என்னும் நகருக்குப் போயினர்.

அங்கே சில நாள் வைகித், தமக்குப் பொருளுதவி செய்து, தமது நூற்பொறியைப் பயன்படுத்தத் தக்காரை இவர் நாடுகையில், அந்நகரில் மிக்க புகழ்உடைய ஒரு தொழில் நிலையத்தின் தலைவரும் பொறிகள் அமைப்பதிற் றிறமை வாய்ந்தவரும் ஆன 'இசுருதர்' (Strutt) என்பார் தமக்கு நண்பராகப்பெற்றார். இசுருதர் இவர் ஆக்கிய நூற்பொறியின் அமைப்பினைக் கண்டு மிகவும் வியந்து, தம்மொடு கூட்டாகச் சேர்ந்து நூற்குந்தொழில் நடாத்தும்படி இவரோடு ஓர் உடன்படிக்கை செய்துகொண்டார். அதுமுதல் இவர்க்கு நல்லகாலம் பிறந்தது. 1769 ஆம் ஆண்டில் ஆர்க்குரையர் பெயரினாலேயே அந்நூற்பொறிக்குரிமை வாங்கப்பட்டது. அதே ஆண்டில் 'ஜெம்ஸ்வாட்' என்பவர் புதிதுகண்டமைத்த 'நீராவிப் பொறி'க்கு உரிமை வாங்கப்பட்ட நிகழ்ச்சியும் ஒத்துக்கொண்டமை பெரிதும் இறும்பூது பயப்பதா யிருக்கின்றது. அதன்பின், அந் நாட்டிங்காம் ஊரிலேதான் முதன்முதல் ஒரு பஞ்சாலை நிறுவப்பட்டது.

இவ்வளவிலே ஆர்க்குரையரின் பாடு முடிந்ததென்று சொல்லுதற்கிடமில்லை. தாம் இயற்றிய நூற்பொறி இயங்குங்கால் அதில் இவர் இன்னும் பல சீர்திருத்தங்கள் செய்யவேண்டியவரானார். ஓயாமல் அதிற் பல மாறுதல்களுந் திருத்தங்களுந் செய்தபடியாகவே யிருந்தார். அங்ஙனமெல்லாம் இவர் அதனைச் செப்பஞ்செய்து கொண்டுவந்த பின்னர்த்தான் அது செவ்வனே யியங்கிப் பயன்றருவ தாயிற்று. இவ்வாறு அது செவ்வனே நடைபெறலான பின்னுஞ், சில ஆண்டுகள் வரையில் தன்னால் வருவாய்க்கிடமின்றி மனவயர்ச்சியினை உண்டாக்கி யதன்றியும், அது தன் செலவுக்காக ஏராளமான பொருளையும் விழுங்கி வரலாயிற்று.

இவ்வாறு சில ஆண்டுகள் கடந்தபின், நன்மையுண்டாகி வருந்தறுவாயில், இலங்காமாகாணத்துக் கைந் நெசவுகாரர்கள், ஆர்க்குரையரது உரிமை நூற்பொறியை வலிந்து கைப்பற்றி உடைத்தெறிந்தனர். ஆர்க்குரையர் தொழிலாளிகட்குப்

பகைஞர் என்றும் ஆங்காங்கு ஏசப்பட்டார். சோர்லி என்னும் ஊருக்கு அருகாமையில் இவர் அமைப்பித்த பாஞ்சாலையினையும் அவ்வூர்க் கலகக்காரர்கள் இடித்தழித்தனர்; ஊர்காவற்காரர்களும் படைஞரும் அதனைத் தடுக்க எவ்வளவோ முயன்றும் பயன்படவில்லை ஆர்க்குரையரின் பஞ்சாலையிற் செய்யப்பட்டு வெளிவந்த சரக்குகள், ஏனையோர் கொணர்ந்து விற்ற சரக்குகள் எல்லாவற்றினும் மிகச் சிறந்தனவாயிருந்தும், இலங்கா ஊரார் அவைதம்மை வாங்காமல் மறுத்துவிட்டனர். அதன்மேலும், இவருடைய பொறிகளுக்கு உரிமை கொடுப்பதனையும் அவ்வூரவர் மறுத்துவிட்டதுடன் இவரை அறமன்றத்திற்கு இழுத்து நசுக்கிவிடவுந் துணிந்தனர். செம்மையுள்ளம் வாய்ந்தாரனைவரும் அருவருக்குமாறு இவரது உரிமையினையும் அவர்கள் கவிழ்த்துவிட்டனர். வழக்குமுடிந்து இவர் தம் எதிரிகள் தங்கியிருந்த உணவுவிடுதி யோரமாய்ச் செல்கையில், அவர்களுள் ஒருவர் இவரது செவியிற்கேட்கும்படி "கடைசியாக நாம் பழைய அம்பட்டனைத் தொலைத்து விட்டோம்" என உரக்கச் சொல்லினன்; அதற்கிவர் பொறுமையாய், "அதைப்பற்றிக் கவலையில்லை; இன்னும் என்னிடஞ் சிரைக்குங்கத்தி மிச்சமாய் இருக்கின்றது; அதுகொண்டு நுங்களெல்லாரையுஞ் சிரைத்துவிடுவேன்" என மறுமொழி தந்தனர்.

பின்னர்ச் சிறிதுகாலத்தில் இவர் இலங்காவூர் முதற் பல இடங்களிற் புதிய பஞ்சாலைகள் அமைத்தனர். இசுருதருடன் கொண்ட கூட்டுத் தீர்ந்தபின் இருவருஞ் சேர்ந்து நடத்திய பஞ்சாலைகளும் இவருடைய கைக்கு வந்தன. இவருடைய பஞ்சாலைகளிலிருந்து போந்த சரக்குகள் தொகையிலுந் தன்மையிலும் விழுமியவாயிருந்தமையாற், சிறிதுகாலத்தி லெல்லாம் நூல்வாணிகம் முழுதும் இவரது ஆட்சிக்கே உட்படலாயிற்று. ஏனைநூல் வணிகர் தொழில் முற்றும் இவரது ஆட்சிக்கீழ் வந்தமையால், இவரே சரக்குகளின் விலையை ஒருநிலையில் வைத்து உறுதிப்படுத்தினர்.

இவ்வாறாக ஆர்க்குரையர் தமக்குநேர்ந்த பல அல்லல்களின் இடையிலுஞ் சிறிது உளங்கலங்காதவராய்த், தாம் மேற்கொண்டதொரு சிறந்த முயற்சியிலேயே உறைத்து நின்றமையால், இவர் அவ்விடர்களை யெல்லாம் புறங்கண்டு, தமதரிய முயற்சியின் பயனை நன்கு பெறலானார். முதன் முதற் றாம்ஆக்கிய நூற்பொறிக்குப்பின் பதினெட்டாண்டுகள் கழித்துத், 'தெரிபி' மாகாணத்திலுள்ளாரால் இவர் பெரிதும் நன்கு மதிக்கப்பட்டு, இவர் அவ்வூர்க்கு நாட்டாண்மைக் காரராகவும் ஏற்படுத்தப்பட்டனர். அதற்குப்பிற் சிலநாளில் மூன்றாஞ் 'சியார்ச்சு' மன்னர் இவர்க்கு 'நைட்' என்னுஞ் சிறந்த பட்டமும் வழங்கி இவர்க்குப் பெருஞ்சிறப்புச் செய்தனரென்பது.

உலகத்திற்குப் பெரும்பயன்றரும் ஒருசிறந்த முயற்சியினைத் துவங்கி அதனை முடித்துப் பயன்படுத்துவதிற் றலையிட்ட மேலோர்கள், தாம் பிறந்த குடி எவ்வளவு இழிந்ததும் ஏழைமையுடையதுமாயிருப்பினுந், தம்முடைய பிறப்பின் இழிபும் எளிமையும் நோக்கிக் கல்லாக் கசடர்களுங் கற்றும் மெய்யறிவு பெறாதவர்களும் அவரை எவ்வளவுதான் இழித்துரைப்பினுந் தாம் எடுத்த நன்முயற்சி நன்கு முடியாவாறு அக்கயவர்கள் அவர்க்கு எவ்வளவுதான் தீங்கிழைப்பினும் அவர் தாமெடுத்த முயற்சியைச் சிறிதுஞ் சோர்ந்துவிடாராய் அதனை எங்ஙனமாயினும் நன்கு முடித்துத், தமக்கு இன்னாசெய்தாரும் அதனால் இனிதுபெற்று மகிழ்ந்திடப்புரிகுவர், என்னும் இவ்வுண்மையினை ஆர்க்குரையரின் வாழ்க்கை வரலாறு நன்கு விளக்குதல் காண்க. செயற்கரிய செய்பவரே பெரியர், அது செயமாட்டாதவரே சிறியர் என்பது,

> "செயற்கரிய செய்வார் பெரியர் சிறியர்
> செயற்கரிய செய்கலா தார்"

என்னுந் திருக்குறளுரையாலும் நன்கு விளங்குகின்ற தன்றோ? கல்வியுந் தவமும் நன்முயற்சியும் வாயாத கீழ் மக்கள் தம்மை உயர்குலத்தவராகவும், அம்மூன்றும் வாய்ந்த மேன்மக்களை

இழிகுலத்தவராகவும் பிழைபடக் கருதியுஞ் செருக்கிக் கூறியுந், தாம் உள்ளீடில்லாப் பதராதலைக் காட்டுதலுடன், மேன்மக்கள் செய்யும் நன்முயற்சிகளைப் பயனிலவாக்குதற்கும் மடிகட்டி நிற்கின்றனர். அன்னவரை நோக்கியன்றோ நாலடியார்,

> "நல்ல குலமென்றுந் தீய குலமென்றுஞ்
> சொல்லள வல்லாற் பொருளில்லை - தொல்சிறப்பின்
> ஒண்பொரு ளொன்றோ தவங்கல்வி யாள்வினை
> என்றிவற்றான் ஆகுங் குலம்"

என்று நுவலுவதாயிற்று? ஆர்க்குரையரை அவர் பிறந்த குலம்பற்றியும், அவர் முதலிற் செய்து போந்த சிரைத்தற் றொழில்பற்றியும் இழித்துப் பேசியவர்களே, அவர் அரிதின் ஆக்கிய நூற்பொறியாற் சீருஞ் செல்வமும் பெற்றபின், அவரையே தமதூருக்கு நாட்டாண்மைக்கார ராக்கி உயர்த்தி வைத்தனர்கள். நன்முயற்சி யுடைய உண்மையாளர் பக்கமே இறைவன் நிற்றலால், அவர்க்குப் பகைவராய் நிற்பார் செய்யுந் தீங்குகள் அவரை அணுகாமலே விலகி ஒழிகின்றன. ஆதலால், அறிவும் உழைப்பும் விடாமுயற்சியும் உடையராய்த் தமக்கும் பிறர்க்கும் பயன்பட வாழ்தலே மக்கட்பிறவி யெடுத்தா ரெல்லார்க்கும் உரிய இன்றியமையா ஒழுகலாறாமென்று தெளிந்துகொள்க.

8. மக்கள் வாழ்க்கை

ஓரறிவுடைய புற்பூண்டுகள் முதல் ஆறறிவுடைய மக்கள் ஈறான பல கோடி உயிர்களில் மக்கட் பிறவியே சிறந்ததென்பது எல்லார்க்குந் தெரிந்த உண்மையன்றோ? ஏனெனில். ஆறாவதான பகுத்தறிவு மக்கட் பிறவியெடுத்த உயிர்கட்குப் பேரளவினதாய் அமைந்தாற்போல, ஏனைச் சிற்றுயிர்கட்கு அஃது அங்ஙனம் அமையவில்லை; இவைகட்கு அவ் வறிவு ஏறியுங் குறைந்தும் பலதிறத்ததாய்க் காணப்படுகின்றது. மக்களுள்ளும் மற்றைச் சிற்றுயிர் களைப்போற் பகுத்தறிவு மிகக் குறைந்த நிலையிலுள்ளார் மிகப் பலர் உண்டு. அவரெல்லாம் விலங்கினங்களைப் போல் ஐம்பொறிவழிச் செல்லும் ஐந்து புலனறிவே உடையராதல் உற்று நோக்குவார்க்குத் தெற்றென விளங்கும். அது கண்டே முதலாசிரியர் தொல்காப்பியனார்,

"மாவும் மாக்களும் ஐயறி வினவே"

என்றருளிச் செய்தார். இதனால், மக்களில், குறைந்த அறிவினராய் மக்களைப்போல் வடிவுமட்டு முடையராய் இருப்பாரை 'மாக்கள்' என்றது பெரிதும் பொருத்த முடைத்தாதலால் காண்க. முதன்முதற்றோன்றிய மாக்கள் வேட்டுவ வாழ்க்கையில் இருந்தோர் ஆவர். அவர்க்குப் பின் பன்னெடுங் காலங்கழித்துத் தோன்றியவர் ஆடுமாடு மேய்க்கும் மேய்ப்பர்கள் ஆயினர். அவர்க்குப் பின்னர்ப் பல்லாயிர ஆண்டுகள் கழித்துத் தோன்றியவர் உழுதொழில் வாழ்க்கையை மேற்கொண்ட உழவர் ஆயினர்.

வேட்டுவ வாழ்க்கையில் உள்ள மாக்களை இஞ்ஞான்றுங் காணலாம். நீலமலையில் உள்ள மக்கள் மிகக் குறைந்த அறிவுடையவராகவே யிருக்கின்றனர். இவர்களினுங் குறைந்த

அறிவினராய் இருந்தவர் மேல் நாடுகளில் உள்ள மலைக்குகைகளில் உறைந்து காலங் கழித்தனர். மரஞ் செடி கொடிகளில் உண்டான காய் கனிகிழங்கு இலை பூ முதலியனவே அவர்கட்கு உணவுப் பொருள்களாய் இருந்தன. உழுது பயிர் செய்து அவ்வாற்றால் உணவுக்கேற்ற வித்துக்களைப் பெறும் வழி அவர்கட்குத் தெரியாது. மேற்கூறிய தின்பண்டங்கள் கிடையாதபோது, ஆடுமாடு கடம்பை முதலான நில விலங்குகளையும், ஏரி யாறு கடல் முதலான நீர்நிலைகளின் ஒரங்களில் இருந்தோர் அஞ்ஞான்றிருந்த பெரிய பெரிய மீன்களையும் பிடித்து அயின்று அவற்றின் தோலையே ஆடையாகவும் உடுத்துக்கொண்டனர்.

அப்பண்டை நாளில் யானையினும் பதின்மடங்கு பெரிய மாமத்து என்னும் பேரியானையும், ப்னை தென்னை முதலான நீண்ட மரங்களின் உயரத்தளவும் வளர்ந்து அவற்றின் உச்சியிலுள்ள இலை பூ காய் கனிகளைக் கறிக்கும் பரிய பெரிய விலங்குகளும் இருந்தமையால், அஞ்ஞான்றிருந்த மாந்தர் அவ் விலங்குகளுடன் ஓவாமற் போராட வேண்டுவதாயிற்று. அப் போராட்டத்தில் தப்பிப் பிழைத்தவர் சிலரேனும் ஆங்காங்கு இல்லாதொழிந்தால் மக்கட்பூண்டே காணப்படாமல் அடியோடழிந்து போயிருக்கும். என்றாலும், அங்ஙனம் அழிந்தொழியாமல் இன்றுகாறும் அவர்களைப் பிழைத்திருக்கச் செய்தது எது? அஃது ஆராய்ச்சி'யறிவேயாம்.

மேற்கூறிய விலங்குகளுக்கு அஞ்சிக் கீழே இருக்க இடம் பெறாதபோது, பண்டை மக்கள் மிக நீண்டுயர்ந்த மரங்களின்மேற் பருத்த கிளைகளிற் குடிசைகள் கட்டி அவற்றின்கண் இருந்து உயிர் வாழ்ந்தனர். அவர்கள் அக் குடிசைகளிலிருந்து கீழ் இறங்கவுந் திரும்ப மேலேறவும் நூலேணி அமைத்துக் கொள்ளத் தெரிந்திருந்தனர். இத்தகைய வாழ்க்கையிலிருந்த ஒருவனைக் குறிஞ்சிப்பாட்டின் ஆசிரியர் சேணோன் என நுவல்கின்றனர். மிக உயரமாய் வளர்ந்த

தேக்குமரங்கள், ஆலமரங்கள், அரசமரங்கள் முதலியவைகளை இன்றைக்கும் மேற்கு மலைத்தொடர்களிலும், இடையிடையே யுள்ள அடர்ந்த காடுகளிலுங் காணலாம்.

இக் காடுகளின் மரப்பொந்துகளிலுங்கூடக் கானவர்களுந் துறவிகளும் ஒடுங்கியிருந்து உயிர் வாழ்கின்றனர். இலங்கையிலுள்ள திருக்கேதீச்சரம் என்னுஞ் சிவபிரான்றிருக்கோயிலை யாம் வணங்கச் சென்றக்கால் வழியிலிருந்த காடு ஒன்றில் துறவி ஒருவரைக் கண்டு தொழுதேம். அவர் எம்மை அன்பாக வரவேற்றுச் சிறிதுநேரம் எம்மோடு உரையாடினர். அப்போது யான் அவரை நோக்கி, "அடிகாள்! கடுங்காற்றுக்கும் பெருமழைக்குந் தாங்கள் தங்குவது எங்கே?'' என்று வினவினேன். அவர் என்னை அழைத்துக்கொண்டு சென்று சிறிது தொலைவில் வான் அளாவியிருந்த ஒரு பெரிய மரத்தையும், அதன் அடியிலிருந்த ஒரு பொந்தையும் எனக்குக் காட்டினர். அப்பொந்தில் ஒருவர் இருத்தற்கு வேண்டிய அளவு இடம் இருந்தது.

இனி, மரப் பொந்துகளேயன்றி மலைகளுள்ள இடங்களில் மலைக்குகைகளும் ஆங்காங் கமைந்திருக்கின்றன. அவைகள் பண்டைக்கால மக்களுக்கு உறையுளாயிருந்து பயன்பட்டன. இஞ்ஞான்றும் அத்தகைய குகைகளில் உறைவார் உளர். முன் ஒருகால் அன்பு மிக்க இளைஞர் சிலருடன் யாம் திருக்குற்றாலஞ் சென்றபோது, அங்குள்ள மலைமீதிருந்து கீழ் இழியும் அருவியில் நீராடச் சென்றேம். சென்று, அவ்வருவி அம் மலையின் மேற்பகுதியில் ஓடிவரும் இடத்திற்போய் முழுகுதற்கு விழைந்து, சண்பகாடவி எனப் பெயர் வாய்ந்த இடத்திற்குச் சென்றேம். அங்கே அருவிநீர் மேல் உச்சியிலிருந்து வழியும் மலைப் பகுதிக்குப் பக்கத்தேயுள்ள குகையொன்றில் துறவியொருவர் இருந்தார். அவர்க்கு முப்பதாண்டு இருக்கும்; காவியாடை பூண்ட அழகிய தோற்றத்தினர். அவர் எம்மைக் கண்டதும் நகைமுகங் காட்டி வரவேற்றுத், தாம் இருந்த அக் குகைக்குள் அழைத்தனர். அக்

குகை வாயில் மரக்கதவு இட்டுச் சமைக்கப்பட்டிருந்தது. அக் கதவிற் சிறு தொளைகள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. இரவில் அக் கதவைச் சாத்திக்கொண்டு அதன் தொளைகளின் ஊடே வெளியே நிகழும் விலங்குகளின் பூசலைத் தாம் பார்ப்பதுண்டென்று கூறினார். அக் குகையில் ஒருவர் செவ்வனே அமரவும் படுக்கவும் வேண்டிய அளவுக்கு இடம் இருந்தது. இத்தகைய குகைகளும் மரப்பொந்துகளும் இந் நிலவுலகம் எங்கணும் இயற்கையாகவே அமைந்திருத்தலாற் பண்டைக்கால மக்கள், அஞ்ஞான்றிருந்த பெரிய கொடிய வேங்கைப் புலிகட்கும், பேரியானைகட்கும், வலிய மலைப்பாம்புகட்கும் வன்பெரு முதலைகட்குந் தப்பிப் பிழைத்தனர். அவைகளுக்கஞ்சித் தம்மைக் காத்துக் கொள்ள வழி தேடும் முயற்சியினாற்றான் ஆராய்ச்சியறிவு விளங்க, ஐயறிவுடைய மாக்களாய் முதலில் விலங்கினங்களை யொத்திருந்த மாந்தர் பின் நாளேற நாளேற ஆராய்ச்சியறிவு மிகுந்து, அதனால் ஆறறிவுடைய மக்களாயினர். இதனாலன்றோ தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவநாயனார், ஆராய்ச்சி யறிவையே அறிவெனக் கருதி,

> "அறிவுடையார் எல்லாம் உடையர் அறிவிலார்
> என்னுடைய ரேனும் இலர்"

என்று அருளிச்செய்தார்.

அஃதொக்கும்; பண்டைமக்கள் மரங்களின் மேலேறிப் பரண் அமைத்து வாழ்ந்தபோதும், குகைகளுள் நுழைந்து ஆண்டுவந்தபோதும், மரம்மீது ஏறக்கூடிய பாம்புகட்குங் கரடி, மந்தி முதலான விலங்குகட்கும் எங்ஙனந் தப்பிப் பிழைத்தனர்? எனின்; தாமிருந்த அவ்வுறையுளைச் சுற்றி மூங்கில் முட்களால் வேலிகள் அமைத்தும், அக் குகைவாயில்களைக் கருங்கற் பாறைகளால் அடைத்தும் அம் மறவிலங்குகளும் மலைப் பாம்புகளுந் தம்மை அணுகாமற் காத்துக்கொண்டனர். இவ்வளவோடு அப் பண்டை மக்களின் தொல்லை ஒழிந்தபாடில்லை.

தமக்குந் தம்மைச் சார்ந்த தாய்தந்தையர் உடன் பிறந்தார் மனைவி மக்கள் முதலாயினார்க்கும் அடுத்தடுத்து நிகழும் பசியினையும் நாவறட்சியினையும் ஒழித்தற்கு அவர்கள் அங்ஙனந் தாம் மரம் மீதிருந்த பரண்களையும், மலைப்பிளவுகளின் ஊடிருந்த குகைகளையும் பகற் காலங்களில் விட்டு வெளியே வரவேண்டியவரானார்கள். இங்ஙனமாகப் பண்டை மக்கள் பெரிதும் அல்லற்பட்டு வாழ்ந்தகாலம் பல்லாயிர ஆண்டுகளாகும்.

அக் காலங்களில் அவர்கள் நெருப்பை உண்டாக்கவோ, உணவுப்பண்டங்களை நெருப்பிலிட்டு வேவுவித்துக் கொள்ளவோ வழி தெரியாதிருந்தார்கள். பின்னர் நாட் செல்லச் செல்ல மூங்கிற் புதர்களில் மூங்கில்கள் ஒன்றோடொன்று உரைசித் தீப்பற்றி எரிதலையும், அத்தீயில் வெந்த மூங்கில் அரிசி, முன்னே தாம் பச்சையாய்த் தின்ற அவ்வரிசியைவிடச் சுவை மிகுதியும் உடையதாய் இருத்தலையுங் கண்டு கொண்டார்கள். அதிலிருந்து, மரக்கட்டைகளை ஒன்றோடொன்று தேய்த்துக் கடைந்து தீயை யுண்டாக்கவுங் கற்றறிந்தார்கள். தீயை யுண்டாக்கத் தெரிந்த பின்னர்த்தான் மக்கள் வாழ்க்கை பலவகையில் நலம்பல பெறுவதாயிற்று. அவ்வாறு தீயை யுண்டாக்குதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட கோல் 'தீக் கடைகோல்' எனவும் பெயர் பெறலாயிற்று.

அப் பண்டை நாளில் இருந்த விலங்குகள் யானையினும் பன்மடங்கு பெரியனவாய்ப்; பனைமரத்தினும் உயரம் உடையனவாய் இருந்தமையால், முற்கால மக்கள், மிக உயரமான மரங்களின் உச்சியிலும், பருத்த விலங்குகள் நுழைதற்கு இயலாத குறுகிய வாயிலமைந்த குகைகளிலும் பெருந் திகிலோடு ஒடுங்கிக் கிடந்தனர்; அவர்கள் தாமிருந்த அவ் விருக்கைகளை விட்டுக் கீழ் இறங்கியும் வெளியே இயங்கியும் உணவுப்பொருள்களைத் தேடிப் பெற இயலாமற் பட்டினியும் பசியுமாய் இருந்த நாட்களும் பல. மிகப் பெரிய இடையூறுகளாற் சூழப்பட்டிருந்தமையால், அவ்

விடையூறுகளைக் கடந்து தமது வாழ்க்கையை நடத்துதற்கு எவ்வளவோ சூழ்ச்சி செய்யலானார்கள். அவ் விலங்குகளை அணுகிப் போராடிக் கொல்லுதல் ஆகாமையால், தொலைவிலிருந்தபடியே அவற்றைக் கல்லால் அடித்துத் துரத்துதற்கும் மாய்த்தற்குங் ‘கவண்’ என்னுங் கருவியைக் கண்டு கையாண்டனர். அதனாலும் அவைகளை மாய்த்தல் இயலாமை காணக் காண மூங்கிலை வளைத்து அதன் முனைகளில் நாண் பூட்டிக், கூரிய முனையுள்ள கோல்களை இணைத்து எய்து அவற்றைத் துரத்தியும் மாய்த்தும் வந்தார்கள். அவர்கள் அவ்வாறு பயன்படுத்தி வந்த வளைந்த மூங்கிலுங் கோலுமே பின்னர் வில்லுங் கணையும் ஆயின. இங்ஙனமாகத் துரத்தப்பட்டும், மாய்க்கப்பட்டும் அக் கொடுங் கொலை விலங்குகள் தொலைந்த பிறகுதான், மரமேற் பரண்களிலும் வாய் குறுகிய குகைகளிலும் வருந்திக் கிடந்த பண்டை மக்கள் அச்சந் தீர்ந்து. மலைமீதும் மலைக்கீழ்க் கானகங்களிலும் மனந் துணிந்து இயங்கத் தலைப்பட்டனர். காய்கனி கிழங்குகளே யன்றித், தினை சோளம் கம்பு கேழ்வரகு முதலான பலவகைக் கூலங்களையும் விளைக்கப் படிப்படியே தெரிந்து கொண்டார்கள். இங்ஙனமாக மலைமீதுறைந்த குறிஞ்சித்திணை வாழ்க்கையி லிருந்தவரையில் மக்கள் நாகரிகம் அற்றவர் களாகவே இருக்கலாயினர்.

நெடுங்காலத்தின் பின்னர் மலைக்கீழ் இறங்கி, அடி நிலத்திலுள்ள கானக வாழ்க்கையைக் கைப்பற்றிய போது, அறிவு சிறிது சிறிதாய்ப் பெருகக், கான்யாறுகளின் கரைமருங்கே குடியேறி, உணவுக்கு முன்போல் வறுமைப்படாமல், நெல்லு, புல்லரிசி, வரகு, தினை, சாமை, இறுங்கு, தோரை, இராகி, எள்ளு, கொள்ளு, பயறு, உழுந்து, அவரை, கடலை, துவரை, மொச்சை முதலான கூலப்பயிர்களை விளைத்து, அவற்றின் பயன்களை அருந்தி உணவுக்குட் பட்ட சிறுமை நீங்கப்பெற்றனர். இதனாலும், ஆடு மாடு முதலான சிறந்த உயிர்களை மேய்த்து, அவற்றாற் றாம் அடைந்த பால் தயிர் வெண்ணெய் முதலான கொழும்

பொருள்களை அருந்துதலாலும் உடம்பு செழுமையாய் வளர வளர, அதனால் உயிரும் அறிவுந் தெளிவுபெற்று, எதனையும் ஆய்ந்தோய்ந்து பார்த்து மேலும் மேலுந் தமது வாழ்க்கையைத் திருத்தமாய் நடத்துதலிற் கருத்தூன்றி வந்தனர். இவ்வளவிய குடும்ப வாழ்க்கையிற் புதல்வர் புதல்வியர் மிகுதியாய்ப் பிறக்கப் பிறக்க மக்களின் தொகையும் மிகுதியாய்ப் பெருகி வரலாயிற்று. உணவுக்கு மிடிப்படாமற் செழுமையாய் வாழுங் குடும்பங்களிற் பிள்ளைகளின் பிறப்பும் பெருகி வருதலை ஆராய்ச்சிவல்ல மேனாட்டாசிரியர்[1] கணக்குப் பண்ணி நூலெழுதி யிருக்கின்றனர். ஆகவே, கானக வாழ்க்கையை மேற்கொண்ட பழங்கால மாந்தர் நாளேற நாளேறத் தொகையிற் பெருகி, அங்ஙனம் பெருகியபின் உணவுக்கும் உறையுளுக்குங் கானகம் ஏற்றதாகாமை கண்டு, கானகத்தின் பல பெரும் பகுதிகளை அழித்து உறையுளுக்குக் குடியிருப்புகளும், நெற்பயிர் விளைத்தற்கு நன்செய்களும், வரகு சோளம் துவரை முதலான கூலப்பயிர்களை விளைத்தற்குப் புன்செய்களும் பண்படுத்தினர். இவ்வாறு காட்டை யழித்து நாடாக்கும் உழைப்புப் பழங்காலத்தே மிகுதியாய் ஆங்காங்கு நடைபெற்று வந்தமை,

> "காடு கொன்று நாடாக்கிக்
> குளந்தொட்டு வளம் பெருக்கி"

என்னும் பட்டினப்பாலை அடிகளாலுந் தெற்றென விளங்குதல் காண்க.

இங்ஙனமாக நெற்பயிரும், ஏனைப் புன்செய்ப் பயிர்களும் எங்கும் நிறைய விளைக்கலான, மருதநில வாழ்க்கை ஓங்க ஓங்க மக்களுக்குச் செல்வம் பெருகலாயிற்று. அதனாற், சிறிய பெரிய திருக்கோயில்களுந், தாம் இருந்து நன்கு உயிர் வாழச்சிறிய பெரிய இல்லங்களும் அவர்கள் ஆங்காங்கு அமைத்துக்கொண்டனர்.

---

1. Malthus.

இவ்வாறு வாழ்க்கை வளம்பெற்றபின், தாம் விளைத்த உணவுப்பண்டங்கள், தாமுந் தங் கிளைஞரும் ஆரத்துய்த்த பின்னுங் குறையாமல் நிறைந்து கிடந்தமையால், அவற்றை இன்றியமையாது வேண்டிய பிறநாட்டிலுள்ளார்க்கு விலை செய்து, அப் பிறநாட்டார் கொணர்ந்த பண்டங்களைத்தாம் விலைகொடுத்துப் பெற்றுத் தம் நாட்டவர்க்கு மிகுதிப்பட விற்று ஊதியம் பெற்றுவந்தனர்.

வாழ்க்கை வளம்பெற்று மனவமைதியோடிருக்கலான பின், இயற்கையே அறிவு விளங்கப்பெற்ற சிலர் தாம் வழங்கும் மொழியை எழுத்திலிட்டு எழுதி அண்மையிலிருப்பார்க்குத் தம் கருத்துக்களை எளிதில் அறிவிப்பது போற், சேய்மை யிலிருப்பார்க்கும் அறிவிக்க வழிகண்டனர். அது முதல் தங் கருத்துக்களை ஒரு கோவைப்படுத்திப் பனையோலைகளிலும் மரப்பட்டைகளிலும் எழுதிவைக்கத் தலைப்பட்டனர். இன்றுங்கூடக் காகிதங் கிடைப்பதில்லாத பட்டிக் காட்டிலிருப்பவர்கள் கணக்கெழுதவும், திருமணம் முதலான சடங்குகளைத் தஞ் சுற்றத்தார்க்குத் தெரிவிக்கவும், பள்ளிக்கூடச் சிறார்க்குக் கல்வி கற்பிக்கவும், மற்றும் பல முயற்சிகள் செய்தற்கும் பனையோலைகளையே பயன்படுத்தி வருகின்றனர். இஞ்ஞான்று நமக்குக் கிடைக்கும் பழங்காலத்து நூல்களெல்லாம் ஓலைச்சுவடிகளாகவே யிருத்தலைக் கண்காட்சிச் சாலைகளில் நேரே சென்று இன்றுங் காணலாம். இவ்வாறாக மக்கள் வாழ்க்கை தொடர்ந்து நடைபெற்று வரல் காண்க.

9. காலதியன் கிரிசெலாள் கதை

மேற்கே இத்தாலியா தேயத்திற் புகழோங்கிய குறுநில மன்னர்களில் மிகச் சிறந்தவனாகிய 'காலதியன்' என்பான் ஒருவன் இருந்தனன். அவன் இளைய அகவை யினனேனும், மனைவிமக்கள் இல்லாமையினாலும், மணஞ் செய்துகொண்டு மக்களைப் பெற்று இன்புறல்வேண்டும் என்னும் எண்ணம் இல்லாமையினாலுந், தனது காலத்தை வேட்டமாடுவதிலும், வல்லூறு என்னும் பறவையைக் கொண்டு பிற புட்களைப் பிடிப்பதிலுமே கழித்துவந்தான். இவன் மணஞ் செய்து கொள்ளாதிருத்தலை அறிவுடைமையாகச் சிலர் புகழ்ந்து பேசினாலும், அவனது செங்கோல் நீழற்கீழ் வாழுங் குடிமக்கள் அவன் அவ்வாறிருத்தலை விரும்பாராய், அவன் தனக்குத்தக்காள் ஒருத்தியை மணங்கூடல் வேண்டுமென்றுந், தன்னரசுக்கு உரிமையாக ஒருமகன் இல்லாது அவன் இறத்தல் ஆகாதென்றும், நல்ல பெற்றோர்க்கு மகளாய்ப் பிறந்த ஒரு நங்கையைத் தாமே தேடியாராய்ந்து அவற்கு மணம் பொருத்தினால் தமது ஆவல் நிறைவேறுவதுடன் அவற்கும் மிகுந்த மனவமைதி யுண்டாகுமென்றும் வற்புறுத்தித், தமது கருத்துக்கு இணங்குமாறு அவனை வேண்டிக்கேட்டனர்.

அவரது வேண்டுகோளைச் செவிமடுத்த அம்மன்னன், "அருமை நேயர்காள், யான் தலையிடுதற்கு விரும்பாத ஒரு நிகழ்ச்சியில் என்னைத் தலையிடுமாறு நெருக்குகின்றீர்கள். ஆனால், ஒராண்மகனோடு அவனிருக்கும் நிலைமைகட்கெல்லாம் இசைந்து அவனோடு ஒத்து வாழ்க்கை செலுத்தத்தக்க ஒரு பெண்மகள் கிடைத்தல் அரிதரிது. கணவனொடு மாறுகொண்டு நடக்கும் மனைவிமாரையே எங்குத் தொகை தொகையாய்க் காண்கின்றாம்!

உலகத்திலுள்ள எல்லாத் துன்பங்களிலுங் கொடியது, தனக்கு இசையாத ஒரு மனைவியுடன் கூடியிருக்கப் பெறுதலேயாகும்.

"மனைமாட்சி இல்லாள்கண் இல்லாயின் வாழ்க்கை
எனைமாட்சித் தாயினும் இல்"

"இல்லதென் இல்லவள் மாண்பானால் உள்ளதென்
இல்லவள் மாணாக் கடை"

தாய்தந்தையாரின் நலத்தைக் கண்டு நல்ல ஒருமாதைத் தேடித் தருவேம் என நீங்கள் பகர்வதும் பொருத்தமாயில்லை ; ஏனென்றால், நீங்களாவது யானாவது பெற்றோர்களின் மறைந்த மனவியற்கையைக் காண்டல் இயலாது. அல்லதவர்களின் அவ்வியற்கையை நாம் அளந்தறிதல் கூடுமென்றே வைத்துக்கொண்டாலும், புதல்வியர் தம் தாய்தந்தையரின் இயற்கை தங்கட் பதியப்பெறாதிருத்தலையும், அவர் தத்தம் இயற்கைப்படியே யொழுகுதலையும், ஆங்காங்கு ஒவ்வொரு நாளுங் காணப்பெறுகின்றனம் அல்லமோ?

"என்றாலும், மணவாழ்க்கை என்னுஞ் சங்கிலியால் யான் பிணிக்கப்பெறுதல் வேண்டுமென நீங்கள் பெரிது விரும்புதலால், யான் தங்களது வேண்டுகோளுக்கு இணங்குதல் செய்கின்றேன். ஆயினும், இந்நிகழ்ச்சியில் நாம் எதிர்பார்த்த வண்ணம் நேராதாயின், அதுபற்றிக் குறை சொல்லப்பட வேண்டியவர் என்னைத்தவிரப் பிறர் உளராகாமைப் பொருட்டு, யான் என்னுடைய கண்களைக் கொண்டே ஒரு மணமகளைத் தேடிப் பெறல்வேண்டுமன்றிப், பிறருடைய கண்களைக்கொண்டு அவளைத்தேடியடைதல் கூடாது. ஈதெனது உறுதி. நல்லது, யான்தேடிப் பெற்ற மனையாளை நீங்கள் பெருமைப்படுத்தி நன்கு மதித்தல் வேண்டும். அங்ஙனஞ்செய்திலீராயின், அது நுங்களுக்கொரு பெருங் குறைபாடாவதுமன்றி, எண்ணம் இல்லாதிருந்தும் நுங்கள் வேண்டுகோட்படி ஒரு மங்கையை மணந்துகொண்ட எனக்கும் ஒரு பெருவருத்தத்தினை விளைத்தீராவீர்!" என அவர்கட்கு விடைமொழி கூறினன்.

அச்சொற்கேட்ட அக்குடிமக்கள், எங்ஙனமேனுந் தம்மன்னன் மணஞ்செய்துகொண்டால் அதுவே தமக்கு மகிழ்ச்சியளிப்பதாகும் என்றனர்.

பின்னர்ச் சிலநாட்கள் சென்றன. சென்றபின், அம் மன்னனது மாளிகைக்கு நெடுந்தொலைவில்லாததான ஒரு சிற்றூரின்கண் உயிர்வாழ்ந்த ஓர் ஏழைக்குடியானவன் தன்மகள் புறத்தே அழகிலும் அகத்தே மனநலங்களிலும் மிகச் சிறந்தவளாக அம்மன்னனுக்குக் காணப்பட்டாள்; அவளுடன் தான் இனிதுவாழக்கூடுமென்பது அவனுக்குத் தோன்றியது. ஆகவே, அம்மன்னன் மேலும் ஆராய்தலை யொழித்து, அவளை மணஞ்செய்துகொள்ளும் ஒரே தீர்மானத்துடன், அவள் தந்தையுடன் சூழ்ந்து, அவனை அதற்கு உடன்படுத்திக்கொண்டனன். அதன்பின் அவன் தான் அரசுசெலுத்தும் நாட்டின்கண்உள்ள குடிமக்களையுஞ் செல்வர்களையுந் தனது அரண்மனைக்கு ஒருங்கு வருவித்து, மணஞ்செய்தற்குத் தக்கதொரு நாளையும் அதற்குரிய எல்லாச் சிறப்புக்களையுஞ் செய்துவைத்து, மணமகளைக் கொணர்தற்கு வந்தவர்கள் எல்லாருடனுங் குதிரையூர்ந்து அவளிருக்குஞ் சிற்றூர்க்குச் சென்றான். சென்று அவள் இருக்குங் குடிலில் அவள் தந்தையைக் காண்டற்குத் தான் ஊர்ந்துபோந்த புரவியினின்றும் அவன் இழிந்த பொழுது, அம்மங்கைதான் தண்ணீர்முகக்கச் சென்ற கிணற்றினின்றுந் தண்ணீர்க்குடங் கொண்டு மற்றைப் பெண்களுடன் திரும்பி அக் குடிலுக்கு விரைந்து வருதலைக் கண்டான். கண்டதும் அவன் அவளை நோக்கிக் "கிரிசெலா, நின்தந்தை எங்குளார்?" என வினவினன். அதற்கு அவள் நாணத்துடனும் பணிவுடனும், "அருள்மிக்க அரசர் பெருமானே, அவர் வீட்டிலேதான் இருக்கின்றார்" என விடை பகர்ந்தனள்.

அதுகேட்டு அம்மன்னன் தன்னுடன் போந்தவர்களை அக்குடில்வாயிலில் நிறுத்தித், தான்மட்டும் அதனுட் சென்று, அங்கிருந்த அவடன்றந்தையை நோக்கி, "ஐய, நுங்கள் முன்னிலையிலும் என்னுடன் போந்தார் முன்னிலையிலும்

நுங்கள் புதல்வியை யான் சிலகேட்டுத் தெளிய வேண்டும்'' எனப் புகன்று, அவனை அக்குடில்வாயிற் புறத்தே கொணர்ந்து நிறுத்தி, அங்கு நாணமும் அச்சமும் மிக ஒரு பக்கத் தொதுங்கி நின்ற அம்மடந்தையைப் பார்த்து, ''அழகிய கிரிசெலா, யான் நின்னை என் மனைவியாகச் செய்து கொண்டால், யான் சொல்வன செய்வனவாகிய எல்லாவற்றிலும் நீ நின்னாற் கூடியமட்டும் யான் உவக்கும்படி நடந்துகொள்வையா? இன்னும், நீ அமைதியாகவும், பணிவாகவும், பொறுமையாகவும் ஒழுகுவையா?'' என்று கேட்டான். அதற்கவள், ''பெருமானே, இறைவனது அருளுதவியால், யான் தங்கள் கருத்தின்படியே நடப்பேன்'' என மறுமொழி நுவன்றனள்.

அதன்பின் அம்மன்னன் அவளது கையை மெல்லெனத் தன் கையாற்பற்றி அவளை அக்குடிலினுட் செலுத்தி, அவள் அணிந்திருந்த இழிந்த ஆடைகளைக் களைவித்துத், தான் கொணர்ந்த உயர்ந்த பொற்சரிகைமிடைந்த பன்னிறப் பட்டாடைகளையும் மதிப்பரிய மணிக்கலன்களையும் அணிவித்து, அவளது கரிய செழுங்கூந்தலைப் பின்னிப் பிடர்ப்புறத்திடுவித்து, அவளது சென்னிமிசைப் பன்மணி குயிற்றிய பொன்முடியொன்றைத் தானே தன் கைகளாற் கவித்தனன். அதன்பின் அவன் அவளை அக்குடில்வாயிற் புறத்தே கொணர்ந்து நிறுத்தித், தன்னுடன் போந்தார் அனைவரும் வியந்து மலைக்க, அவளை நோக்கிக், ''கிரிசெலா, நீ என்னை நின்கணவனாக ஏற்றுக் கொள்வையா?'' என வினவினான். அவள் உடனே நாணத்துடன் தலை கவிழ்ந்தவளாய், ''ஆம் எம்பெருமானே, மிகவும் ஏழையேனான என்னைத் தாங்கள் தங்கள் மனையாளாக ஏற்றுக் கொள்வீர்களானால்'' என்று விடைபகர்ந்தனள். அதுகேட்டு அம்மன்னன், ''நல்லது, கிரிசெலா, யான்வைக்கும் இத்தூய முத்தத்தால் நின்னை என் மனைவியாக உறுதிப்படுத்து கின்றேன்,'' என நுவன்று கொண்டே அவளுடைய சிவந்த கொவ்வை இதழ்களின்மேல் முத்தம் இட்டனன். அதன்பின்

அவளை அவன் பால்போலுந் தூவெண்ணிறத்ததாகிய ஒரு மட்டக் குதிரைமேல் ஏற்றி, அங்கிருந்து சிறப்பாகத் தனது அரண்மனைக்குக் கொண்டு வந்தனன்.

பின்னர் அவன் அவளை மணந்துகொண்ட திருமணவிழாவானது, அவளை அவன் ஓர் அரசன்மகளாக நினைத்துச்செய்த முறையாகவே மிக்க சிறப்புடன் நிறைவேறியது. அதற்குத் தக்கபடி அப்பெண்மணியும் ஓர் அரிய பிறவியேயாவள்; உடம்பு நலத்தாலுங் குண நலத்தாலும் அவள் ஏதொரு குறைபாடுமின்றித் திகழ்ந்தனள் ; அழகிலோ அவள் நிகரற்றவள்; குணத்திலோ மனத்துக்கினியவள், அருளுடையவள், நயம்மிகுந்தவள். இருந்தவாற்றால், அவளை ஒரு நாட்டுப்புறத்து இடையன் மகளாகக் கூறுவது கூடாதாய்ச், சிறந்த ஒரு செல்வரின் புதல்வியாகக் கூறுவதே பொருத்தமாகத் தோன்றியது. அவளை முன்னறிந்தவர்கள்கூட இப்போதவள் அடைந்த நிலைமையினைக் கண்டு இறும்பூதுற்றனர். இன்னும், அவள் தன் கணவனுக்கு மிகவுங் கீழ்ப்படிந்து ஒழுகுபவளாயுந், தனக்குரிய எல்லாக் கடமைகளையுஞ் செய்வதில் ஆர்வம் மிக்கவளாயும், எவர்க்கும் எவ்வாற்றானுஞ் சினத்தை யுண்டாக்காமற் பொறுமையுடன் நடப்பவளாயும் இருந்தமையால், அவள் கணவன் மனநிறைவு மிக்கவனாய் இம்மண்ணுலகத்திற் றானொருவனே நல்வினையிற் சிறந்தவனென எண்ணினான்.

அதற்கேற்பவே, கிரிசெலாளுந் தன் கணவனது அரசின்கீழ்வாழுங் குடிமக்களிடத்தில் அளியும் அருளுங் காட்டி நடந்தனள். அவளைப் பார்த்துப் பழகினவர்கள் எல்லாரும், அவள்மேற் பேரன்பு பாராட்டி வந்ததுமன்றி, மனமார அவளைப் பெரிது பெருமைப்படுத்தியும், அவளுடைய நலத்தையும் பெருந்தன்மையையும் நீண்ட செல்வ வாழ்க்கையையும் வேண்டி இறைவனைத்தொழுதும் வந்தனர். மேலும், அவடன் கணவனான காலதிய மன்னனைப்பற்றி அக்குடிமக்கள் தாம் முன்னே கொண்டிருந்த எண்ணத்தையும் மாற்றிக்கொள்ள வேண்டியவராயினர். அவன் தனக்கியைந்த

மனையாளைத் தேடித் தெரிந்தெடுத்த நுட்பஅறிவின் பான்மையினையும், அவனையன்றி இவ்வுலகத்தில் வேறொருவரும் அங்ஙனம் அதுகாறுஞ் செய்யமாட்டாமை யினையும், ஓர் ஏழை நாட்டுப்புறக் குடிசை வீட்டினுட்பிறந்து வளர்ந்தமையால் உண்டான பரும்படியான வழக்கவொழுக் கங்களின்கீழ் மறைபட்டிருந்த அவடன் மதிப்பற்ற கற்பொழுக்க மாண்பினையும் பிறநலங்களையும் ஏனையோர் தெரிந்து அளத்தல் இயலாமையினையும் அவர்கள் எடுத்தெடுத்துப்பேசி வியந்து மகிழ்ந்தனர். சிறிது காலத்திலெல்லாம் அந்நாட்டவரே யன்றி அக்கம்பக்கத்துள்ள ஊரவர்களும், அம் மாதரசியின் அரிய வாழ்க்கை நலத்தையுந் தெய்வநேயத்தையும் அறநெஞ்சத்தையும் மற்றை நற்செய்கைகளையுமேயன்றி வேறெதனையும் பேசாராயினார். இதனால், இந்நங்கையை மணம் புரிதற்குமுன் அம்மன்னன்மேற் கொண்டிருந்த பொருந்தா நடைகளைப்பற்றிய பேச்சும் மறைந்துபோயது.

இங்ஙனம் மணவாழ்க்கையிற்புகுந்த அவ்வரசிக்கும் அரசற்கும் முதலில் ஒரு பெண்மகவு பிறந்தது. அதன் பின் நாலைந்து ஆண்டுகள் கழித்து அவ்வரசி கருக்கொண்டு தன்கொழுநன் பெரிது உவக்கும்படி ஓர் அண்மகவினையும் ஈன்றனள். அந்நிகழ்ச்சிக்குப்பின் அவ்வரசனுள்ளத்திற் புதுமையான ஒரெண்ணந் தோன்றலாயிற்று. அதாவது: தன்னழகிய மனையாளின் மனப்பொறுமையினை, ஒரு நீண்டகாலப் பயிற்சியினாலுந் தாங்கமுடியாச் சில நடைகளாலும் ஆராய்ந்து கண்டறியவேண்டு மென்பதேயாம். முதன்முதற், கொடுஞ்சொற்களால் அவட்கு வருத்தத்தை விளைவிக்க முயன்றும், அதன்பிற் கடும் பார்வையாலுஞ் சுளித்த முகத்தாலும் அதனை மிகுதிப்படுத்தியும் அவ்வளவில் அமைதிபெறாமல், தான் இழிபிறப்பும் இழிந்த பழக்கமும் உடைய ஒருத்தியை மணந்துகொண்டு அவளால் இரவலரையொத்த மக்களைப் பெறப்போவது பற்றியும் முன்னமே பிறந்துள்ள தன் மகளைப்பற்றியும் தன் குடிமக்கள் முறுமுறுத்துத் தன்மேல் அருவருப்புறுகின்றார்களெனவுங்

கூறினான். அச்சொற்கேட்ட கிரிசெலாள், சிறிதுந் தன்முகம் வேறுபடாமலுந் தன் தோற்றத்தில் ஏதுங் குணமாற்றங் காணப்படாமலுந் தன் தலைவனை நோக்கி,

''மாட்சிமை தங்கிய என் அருட்பெருமானே, தங்களுடைய மேன்மைக்கும் மனநலத்திற்குந்தகத், தாங்கள் என்னை எவ்வாறு செய்யவேண்டினாலும் அவ்வாறு செய்யலாம்; ஏனென்றால், யான் தங்கள் குடிமகளிற் கடைப் பட்டாரினுங் கடைப்பட்டவள் ஆவேன் என்பதுந், தாங்கள் என்னை உயர்த்த விரும்பிய உயர்நிலைக்கு யான் தகுதி யில்லாதவள் என்பதும் யான் நன்கறிவேன்.'' என மொழிந்தனள்.

இவ்விடைமொழியானது அம்மன்னன் கொண்ட நோக்கத்திற்கு ஏற்றதாயிருந்தது. ஏனென்றால், அவன் தான் அவளை உயர்த்திவைத்த உயர்நிலையானது, இறுமாப்பினை யேனும் பிறரை இழிவாகக் கருதுங்குணத்தையேனும் பெருமையாற் பேசாதிருக்கும் இயல்பையேனும் அவள்பால் வருவிக்கவில்லை யென்பதை அதனால் அவன் நன்குணர்ந்து கொண்டான். அவள் வயிற்றிற் பெண்பிறந்ததுகண்டு தம் குடிமக்கள் மனந்தாங்கவில்லையென்று அவன் அங்ஙனம் அவளுக்குத் தெளிவாகவுந் திறப்பாகவுஞ் சொல்லிய சிறிது காலத்திலெல்லாம், அவன் தன் ஏவலாள் ஒருவனை அவள்பால் விடுத்தனன். அவ்வேவலன் மனக்கலக்கமுந் துன்பமுந் துயரமும் உற்றவனாய் அம்மாதரசிபாற்போந்து, ''பெருமாட்டி, யான் என்னுயிரை இழவாதிருக்க வேண்டுமானால், எம்பெருமான் கடுமையாய் இட்ட கட்டளைப்படி யான் தங்கள் இளம்புதல்வியை எடுத்துச்சென்று—'' எனப் புகன்று, அவ்வளவில் தன் பேச்சை நிறுத்திக்கொண்டான். அப்பெருமாட்டி அச்சொற்களைக் கேட்டதும், அவனது சுளித்த முகப்பார்வையினையுந், தன் கணவன் தனக்கு முன்னே சொன்னதையும் நோக்கிநினைந்து, அவன் தன் பெண்மகவினை எடுத்துச்சென்று கொலை புரியும்படி தன் வேலைக்காரனை ஏவினனெனவே

எண்ணினாள். எண்ணித், தொட்டிலிற் கிடந்த மகவினை உடனே யெடுத்து முத்தமிட்டு அதற்கு இறைவன் அருள் உண்டாகுக வென்று வாழ்த்தித், தாய்க்கு இயல்பாக உள்ள அன்பினால் அவளது நெஞ்சந் துடித்ததாயினுந் தன் முகத்திலே ஏதொரு வேறுபாடுங்காட்டாதவளாய், அதனை அவ்வேவலன் கையில் மெல்லெனவைத்து, "இதோ, நண்பனே, இம்மகவினை எடுத்துச் செல்! நின்மன்னன் நினக்குக் கற்பித்தபடி இதனைச் செய்! ஆனாலும், மன்னன் விரும்பினாலன்றிக் கொடிய விலங்குகளும் பறவைகளும் இதனைத் தின்னும்படி காட்டுப்பாங்கான இடத்தில் இதனைக் கிடத்திவிடாதே!" எனப் புகன்றனள்.

பின்னர், அப்பிள்ளையொடு சென்ற அப்பணியாளன் தன் மன்னன்பாற் சென்று, அரசி மொழிந்ததை விளம்ப, அவன் அவளது ஒப்பற்ற மனத்திட்பத்தையறிந்து மிகவும் வியப்படைந்தான். அப்பால் அவ்வரசன் அம்மகவினைப் பொலோனா என்னும் ஊரில் தனக்கு உறவினளாயுள்ள ஒரு சிறந்த பெருமாட்டிபால் விடுத்து, அஃது இன்னார்க்கு உரிய பிள்ளையென்பதைத் தெரிவியாமல், அதனை உயர்ந்த முறையிற் கருத்தாய் வளர்த்துக் கல்வி பயிற்றிவருமாறு மட்டும் அவளை வேண்டிக்கொண்டான்.

பிறகு சிறிதுகாலஞ் சென்றபின், அவ்வரசி பின்னுங் கருக்கொண்டு ஓர் ஆண்மகவினை ஈன்றாள். அவ்வழகிய மகனைக் கண்டு அரசன் இதற்குமுன் அடையாத ஒரு பெருங்களிப்பினை உள்ளுக்குள் அடைந்தனனாயினும், இதுவரையில் தான் அவளது பொறுமையினை அறியச் செய்ததில் அமைதிபெறானாய், முன்னையிலுங் கொடிய சொற்களாலுங் கடிய பார்வையாலுங் காரமான தன் கருத்தை அறிவிப்பான் புகுந்து, "கிரிசெலா, இவ்வழகிய ஆண்பிள்ளையை ஈன்றமையால் நீ என்னைச் சாலவும் உவப்பித்தனையாயினும், என் குடிமக்கள் இப்பிள்ளை பிறந்ததை யறிந்து மனம் உவவாதவர்களாய், எனது சிறந்த அரச மரபில் வராமல் ஓர் ஏழைக் குடியானவன் மரபில்வந்த ஒருவன், யான்

காலமானபின், தமக்கு அரசனாயுந் தலைவனாயும் வரப்போவதைப் பற்றி மன எரிவுடன் எங்கும் பழி தூற்றா நிற்கின்றனர். அதனால் அவர்கள் என்னை இவ்வரசியலி னின்றுந் துரத்திவிடுவார்களோவென நினைந்தும் அச்சமுறுகின்றேன். அங்ஙனம் அவர்கள் செய்யாமைப் பொருட்டு, இந்தப் பிள்ளையையும் நான் ஒழித்துவிடல் வேண்டும்! நின்னையும் இங்கிருந்து அகற்றிவிட்டு, என் குடிமக்களின் உள்ளத்திற்கிசைந்த வேறொரு மனையாளையும் யான் மணந்துகொள்ளல் வேண்டும்'' என்று நெஞ்சிற் சிறிதும் ஈரமின்றிக் கூறினான்.

இவ் வன்சொற்களைச் செவியேற்ற கிரிசெலாள் நைந்து வருந்தும் உள்ளத்தினளாயினும் பொறுமையின் மாறாதவளாய், ''மாட்சிமை நிறைந்த அருட்பெருமானே, தங்களது அரசவுள்ளத்திற்கு எஃது உகந்ததோ அதனையே செய்து மனவமைதி பெறுங்கள்! என்னைப் பெருமைப் படுத்தவேண்டுமென்று ஒருகாலும் நினையாதேயுங்கள்! தங்களுள்ளத்திற்கு இசைந்தது தவிர, வேறேதும் யான் விரும்பத்தக்கதும் அன்று உயர்ந்ததும் அன்று!'' என விளம்பினள். அதன்பிற் சிலநாட் சென்றபிறகு அம்மன்னர்பிரான் முன்னே தன் பெண்மகவுக்குச் செய்தபடியே, இப்போது தன் ஆண்மகவுக்கும் அதே ஏவலாளனை விடுத்து, அதனைக் கொலைசெய்வித்தற் பொருட்டுப் போக்கினான்போல் வெளிக்குக்காட்டி, அதனைப் பொலோனா நகருக்கு விடுத்து அங்கே அது தன் அழகிய அக்காளுடன் வளருமாறு திட்டம்பண்ணினான். அப்பெருமாட்டியோ முன்னே தன் முதற்பிள்ளையைக் கொடுத்தபோது எங்ஙனம் ஏதொரு மனக்குறையுங் காட்டாதிருந்தனளோ அங்ஙனமே இப்போதும் இருத்தல் கண்டு, அவள் கணவற்குண்டான வியப்பு இவ்வளவென அளவிடற்பாலதன்று; அவன், அவளைப்போன்ற மற்றொருத்தி இவ்வுலகில் எங்குமிருத்தல் இயலாதென்று எண்ணினான். தனது சூதான சூழ்ச்சியைச் செய்யாதிருந்தால்,

தன் மனையாள் தன் பிள்ளைகள்பால் எவ்வளவு அன்புபூண்டு அவைகளைத்தன் இன்னுயிரெனக் கருதி எவ்வளவு கருத்தாயோம்பி வளர்த்திருப்பள் என்பதை அவன் அவளது நெஞ்சத்தியற்கையை உற்றுநோக்கி யாராயும் முகத்தாற் கண்டு கொண்டான். மற்று, அங்ஙனம் ஆராய்ந்து கண்டிலேனால், அவள் உலகியன் முறைக்கு அன்புடையவள் போல் நடப்பவளேயன்றி உள்ளபடியே தன் மக்கள் மாட்டு அன்புடையவள் அல்லளென்றும், எத்தனை பிள்ளைகள் தனக்குப்பிறந்தாலும் அத்தனை பிள்ளைகளையுந், தான் வேண்டியபடி, அவள் தன்னினின்றும் அங்ஙனம் எளிதாக அகற்றிவிடத் தக்கவளே யென்றும் அவன் அவளைப் பிழையாக எண்ணியிருக்கக்கூடும் ; ஆனால், அவளைத் தான் ஆராய்ந்து பார்த்தமட்டில், அவள் அன்பிற் கனிந்த தாயின் இயற்கை யுடையவளே யென்றும், எத்துணைக் கடுமையான இடிப்புகளையும் பொறுக்கவல்லவளே யென்றும் அவன் நன்குணர்ந்துகொண்டான்.

இனி, அம்மன்னன்றன் குடிமக்களோ, அவன் தன் பிள்ளைகளைக் கொன்று விடும்படி செய்தனனெனவே நம்பி, அவனை மிகவுங்கொடியனாக நினைந்து அவன்மேற் பெரும்பழி கூறினர்; ஆனால், அவன்றன் மனையாண்மேலோ பெரிதும் இரங்கினர். தன் பிள்ளைகள் இறந்துபோனதற்காகத் தன்னைக் கண்டு புலம்பவந்த பெண்மணிகட்கெல்லாம், அப்பெருமாட்டி, தன்பிள்ளைகளைப் பெற்ற தந்தைக்குத் தன் மக்கள் உகந்தவர்களாதலைவிடத் தனக்கு மிக உகந்தவர்கள் அல்லரே! எனப் பகர்ந்து அவர்களை ஆறுதல்பெறச் செய்தனள்.

இனி, இப்பிள்ளைகள் பிறந்த சில ஆண்டுகட்குப் பிறகு, அம்மன்னன் தன் மனைவி கிரிசெலாளின் மனப்பொறுமை யினைக் கடைசியாக ஆராய்ந்துபார்த்து விடுதற்குத் தன்னுள்ளே தீர்மானஞ்செய்து, தன் பக்கத்தே யிருந்தவர்களை நோக்கி, இனிமேல் தான் கிரிசெலாளைத் தன் மனைவியாக வைத்துக்கொள்ளுதல் இயலாதென்றும், அவளைத் தான்

மணந்துகொண்ட காலத்தில் தான் மயங்கிய மூளையுள்ள இளைஞனாயிருந்தபடியால் அங்ஙனந் தான் செய்தது மடமைச்செயலாய் முடிந்ததென்றுந் திறந்து சொன்னான். அதன்பின், தன் குருவுக்குத் தெரிவித்துக், கிரிசெலாளை நீக்கிவிட்டு, வேறொருமனையாளை மணந்துகொள்ள அவரது விடையைப் பெறுதற்குத் தான் முனைவதாகவுங் கூறினான். அதனைக்கேட்ட அவர்கள் அவ்வாறு செய்தல் அடாதெனத் தடுத்தும், அவன் அங்ஙனஞ் செய்துதான் ஆகவேண்டுமென அழுத்திக் கூறினான்.

அச்செய்தியைக் கேட்டுத், தான் மறுபடியுந் தன் ஏழைத் தந்தையின் குடிலுக்குங் காணியாட்சிக்குந் திரும்பிச் செல்லவேண்டி யிருத்தலையும், அங்கே தன்னிளமைக் காலத்திற்போலத் தான் மீண்டும் பழைய ஆடுமேய்க்குந் தொழிலை மேற்கொள்ளவேண்டி யிருத்தலையும், அதனொடு தான் காதலித்துப் பேணிய கணவனொடு வேறொருத்தி மணங்கூடி இன்பம்நுகரப் போவதையும் உணர்ந்து, அருமைப் பெண்மணிகாள்! அம்மாதரசியின் மனப் பொறுமையானது எவ்வளவு கொடுமையான ஆராய்ச்சிக்கு உள்ளாக்கப் பட்டிருக்கவேண்டும் என்பதை நன்கு நினைத்துப்பாருங்கள்! அவ்வாறிருந்தும், அவள் இதற்கு முன்னே தனக்கு நேர்ந்த இடுக்கண்களையெல்லாந், தோலாத மெய்யொழுக்க மனத்திட்பத்தால் மிதித்து மேல்நின்றது போலவே, இப்போதும் இதனைக் கலங்கா முகத்துடனும் நடையுடனுந் தாங்கிக் கொள்ளத் தனதுள்ளத்தை அசையாமல் நிலைநிறுத்திக் கொண்டாள்.

இனி, அரசன் தான்கொண்ட கருத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்ளுதற்கென்று குறிப்பிட்ட ஒருநாளில், அவன்றன் குருவினிடமிருந்து வந்தாற்போற் போலிக் கடிதங்கள் வந்தன. அவைகளை அவன் தன் குடிமக்களின் முன்னிலையிற் படிக்கும்படி செய்வித்துத், தன் குரு கிரிசெலாளைத் தான் நீக்கிவிட்டு வேறொரு நங்கையை மணந்துகொள்ள ஒருப்பட்டு விடைகொடுத்ததனை அவர்களெல்லார்க்கும் அறிவித்தனன்.

அதன்பின் உடனே அவன் கிரிசெலாளைத் தன் குடிமக்களின் எதிரே வருவித்து வைத்து அவளை நோக்கிக் கூறுவான்: "பெண்ணே, என் குருவினிடமிருந்து வந்த விடையானது, நின்னை விலக்கிவிட்டு, யான் வேறொரு பெண்ணை மணந்துகொள்ளும்படி கற்பிக்கின்றது. என் முன்னோர் களெல்லாரும் உயர்குடிப்பிறப்பினராயும் இந்நாட்டுக்குத் தலைவர்களாயும் இருந்தமையாலும், நீ ஓர் ஏழைக்குடிமகளாய் இருப்பதனாலும், யான் நின்னை மணந்துகொண்டதனால் என் முன்னோர் பிறப்பும் என் பிறப்பும் இழிபடைதலாலும், இனி யான் நின்னை என் மனைவியாக வைத்திருக்க விரும்பவில்லை; ஆதலால், நீ கொணர்ந்த பரிசத்தொடு நின்னைத் திரும்ப நின் தகப்பன் வீட்டுக்குப் போக்கிவிட்டு, என் உயர்குடிப் பிறப்புக்கு ஏற்றவளாயும், அதனால் என் குடிமக்கள் உள்ளத்திற்கு இசைந்தவளாயுங் காணப்படும் மற்றொருமாதை யான் மனையாளாக மணந்துகொள்ள ஏற்பாடு செய்து கொண்டிருக்கின்றேன்."

இச்சொற்களைக் கேட்ட கிரிசெலாள், தன் கண்களிற் றதும்பிய நீரைப் பெருவருத்தத்தொடு தடைசெய்து கொண்டு, மற்றைப் பெண்மக்களின் இயற்கைக்கு வேறானவளாய், "மாட்சிமிக்க அரசே, யான் அத்துணைப் பகுத்தறிவு வாயாதவள் அல்லேன்; எனது தாழ்ந்த இழிந்த குடிப்பிறப்பின் நிலைமையானது தங்களது உயர்ந்த சிறந்த குடிப்பிறப்பின் நிலைமைக்கு எவ்வாற்றானும் ஒவ்வாத தென்பதை யான் என்றும் ஒப்புக்கொண்டவளே. யான் தங்களொடு கூடியிருக்கும்பேறு இறைவனது பேரருளாலுந் தங்களது தண்ணளியாலும் எனக்குக் கிடைத்ததேயல்லாமல், என்பாலுள்ள எந்த நலத்தினாலாவது கிடைத்தது அன்று என்பதையும் யான் என்றும் ஒப்புக்கொண்டவளே. ஆதலால், தங்களால் வந்த இப்பேற்றைத் தாங்கள் திரும்ப வாங்கிக்கொள்ளுதற்குத் தங்கள் திருவுளம் இப்போது எண்ணுதலால், அதனை யானுந் தங்கட்கு மகிழ்வுடன் திருப்பிவிட வேண்டியவளாகவே இருக்கின்றேன். என்னை

மணந்துகொள்ளுகையில் தாங்கள் என் விரலில் இட்ட இக்கணையாழியை இதோ தாழ்மையாகத் தங்கட்குச் சேர்ப்பிக்கின்றேன். இன்னும், யான் கொணர்ந்த மணப்பரிசத்தை யான் திரும்ப எடுத்துச் செல்லும்படி தாங்கள் எனக்குக் கட்டளையிடுகின்றீர்கள். ஆனால், அவ்வாறு எனக்குத் திருப்பிக்கொடுக்க வேண்டுவ தொன்றுமில்லையே. ஏனென்றால், என்னைத் தாங்கள் கொண்டுவந்தபோது யான் அணிந்திருந்த என்னுடைய எளிய ஆடைகளை முற்றுங் களைவித்தன்றோ என்னைக் கொண்டுவந்தீர்கள்? தங்களுக்கு இரண்டு மகவுகளை ஈன்ற இவ்வுடலம் அவ்வெளிய ஆடைகளையே அணிந்து செல்லல் வேண்டுமெனத் தாங்கள் எண்ணினால், இங்கிருந்து அங்ஙனமே செல்வேன். குற்றமில்லாக் கன்னிமையொடு வந்த எனக்குத் திருமணக் காலத்தில் அணிவித்திருந்த ஆடைகளுள் ஒன்றை எனது மானத்தை மறைக்குமளவுக்குத் தாங்கள் உளம் இரங்கிக் கொடுத்தால் அதனையே எனது திருமணப் பரிசமாகக் கருதிக்கொண்டு இவ்விடத்தைவிட்டுச் செல்வேன்'' என மொழிந்தனள்.

அம்மன்னனோ, தன் மனையாள் விளம்பிய இம்மொழிகளைச் செவிமடுத்துத், தன் நெஞ்சம் நீராய் உருகத் தன் கண்களும் அந்நீரை உகுக்கும் நிலையினவாகத் தன்னுளம் நெகிழ்ந்தும், அந்நெகிழ்ச்சியினைக் காட்டானாய்ச், சீற்றமுஞ்சினமுங் கொண்டான்போல் எழுந்து நின்று, ''இவட்கொரு சிற்றாடைகொடுத்து, இவளைப் போகவிடுமின்கள்!'' எனக் கரைந்தான். அப்போதங் கிருந்தவரெல்லாரும் பதின்மூன்றாண்டுகள் ஓர் அரசற்கு மனையாளாயிருந்த ஓர் அரசி ஓரேழைச் சிற்றாடையணிந்து வெளிச்சென்றாள் என ஒரு சிறுசொற் பரவாமைப்பொருட்டு நல்லதொரு பேராடை கொடுங்கள் என அவனை மிக இரந்து வேண்டியும், அவன் அதற்கு இசைந்திலன். மற்று, அவ்வரசியோ, அடிக்குத் தொடுதோல் இல்லாமலுந், தலைக்கு முடியில்லாமலுந், தன் மேலே ஒரு மாராப்புக்கூட இல்லாமலுந்,

தன் அரையுடம்பு தெரியச் சிற்றாடை யுடுத்தவளாய்த் தன்னைக் கண்டவரெல்லாம் ஆற்றாது புலம்பி அழ, வழிநடந்து சென்று தன் தந்தையின் இல்லிற் சேர்ந்தாள்.

அவடந்தையாகிய அந்நல்ல குடியானவனோ, தன் புதல்வியை அவ்வரசன் நீண்டகாலந் தன் மனையாளாக வைத்திரானென்றும், இப்போது நிகழ்ந்தபடி அவள் தன் பாற் றிரும்பிவந்து சேர்தலே நேருமென்றும், ஒவ்வொரு நாளும் எதிர்பார்த்திருந்தவனாதலால், அரசன் அவளை மணந்து கொள்ளுதற்கென்று ஒழுங்குசெய்த அந்நாளில் அவளுடம் பினின்றுங் களைவித்தெறிந்த எளிய ஆடைகளைக் கருத்தாய்ப் பாதுகாத்து வைத்திருந்தான். ஆகவே, அவன் இப்போது அவைகளை யெடுத்துத் தன்மகள் கையிற் கொடுத்தான்; கிரிசெலாளும் அவைகளை வாங்கி யுடுத்துக் கொண்டு, பழமைபோல் தன் தந்தையின் இல்லப் பணிகளைச் செய்தல் மேற்கொண்டு, ஊழ்வினையானது தனக்கு விளைத்த அல்லல்களையெல்லாம் பெரியதொரு மனத்திட்பத்தொடு பொறுத்துக்கொண்டு தன் வாணாளைக் கழிப்பாளாயினள்.

இங்ஙனஞ் சில வைகல் கழிய, அவ்வரசனோ தனக்கிசைந்ததாகத் தோன்றிய ஒருநாளில், தான் ஓர் அரசன் மகளை மணஞ்செய்துகொள்ளப் போவதாகத் தன் குடி மக்கட்கு அறிவித்து, அத்திருமணவிழவை மிகவுஞ்சிறப்பாக நடைபெறுவித்தற்கு வேண்டுவனவெல்லாஞ் செய்யும்படி கட்டளையிட்டான். அதன்பிற், கிரிசெலாளையும் அவடன் தந்தையின் இல்லத்தினின்றும் வருவித்து, அவளை நோக்கி, "மாதே, யான் இப்போது மணந்துகொள்ளுதற்கென்று தெரிந்தெடுத்திருக்கும் நங்கை இன்னுஞ் சில நாளில் இங்கே வந்துசேர்வள். அவள் முதன் முதல் வரும்போதே அவளைச் சிறப்பாக வரவேற்றுக் கொண்டாட விழைகின்றேன். இவ்வரண்மனைக்கண் உள்ள மாடங்கள் மண்டபங்கள் மாளிகைகள் கூடங்கள் அறைகள் முதலானவைகளை யெல்லாம் ஏற்றபடி ஒப்பனை செய்து அத்துணைச் சிறந்த கொண்டாட்டுக்கு ஒத்த வகையாக வேண்டும் பண்டங்களைத்

தொகுத்து அவையிற்றை அழகாக அமைத்து வைக்கவல்ல ஒரு பெண்பால் இல்லையென்பதை நீ நன்கறிவாய். ஏனையெல்லாரையும்விட நீ இவ்வரண்மனைக்க ணுள்ள எல்லாப்பகுதிகளையும் நுகர்பொருள்களையும் பண்டம் பாடிகளையுஞ் செவ்வகையாகத் தெரிவையாதலால் நின்னையிங்கு அழைப்பித்தேன். நினக்குத்தோன்றுமாறு இங்குள்ளவைகளை யெல்லாம் ஒழுங்குற அமைப்பாயாக! நினக்கு வேண்டிய நங்கைமார்களையுஞ் செல்வப் பெருமாட்டிகளையும் வருவித்து, நீயே இவ்வரண்மனைக்குத் தலைவியாக இருக்கும் முறையிலிருந்து அவர்களை விருந்தோம்புவாயாக! திருமணம் முடிந்தவுடனே நீ நின் தந்தையினிடந் திரும்பி ஏகலாம்'' என்றனன்.

இச்சொற்கள், ஏழைமையில் மேதகவுவாய்ந்து பொறுமைமிக்க கிரிசெலாளின் நெஞ்சத்திற் கூரிய வேலை நுழைத்தாற்போற் பாய்ந்தனவேனுந், தான் முன்னிருந்த செல்வ வாழ்க்கையின் உயர்வு அவடன் நினைவைவிட்டு எளிதாக நழுவிப்போயதேனும், அவள் தான் அவ்வரசன் மேல் வைத்திருந்த இணையற்ற காதலன்பை மறக்கமாட்டாளாய், ''என் அருட்பெருமானே, தங்கட்கு வேண்டியதோர் ஊழியத்தை அடியேன் என் முழுமனத்துடன் விரைந்து செய்யக் காத்திருக்கின்றேன்'' எனப் பகர்ந்தனள். அவள் ஒரு சிற்றாடையுடன் அவ்வரண்மனையிலிருந்து புறம்போக்கப்பட்டா ளாயினும், இப்போது தான் தன் தந்தையின் வீட்டிலிருந்து அணிந்துவந்த எளிய உடையிலிருந்தவாறே, அவ்வரண்மனையின் மண்டபங்கள் கூடங்கள் அறைகள் முதலியவற்றையெல்லாந் துப்புரவு செய்யப் புகுந்தாள்; அவ்விடங்களிலுள்ள நாற்காலிகள், பட்டுமெத்தை தைத்த சார்மணைக் கட்டில்கள், சலவைக்கற் பதித்த மேசைகள், பளிங்கு விளக்குகள், அழகிய ஓவியங்கள், பொன் வெள்ளிக் கலன்கள் முதலியவைகளை யெல்லாந் துடைத்துத் தூய்மை செய்தாள்; எவ்வெவை எவ்வெவ் விடங்களில் இருந்தாற் கண்கவர் வனப்பினவாய்த்

தோன்றுமோ அவ்வவற்றை அவ்வவ்விடங்களில் அழகுற அமைத்துவைத்தாள்; அதன்பின் அடுக்களையிற் புகுந்து, அவ்வரண்மனையில் அவளே எல்லா வேலைகளையுஞ் செய்யுந் தொழுத்தைபோற் சிறிதும் ஒய்வின்றிச் சமையற்பண்டங்கள் பாண்டங்கள் முதலானவைகளை யெல்லாம் மிகவும் நேர்த்தியாகத் திருத்திவைத்தாள்.

இவையெல்லாஞ் செய்தானபின், அரசன் அச்சிறந்த திருமண விழவுக்கு அவ்வூரிலுள்ள நங்கைமார்களை யெல்லாம் வருவித்தான். திருமணம் அயரும் அந்நாளிற், கிரிசெலாள் நிறம் மங்கிய தனது நாட்டுத் துணியையணிந்த படியே அந்நங்கைமாரையெல்லாம் முகமலர்ச்சியுடன் வரவேற்று அவர்க்குச் சிறப்புச் செய்தாள்.

இனி, அம்மன்னன், வேறோர் ஊரில் ஒரு குறுநில மன்னனை மணந்துகொண்டதன் உறவினளாகிய ஒரு சிற்றரசியிடந் தன் புதல்வியையும் புதல்வனையும் ஒப்படைத்து, அவர்களைச் சிறந்த முறையில் வளர்த்து வருமாறு ஏற்பாடு செய்து வைத்தமை முன்னமே குறிப்பிக்கப்பட்டதன்றோ? அங்ஙனம் வைக்கப்பட்ட அவன்றன் புதல்வி இப்போது பதின்மூன்றாண்டுக்கு மேற்பட்ட அகவையினளானாள்; அவன் புதல்வனும் ஆறேழு ஆண்டுக்கு மேற்பட்ட வனானான். ஆகவே, அரசன் தனக்கு இனிய நண்பரான ஒரு செல்வரை அச்சிற்றரசியின்பால் விடுத்துத், தன் மகளையும் மகனையும் பரிவாரஞ்சூழப் பல்பெருஞ் சிறப்புடன் அவ்வம்மையார் தன்பால் தன் நகருக்கு அழைத்துவரல் வேண்டுமென்றும், அவர்கட்குந் தனக்குமன்றி வேறெவர்க்குந் தெரியாத அக்கன்னிப்பெண்ணை அரசனாகிய தான் மணஞ்செய்துகொள்ளப் போவதாக வழிநெடுக விளம்பரப் படுத்திவருதல் வேண்டுமென்றும் அறிவித்தான். அவ்வறிவிப் பினைக் கொண்டுசென்ற அச்செல்வருந் தம்மை நம்பி விடுத்த அச்செய்தியினை அச்சிற்றரசிக்குத் தெரிவித்து, அவளுந் தாமுமாக உறவினர் புடைசூழ அரும்பெருஞ்சிறப்புடன் அரசன் மகளையும் மகனையும் அழைத்துக்கொண்டு

குறிப்பிட்ட நாளின் நண்பகல் வேளையில் அவ்வரசனது அரண்மனைக்கு வந்து சேர்ந்தனர். அப்போது அக்கம்பக்கத்தூரிலுள்ளார் பலருந், தம்மரசனுக்குப் புது மனைவியாக வந்திருக்கும் அப்பெண்ணைப் பார்ப்பதற்காக அவ்வரண்மனைக்கண் வந்து குழுமினர்.

செல்வர்களுஞ் செல்வப்பெருமாட்டிகளுங் களிப்புமிக்கு அப்பெண்ணை வரவேற்று ஓம்பினர். அத்திருநாட் கொண்டாட்டத்திற்கென்று ஒப்பனை செய்யப்பட்ட அழகியதொரு பெரு மண்டபத்தின்கண்ணே கிரிசெலாள் தன் எளிய ஆடையி லிருந்தபடியே அப்பெண்ணை வரவேற்று, "எம் மன்னர்பெருமானுக் கென்று புது மனைவியாக வந்த நுங்கள் வரவு திருவருளால் நல்வரவாகுக," என்று பணிவொடு மொழிந்தாள்.

அங்கே வந்திருந்த செல்வமகளிரெல்லாரும் அரசனை நோக்கிக், "கிரிசெலாளைத் தனியே ஓர் அறையினுள்ளாவது வைத்துவிடுங்கள்! அல்லது அந்நங்கையார் முன் அணிந்திருந்த சிறந்த ஆடை யணிகலன்களை அணிந்துகொண்டு வந்தாவது இக்கொண்டாட்டத்தை நடத்தும்படி செய்யுங்கள்! ஏனென்றாற் புதிதுவந்தவர்கள் முன்னிலையில் அவ்வம்மையார் அத்துணை ஏழைமையான தோற்றத்துடன் வந்துநின்று பணிசெய்வது நல்லதன்று!" என்று எவ்வளவோ வற்புறுத்திச் சொல்லியும், அவன் அவர்களது சொல்லுக்குச் சிறிதும் இணங்கிற்றிலன். எல்லாரும் நாற்காலிகளில் அமர்ந்து வட்டமேசையைச் சூழ்ந்திருக்கக், கிரிசெலாள் தன் எளிய உடையொடு நின்றவண்ணமே அவர்கட்கு வேண்டும் பணியெல்லாஞ் செய்துகொண்டிருந்தாள்.

புதிதுவந்த மணப்பெண்ணைப் பார்த்தவர்களெல்லாருந் தம்மரசன்செய்த மணவிமாற்றத்தை வியந்து பேசினர். மற்று, அவர்களெல்லாரையும்விடக் கிரிசெலாளே அதனை மிகவுங் கொண்டாடிப் பேசினள்! அப்பெண்ணுடன் வந்த

அவடன்தம்பி, ஆண்டிற் சிறியனாயினும் அறிவிற் பெரியனாய், அவளைத் தன் தமக்கையென்று அறியாமலே, அவள் அரசற்கு ஏற்ற மனையாளே எனப் புகழ்ந்துரைத்தனன்!

இப்போது அம்மன்னன், தன் மனையாள் கிரிசெலாளின் பொறுமைப்பற்றித் தான் தெரியவேண்டுமளவெல்லாம் ஆராய்ந்து தெரிந்துகொண்டமையால், நெஞ்சை இரண்டாய்ப் பிளக்கத்தக்க இத்தனை ஆராய்ச்சிக்கட்கு உள்ளாகியும் முகஞ் சிறிதுஞ் சுளியாத அவள், அறிவில் மிகச் சிறந்தவளாதலால் தன் அறிவில்லா மட்டித்தனத்தால் இங்ஙனமெல்லாம் இத்துன்பங்களைப் பொருள் செயாது நடந்தாள் என்று கருதுதற்கும் மாட்டானாய், இனி இவளை இப் பல்பெருந் துன்பங்களினின்றும் விடுவித்து, இவள் தன்பாற் பெறுதற்குரிய உறுதி மொழியினைத் தான் புலப்படுத்துதலே செயற்பாலதெனத் தீர்மானித்தான். தீர்மானித்து, அங்குள்ளார் எல்லார் எதிரிலும் அவன் அவளைத் தன்முன்னேவந்து நிற்குமாறு கற்பித்து, அவளை நோக்கிப் புன்னகை புரிந்து, "கிரிசெலா, இப்போது யாம் புதிது தெரிந்தெடுத்திருக்கும் இம் மணப் பெண்ணைப்பற்றி நீ யாது நினைக்கின்றாய்?" என வினவினான். அதற்கவள், "எம்பெருமானே, இப்பெண் மணியை யான் பெரிதும் விரும்புகின்றேன்; இந்நங்கை அழகின் மிக்கவராய் இருத்தல்போலவே அறிவிலும் மிக்கவராய் இருப்பாரென்று நம்புகின்றேன். இம்மங்கையொடு தாங்கள் ஒருங்குகூடி, இந்நிலவுலகில் நீங்கள் ஒருவரே பெறற்கரும்பேறு பெற்றவராக வாழ்வீர்களென்பதில் யான் சிறிதும் ஐயுறுகின்றிலேன். என்றாலும், யான் தங்களை ஒன்றுவேண்டிக்கொள்கின்றேன். என் சொல்லைத் தங்களுள்ளத்தில் ஏற்பிக்கும் வலிவு எனக்கிருந்தால், தாங்கள் தங்கள் முதல் மனைவியைச் சுடுசொற்களால் வெட்டிப் பேசியதுபோ லில்லாமல் தாங்கள் இவ்விளமாதை மிக்க அன்பொடு நடத்துதல்வேண்டும். ஏனென்றால், அச்சுடு சொற்களைப் பொறுத்திருக்குந் தன்மையை இவ்விள மங்கைபால் யான் எங்ஙனம் எதிர்பார்க்கக்கூடும்? இப் பெண்மணி ஆண்டில் மிக இளைஞராயிருப்பதுடன், கல்விப்

பயிற்சியில் மிக மென்மையாக வளர்க்கப்பட்ட வராகவு மிருக்கின்றார். மற்றுத், தங்கள் முதன் மனைவியோ உழைப் பிலுங் கடுமுயற்சியிலுந் தொடர்பாக வளர்க்கப் பட்டவள்.''

இங்ஙனங் கிரிசெலாள், தன் மகளை மகளென்றறியாமல் தன் கணவற்கு இரண்டாம் மனைவியெனவே நம்பி, அரசன் வினாயதற்குக் கள்ளமின்றி உண்மையாக அடக்கத்துடன் விடை பகர்ந்ததைக் கண்டு காலதியன் என்னும் அம்மன்னன் அவளை அழைத்துத் தன்னருகே யிருக்கும்படி கற்பித்துக், ''கிரிசெலா, நீடு வியக்கத்தக்க நினது பொறுமையிற் பழுத்த கனியை நீ நுகர்தற்கு ஏற்றகாலம் இப்போதுதான் அண்மியது; என்னை இரக்கமில்லா வன்னெஞ்ச முரடனெனக் கருதியவர்களெல்லாரும், யான் இழிந்ததேதும் மதிகெட்டுச் செய்திலேனென்பதை இப்போது கடைசியாக அறிந்து கொள்வர். இங்ஙனம் ஏதுக்காகச் செய்தேனென்றால், மணந்துகொண்ட ஒரு மனையாளின் நிலை எவ்வாறிருக்க வேண்டுமென்பதை நினக்கு அறிவுறுத்தவும், ஒருவன் ஒரு மனையாளை எங்ஙனந் தெரிந்தெடுத்து எங்ஙனம் வைத்திருக்கவேண்டுமென்பதை எவர் எத்தகையராயினும் அவரெல்லார்க்கும் நன்கு உளத்திற் பதியவைக்கவுமே அங்ஙனம் முன்னமே கருதிச் செய்தேன். இங்ஙனம் ஆராய்ந்து தெளிந்தமையால் இனி நின்னொடு யான் ஒருநாள் ஒருங்கு வாழப் பெறினும் அஃது எனக்கு என்றும் அழியாக் களிப்பினையும் இன்பத்தினையும் பயப்பதே யாகும். இத்தகைய இன்பத்தினை எய்தும் பேறு எனக்கு வாயாது போய்விடுமோ எனவும், அத்தகைய மணவாழ்க்கை எனக்கு நேராது நழுவிவிடுமோ எனவும் யான் முன்னே மிகவும் அஞ்சியதுண்டு.

''முதன்முறை ஆராய்ச்சியாக, யான் நின்னைப் பல வகையாலும் வைதுரைத்த கொடிய இன்னாமொழிகளை நீ அறியாதாய் அல்லை. என்றாலும், அம்மொழிகள் நின்பார்வை யிலாதல், சொற்களிலாதல், நடக்கையிலாதல் ஏதொரு மனக்குறையினையுங் காட்டாமைகண்டு, யான் விரும்பியபடி எனதுள்ளம் அடைந்த ஆறுதலுக்கோர் அளவில்லை.

அங்ஙனமே, அதனையடுத்து நிகழ்ந்த ஆராய்ச்சிகளிலும் மனவமைதியுற்றேன். எனது சூறைக்காற்றை யொத்த நடக்கையினால் யான் நின்னைவிட்டு அகலுமாறு செய்த அவ்வாறுதலை, நீ முன்னே பட்ட கொடுந்துன்பங்களுக் கெல்லாம் ஈடாக இப்போது ஒரு நொடியில் நினக்கு இனிதாக வருவிப்பேன். என் அழகிய காதற்கிரிசெலா, எனக்குப் புதுமணப் பெண்ணாக நீ கருதிய நங்கையை உளங்களித்து உவகைபொங்க நின் புதல்வியாகத் தழுவிக் கொள்! இச்சிறுவனையும் அவள் தம்பியாகத் தழுவிக்கொள்! இவ்விருவரும் நினக்கும் எனக்கும் பிறந்த மக்களாவர்! இவ்விருவரையும் யான் கொலை செய்வித்துவிட்டதாகக் கீழ்மக்க ளெல்லாரும் பிழையாக நினைந்தனர்! யான் நினக்குரிய காதற்கணவனே! நின்னை உலகத்திலுள்ள ஏனை மாதரார் எல்லாரிலும் மேலாகப் பாராட்டி, வேறு எந்த ஆடவனுக்குங் கிடைத்தற்கரிய மனையாளாக எனக்கு வாய்த்த நினக்கு உரிய பெரும் புகழினை நினக்கே தக்கதாக உரிமையாக்கும் நின் காதற் றலைவனும் யானே!'' என்று தன்னுள்ளம் பலவாற்றாற்கரைந்துருக உரைத்தனன்.

என்றிவ்வாறுரைத்து, அவன் அவளைத் தன் கைகளாற் றழீஇ அணைத்து முத்தமிட்டு, இதற்கு முன் எத்தகைய இடையூற்றானும் வருவிக்கப்படாத் கண்ணீர் இப்போது புதிது மடைதிறந்த யூறுபோற் றன் னழகிய முகத்தின் கீழ்ப் பெருகியோடப்பெற்ற கிரிசெலாளை அழைத்துக் கொணர்ந்து தன் புதல்வியின் பக்கத்தே அமரவைத்தான். அப்புதல்வியும் அரியதான அத் திரிபு நிகழ்ச்சியைக் கண்டு அடைந்த இறும்பூதுஞ் சிறியதன்று. கிரிசெலாளுந் தன்மக்களிருவரையும் நிரம்பித் துளும்பிய அன்பினாற் றழுவி முத்தமிட்டாள். அங்கே குழுமியிருந்த செல்வருஞ் செல்வ மகளிரும் பிறருமெல்லாந் தாம் முன்னே கொண்டிருந்த ஐயமெல்லாம் ஒருங்கே தீரப்பெற்றுப், பேருவகை மீளரக், கிரிசெலாளுக்கு விலையுயர்ந்த பொற்பட்டாடைகளும் மணிக்கலன்களும் அணிவித்து வைத்துப் பார்த்து மகிழ்ந்தனரென்பது.

மணிவாசகர் பதிப்பகம்

8/7, சிங்கர் தெரு, பாரிமுனை, சென்னை - 600 108.
தொலைபேசி - 5361039

நிறுவனர்	:	தமிழவேள் ச. மெய்யப்பன்
நிறுவிய ஆண்டு	:	1961
வெளியீடுகள்	:	750
பல்கலைக்கழகப் பாடநூல்கள்	:	60
பரிசுபெற்ற நூல்கள்	:	55

- தமிழ்நாட்டின் தலைசிறந்த பதிப்பகங்களில் ஒன்று.
- தரமான நூல்களின் தாயகம்.
- செம்பதிப்புக்களின் கருவூலம்.
- நாட்டுடைமையாக்கப்பட்ட நூல்களின் பதிவகம்.
- தமிழ் இலக்கியங்களுக்குக் காப்பகம்.
- ஆராய்ச்சி நூல்களின் அமுதசுரபி.